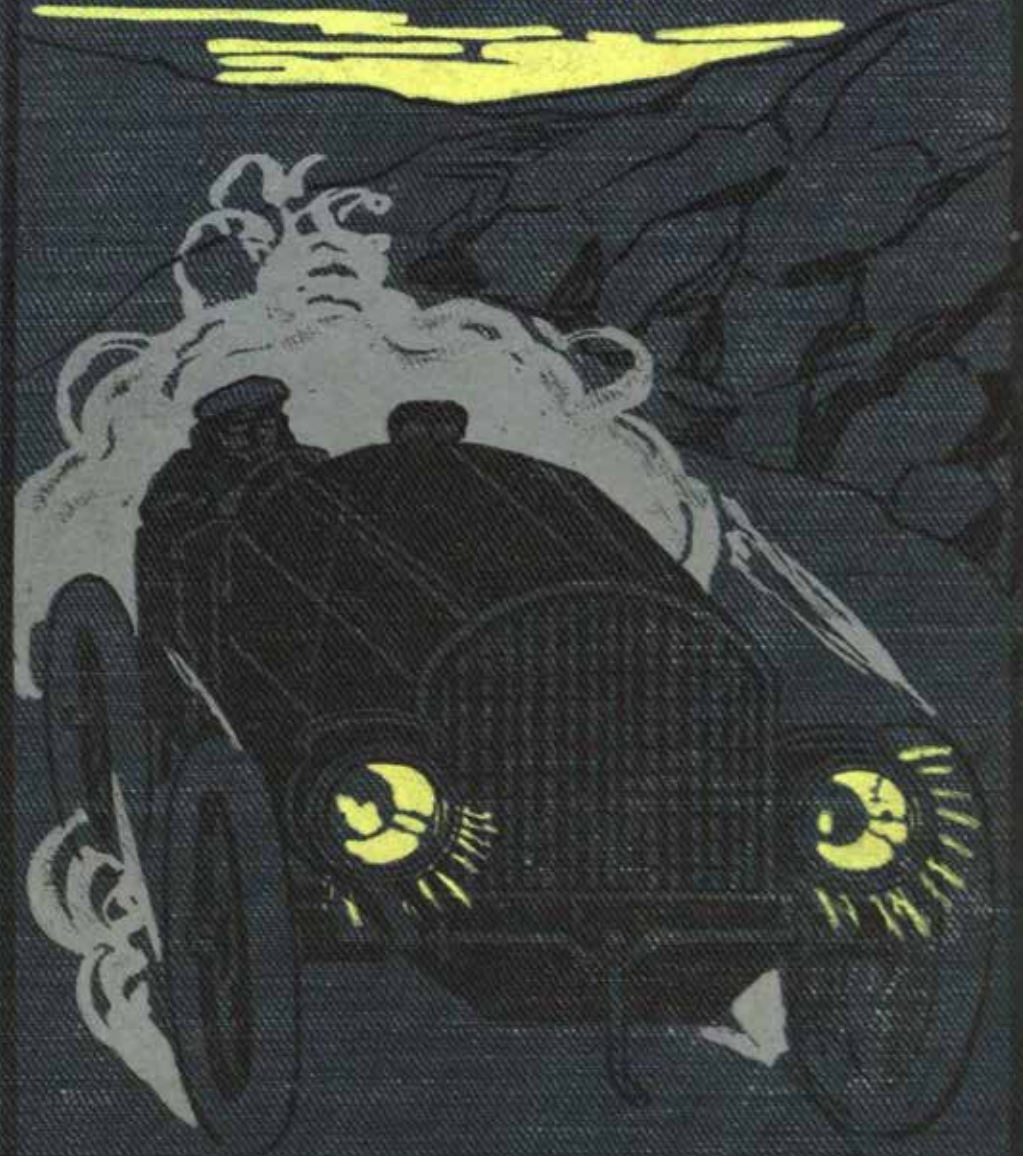

Välkommen
till en gratis
[bildeckare](#)
från

MOTOR
BRANSCHEN

Svarta automobilen

Harris Burland

Motorbranschen presenterar:

Den svarta

automobilen

– en bildeckare från 1906

av Harris Burland

ISBN 978-91-7863-294-7

Copyright © 2024 Mikael Jägerbrand / Virvelvind Förlag, Lysekil.
Den här e-boken ges ut av Bokförlaget Klassiska deckare (imprint)

Förord

Det här är den första deckaren med en bil i huvudrollen.

När boken "Den svarta automobilen" gavs ut 1906 fanns det mycket få bilar på gatorna – och ännu färre som kunde köra snabbt.

Deckaren handlar om ett tekniskt geni som efter en tid i fängelse försöker revolutionera fordonsbranschen genom att bygga världens mest avancerade bil. Han bygger helt på egen hand ett svart vidunder med en supermotor. Men snart går allt fel och hela England börjar frukta det mystiska "odjuret" som inte bara färdas ljudlöst utan också i hisnande farter på 150 kmh.

Du får en spännande skildring av biljakter där bilarna har "styrhjul" och är utrustade med gaslyktor som man måste tända med tändstickor.

Boken skrevs av britten John Burland Harris-Burland (1870-1926) som i dag är mest känd som en av de första författarna av fantasy. Berättelsen publicerades ursprungligen på engelska år 1906 med titeln "The black motor-car".

Observera att den anonyme svenske författaren var helt förvirrad när det gällde avstånden i England.

I originalet använder man ordet "mile" som motsvarar 1,6 kilometer.

Bara ibland har de engelska "milen" omvandlats korrekt till svenska "mil".

När det i texten står att bilen körde i "97 mil i timmen" så är det inte fråga om 970 kmh utan 155 kmh.

Eftersom texten skrevs för mer än 100 år sedan så innehåller den en del ord och namn som är svåra att känna igen i dag. Vi har därför kompletterat texten med en ordlista.

Den svarta bilen.

Illustration från 1906 av Stanely L Woods (1866–1928)

*Den här boken publicerades år 1906 med titeln "Den svar-
ta automobilen". Berättelsen publicerades ursprungligen år
1906 på engelska med titeln "The black motor-car". För-
fattare till texten är Harris Burland (1870–1926). Översätt-
ningen publicerades anonymt.*

FÖRSTA KAPITLET.

En förförisk kvinna

Fru de la Mothe satt ensam i sitt vackra förmak i Kensington. En enda lampa med en stor röd skärm kastade ett rosafärgadt skimmer öfver hennes ansikte. En bok låg uppslagen på hennes knä, men det syntes, att hennes tankar voro långt borta från dess innehåll. Hon vred händerna nervöst, och de juvelprydda ringarna gnistrade på hennes smala fingrar. Då och då kastade hon en blick på den lilla klockan på kaminfrisen.

Maria de la Mothe var en vacker kvinna, ja de funnos, som ansågo henne vara den vackraste kvinna i hela världen. Hon var ännu icke trettio år, och en synnerligen framstående skulptör hade förklarat, att formen på hennes hufvud och ansiktsdragen voro fullkomliga. Men nu var detta ansikte, med undantag af de stora, oroliga ögonen, så kallt och så liflöst, som om det var hugget ur ett marmorblock. Lika kall, lika liflös visade hon sig också i allmänhet i umgänget med andra,

men dock fanns det mer än en man, som kunde tala om, huru hennes drag hade mildrats och ett ömt uttryck af kärlek hade blickat fram ur hennes ögon, men huru dragen därpå hårdnat igen, medan han bad och bönföll och vilda ord strömmade fram från hans Brustna hjärta.

Marie de la Mothes uppgift i lifvet var att leka med Brustna hjärtan och krossa dessa leksaker, när de upphört att roa henne eller icke längre voro henne till gagn. Hon hade varit änka i fem år.

Somliga sade, att herr de la Mothe ännu lefde, men det fanns också de, som betviflade att han någonsin funnits till.

Denna vackra kvinna var genomfördärfvad ända in i själens djup. Hon hade aldrig låtit kärleken förleda sig till några dårsaker, men många voro de, som begått dårsaker till följd af sin kärlek till henne. Ehuru hon själf var medelpunkten för en storm af passioner, gick hon sin väg fram lugn och oberörd, men bakom sig lämnade hon ett bredt spår af elände och förtviflan, ja äfven af död.

Dörren gick upp och en nätt kammarjungfru kom in med te. Fru de la Mothe reste sig och gick till fönstret. Regnet smattrade mot ruttorna, hon vände sig bort från den nedslående anblick gatan erbjöd och bad flickan draga för gardinerna.

»Säg också till fru Mixon, att teet är färdigt», tillade hon.

Fru Mixon, som kort därpå inträdde i rummet, var en lång, kantig, femtioårig dam. Att hennes högst respektabla yttre och det något stränga ansiktsuttrycket skulle man hafva kunnat tro, att hon var själfva idealet för en sällskapsdam åt en ung skönhet, som stod ensam i lifvet, men i verkligheten var hon en svag och eftergifvande varelse, hvars förnämsta uppgift bestod i att hvarken se eller höra, hvad hennes matmoder behagade taga sig för.

De hade suttit vid tebordet en stund, då det plötsligt ringde häf-

tigt. En svag rodnad visade sig på fru de la Mothes bleka kinder och hennes ögon tindrade.

Några sekunder gingo, steg hördes i trappan och kammarjungfrun öppnade dörren för en ung man. Han stod ett ögonblick på tröskeln och rynkade lätt pannan, när han såg fru Mixon, men så gick han fram småleende och skakade hand med de båda damerna.

»Ni kommer just lagom för att ta en kopp te med oss, herr Porteous», sade fru de la Mothe blidt. »Eller kanske ni hellre vill ha whisky och sodavatten. Jag kunde just tro det. Vill ni vara god och ringa.»

Då tjänstflickan satt fram glas, sodavatten och en liten karaffin whisky, fyllde herr Porteous själf glaset och tömde i ett enda tag hälften af dess innehåll.

John Porteous, direktör för Hetheringtonbankens filial i South Kensington, var en reslig, bredaxlad ung man om trettioett år, som hade uppnått sin nuvarande ställning genom strängt arbete och en utomordentlig förmåga att leda och organisera ett företag.

Hans anletsdrag voro vackra, men icke behagliga, icke ens nu, när de fått ett gladare uttryck, sedan han tagit den långa klunken ur glaset. En människokännare skulle hafva sagt, att detta ansikte vittnade om en man, som hade afstått från hvarje tanke på lycka för att i dess ställe hafva framgång i lifvet. Men det fanns en kvinna, som visste, att John Porteous var villig att utbyta framgången mot kärlek och att de fasta principer, som hittills ledt alla hans steg, voro svaga trådar, som hon kunde klippa af, när helst det behagade henne.

Sedan samtalet fortgått en stund, uppfångade fru Mixon en blick i sin härskarinnas öga, som sade henne, att hon var öfverflödig, hvarför hon genast reste sig och lämnade rummet under någon förevänd-

ning.

Då hon gått, skyndade John Porteous öfver till den unga änkan, fattade hennes båda händer och förde dem passionerad till sina läppar.

»Marie», sade han med af rörelse beslöjad röst.

Hon lutade sig framåt och såg honom in i ögonen. Den kalla masken hade fallit från hennes ansikte, som nu glödde af ömma känslor. Nu kunde man förstå, hvarför somliga män kallade henne för den vackraste kvinnan i hela världen.

»John», hviskade hon, »min käre, käre John», och dragande sina händer ur hans lade hon dem på hans panna och strök upp hans hår.

Han tog henne i sina armar och kysste henne passionerad. Men så ryckte han plötsligt till, som om han blifvit stungen, och gömde ansiktet i händerna. Den unga damen lutade sig bakut i stolen och rynkade pannan.

Mångtaliga gånger förut skulle en sådan rörelse af motvilja hos hennes offer hafva beredt hennes grymma hjärta nöje. Men icke så nu. Hon hade lekt med kärleken för sina egna syften och hade segrat. Nu för första gången i sitt lif var hon själf förälskad, och medvetandet därom var henne bittert.

»Nåå?» sade hon kallt efter en stunds tystnad.

Mannen tog händerna från ansiktet. Det var förvridet, och den pinsamma striden i hans inre hade dragit djupa fåror kring munnen. Men han hämtade sig och skrattade.

»Det är gjort», sade han med låg röst; »jag har dem här», och han slog med handen på bröstfickan.

Kvinnan smålog och räckte handen mot honom. Han tog upp ur fickan en tjock bundt sedlar och räknade dem.

»Femtio«, sade han mekaniskt, »hvar och en på hundra pund.

Hon tog dem ifrån honom och räknade dem en och en.

»Huru lång tid ha vi på oss?« frågade hon med ens.

»Kanske en vecka«, svarade han, »kanske två eller tre dagar, kanske bara tjugufyra tummar.»

»De måste växlas i guld eller i mindre sedlar«, sade hon.

Hon lämnade tillbaka sedelbundten till honom och han stoppade den åter i fickan.

»Hur mycket har du — har du lånat mig hittills?« frågade hon.

»Sextusen trehundra femtiofem pund«, svarade han.

»Åh, så noggrant«, sade hon sarkastiskt. »Du tycks ordentligt föra bok med mig. Är räntan medräknad också då?«

»Till dato har du betalt mig räntan«, svarade han.

Hon rodnade och reste sig upp.

»Tror du, att min kärlek kan köpas?« ropade hon. »Jag kan säga dig, att en millionär har försökt att köpa den, men han hade icke nog mycket penningar för att göra det. Du, käre John, skulle sannerligen inte kunna köpa den.»

»Nej, nej, jag menade icke så, Marie«, skyndade han sig att svara. »Jag vet att du älskar mig — i annat fall skulle jag icke — O, min Gud, du förstår icke, hvad det har att betyda för mig.»

Hon lade sin hand på hans arm och såg upp i hans ansikte.

»Jo, jag förstår hvad det betyder«, sade hon långsamt, »och jag skall ge dig ersättning. Du måste lämna England i öfvermorgon.»

»I öfvermorgon?«

»Ja — under någon förevändning — sjukdom, dödsfall inom familjen, hvad som helst — men du måste fara i öfvermorgon. Jag har köpt biljett på 'Orognoja' till Buenos Ayres åt dig. Jag lät dem anteck-

na dig under namnet Hubert Baring.»

»Än du då?»

»Jag kommer med nästa båt fjorton dar senare och träffar tillsammans med dig på hotell Andalusia i Buenos Ayres. Låt mig få femhundra pund — jag har ett och annat att arrangera, innan jag lämnar England. Biljetten åt dig tog hela min kassa.»

Han räknade upp sedlarna och lämnade henne dem.

Hon gick till honom, slog sina armar omkring hans hals och såg honom bedjande in i ögonen. Han tog hennes hufvud mellan sina två starka händer och såg på henne med en allvarligt forskande blick, som om han ville försöka att läsa sanningen i hennes ögon. Därpå kysste han henne lidelsefullt.

»Far du i öfvermorgon?» hviskade hon. »Och om det då är för sent, kan du åtminstone hålla dig undan, tills ångaren går. Du kommer naturligtvis att förkläda dig?»

»Ja», svarade han, »jag skall förkläda mig — raka af skägget och mustascherna.»

»Och din hustru?» frågade hon lågmäldt, men med skärpa i tonen.

Han bleknade och vände sig bort ifrån henne.

»Min hustru», upprepade han långsamt. »Åh, hon kommer att bli glad. Hennes lif har varit ett helvete. Hon har egen förmögenhet och kommer därför icke att lida någon nöd, men —»

Hon slog armarna omkring hans hals och kysste honom. Hon visste, hvad han tänkte på: ett barn brännmärkt med dess faders vanära. Men hon ville icke höra något om det och försökte därför att kväfva orden på hans läppar. Men han gjorde sig sakta lös från hennes omfamning och såg tveksamt hän mot dörren.

»Han är för ung för att förstå det», sade hon, »och man kommer att förtiga det för honom. Hvarför tänker du på honom? Tror du, att jag icke uppoftfrar någonting? Men mig tänker du icke på.»

»Jag skall göra dig till min hustru», sade han med glödande kärlek i ton och blick. »Min älskling, jag var orättvis mot dig. Du är hela världen för mig. Hvad betyder allting annat, så länge du är min?»

Och han kysste henne gång på gång.

Ljudet af steg och frasandet af siden hördes i gången utanför. De skyndade från hvarandra och han stod med hatten och handskarna i handen, när fru Mixon trädde in. Den gamla damen var mycket meddelsam, men Porteous begagnade ett tillfälle, då hon måste hämta andan och sade henne farväl.

Fru de la Mothe följde honom till halldörren.

»Farväl, min älskling», sade han. »I öfvermorgon går jag ombord på 'Orognoja', och du finner mig på hotel Andalusia i Buenos Ayres.»

»Jag kommer», svarade hon. »Farväl, älskade John. Var försiktig för min skull.»

»Jag skall vara försiktig», sade han långsamt, » för din skull.» .

ANDRA KAPITLET.

Den dödas hand.

Då John Porteous gått några steg, vände han sig om och såg genom dimman en mörk figur, som aftecknade sig mot en ljusare bakgrund. Sedan hörde han dörren till hallen stängas, och vikande upp kragen på sin rock släpade han sig i väg hemåt på de våta trottoarerna.

Då och då skuro två klara, gula ljuspunkter fram ur dimman, liknande ögon, som stirrade på honom, och en hes röst tilltalade honom ur mörkret. Men han vände döförat till åt droskkuskarnes lockelser och fortsatte sin väg till fots. Han hade behof af kroppslig ansträngning. Hans hjärna var full af stridiga tankar, och han ville icke bli ensam med dem instängd i ett åkdon. Det gjorde honom godt att känna regnet piska mot ansiktet och att utan hjälp söka sig väg genom den kalla dimman. Själfva det obehag han kände var lugnande för hans öfverretade nerver.

Men ingenting kunde dämpa den eld, som brann i hans hjärna, där vild glädje och fåfäng ånger kämpade med hvarandra. Framtiden var oviss — än ljus och full af hopp, än mörk och full af fruktan. Endast det förflutna var visst — i eldskrift stod det framför honom: vanära och otrohet.

Han såg det allt framför sig. Det vämjeligt tråkiga lifvet i hemmet; de dagliga trätorna med hans hustru; första sammanträffandet med fru de la Mothe; hennes bedårande inflytande öfver honom; hans önskan att rädda henne från att utan alla tillgångar blifva utkastad på gatan; den första stölden; hennes ständiga penningbehof; de andra stölderna, som underlättats genom hans ansvarsfulla befattning; den småningom skeende öfvergången från vänskap till kärlek; och nu det afgörande steget, just denna kväll. Huru klart han såg det allt! Hvilken vanära låg det icke i allt detta! Och ändå tyckte han, att han hade fått mer, än han tagit emot.

Till sist stod han utanför sitt hem. Äfven det annars präktiga husets nedrökta yttre var honom motbjudande. Han stannade obeslutsam vid trappan upp till den pelarprydda portiken. Det lyste ljus i ett sängkammarfönster i andra våningen. För öfrigt låg hela huset försänkt i mörker.

Så hörde han ljudet af tunga steg på något afstånd. Sannolikt var det en poliskonstapel; ingen annan kunde gå så långsamt en så obehaglig kväll. Han ville icke bli sedd. Hittills hade polismannen varit en vän, som vakade öfver honom och hans hus, men i kväll såg Porteous honom i ett annat ljus. Polisen var den naturliga fienden till en tjuf, symbolen för samhällets lagar, som han förgått sig mot.

Han vände sig genast om och gick utför gatan. Så ropade han an en förbipasserande cab och for till sin klubb. Då han där kom in i rökrummet, sade han till om en sherrykobbelt och tände en cigarrett. Han nickade till några bekanta och satte sig med en suck af lättnad öfver att befinna sig i ljuset och värmen.

Om en stund kom en vän till honom och föreslog, att de skulle följas åt till en varietésalong, och bankdirektören gick beredvilligt in

på förslaget. Detta var hans sista dag som John Porteous. På morgonen följande dag skulle han raka af sig kindskägg och mustascherna, och sedan skulle hans namn vara Hubert Baring. Han hade beslutat att taga sig ett rum på hotel Cecil och låta allt sitt bagage skickas dit. Ett bref till banken, som han skulle afsända nu i kväll, skulle lämna förklaring på hans bortovaro. Han skulle bifoga nycklarna till kassaskåpet. Ingen af hans underordnade skulle misstänka någonting. Hela nästa dag skulle användas till nödiga uppköp och andra förberedelser för hans resa till Sydamerika.

Han hade beslutat att öppet mot guld utbyta två tusen pund i Engelska banken samt att i de olika butikerna växla så många sedlar af återstoden, som det var honom möjligt.

Hela denna plan var lika enkel som till synes trygg. Det skulle blifva svårt att en vecka efter det han afrest uppspåra den man, som lyftat guld i banken. Ja, i morgon skulle han vara Hubert Baring, men i kväll var han ännu John Porteous, och han beslöt att göra sig en glad afton.

De båda männen hade tillsammans en angenäm afton, som de afslutade på klubben. Så tog John Porteous en cab och for hem.

Regnet hade upphört, men dimman var tätare än förr, och åkningen var lång och tröttsam.

Till sist fann kusken huset. Porteous betalade honom hederligt och gick uppför trappan med ostadiga steg. Han hade druckit betydligt under loppet af kvällen.

Med ens greps han af en oöfvervinnelig känsla af fruktan och tyckte sig icke våga träda in i huset. För hans af ruset omtöcknade inbillning tedde sig de mörka väggarna som en graf och dimman som ett sveptäcke.

Efter att hafva stått stilla på trappan en stund bemannade han sig dock, tog upp portnyckeln ur fickan och öppnade porten. Men åter igen kom öfver honom samma känsla af fruktan för någon okänd fara, och han smög sig intill väggen, medan hans tänder skallrade af rädsla. Han svor till, kallade sig själf för en eländig stackare, stapplade in i hallen och stängde porten efter sig. En enda liten ljuspunkt tindrade öfver hans hufvud; det var lampan i hallen, som var så nedskrufvad, att lågan nätt och jämnt icke slocknade. Hans hand darrade, när han sträckte upp den för att skrufva upp lågan, men efter att hafva fumlat ett par minuter med skrufven, gick det honom icke bättre, än att han släckte henne i stället.

Han raglade mot väggen, och svetten trängde fram ur hvarenda por på hans kropp. Det tycktes honom vara flera timmar, sedan han sist såg något ljus. Han lyssnade uppmärksamt och tyckte sig höra någonting röra sig långt uppe på en af trappafsatserna.

Han öppnade munnen för att ropa högljudt. Huru ofta förut hade han icke vid sin hemkomst från klubben smugit sig ljudlöst uppför trappan, för att icke hans hustru skulle vakna och öfverhopa honom med förebråelser. Nu längtade han, där han stod i mörkret, efter att få höra hennes röst. Han tog några steg och bullrade därvid med afsikt i hopp att väcka henne, men allt låg stilla och tyst som förut.

Nu ryckte han upp sig, strök eld på en tändsticka och såg sig noga omkring, som om han väntat att upptäcka någonting. Jo riktigt, där, i ändan af hallen varsnade han en otydlig gestalt. Men han brast ut i skratt, när han märkte, att äfven denne höll en brinnande tändsticka i handen och endast var bilden i en spegel af honom själf.

Denna fruktan är ju rent af vanvettig, sade han för sig själf, sträckte upp handen, släppte på gasen och tände den.

Med detsamma låg hela hallen i full belysning, och med mörkret försvann till en stor del hans fruktan. Han tände ett ljus, som stod på ett bord, och började gå uppför trappan. Då kom han plötsligt att tänka på brevet till banken, hvarför han vände om, gick tvärs öfver hallen, genom en kort gång och öppnade dörren till sitt arbetsrum. Han ryckte upp dörren så häftigt, att ljuset släcktes af luftdraget.

Lampan i hallen doldes genom ett hörn i gången, och endast ett svagt, reflekteradt ljussken föll in genom den öppna dörren.

Han kunde dock se bordet i midten af rummet, hvarför han gick fram och ställde ljusstaken på det, medan han sökte i fickorna efter en tändsticka.

Dörren hade gått igen efter honom, och rummet låg nu i fullkomligt mörker.

Han fann sin tändsticksask och strök eld. Med detsamma ryckte han till af öfverraskning: någon satt vid hans skrifbord vid fönstret. Det var en kvinna, och hufvudet hade sjunkit framåt och hvilade på hennes armar.

Han tände ljuset och gick bort till den tysta gestalten. Det var hans hustru. Hon tycktes sofva, ty hon rörde sig icke.

För ett ögonblick stod han obeslutsam. Om han väckte henne, visste han, hvad han hade att vänta sig från hennes läppar. Dock kunde han icke anständigvis lämna henne kvar här, till dess hon vaknade af sig själf. Han beslöt att slå sig ned och skrifva brevet till banken samt gå ut och lägga det i en breflåda. Sedan kunde han väcka henne och gå till sängs, innan hon fått fullt klart för sig hvem som hade väckt henne.

Han gick på tå till skrifbordet och tog med sig bläckhorn och penna till det andra bordet. När han gjorde det, kom hans hand att

röra vid en af silfverljusstakarna. Den var ännu varm. Ljuset hade brunnit ända ned i pipen. Han såg sig om efter skrifpapper. Han var-snade icke något på bordet, men han visste, att det fanns mycket pap-per i andra lådan uppifrån till vänster i skrifbordet.

Han lade sig sakta på knä och drog fram lådan. Härvid kom hans hufvud tätt intill hans hustrus axel. Han tog fram ett ark papper och ett kuvert. Nu först lade han märke till, huru fullkomligt tyst allt var omkring honom. Han höll andan och lyssnade. Icke ett enda ljud hör-des utom slagen af hans eget hjärta. Åter kom samma känsla af fruk-tan öfver honom som nyss. Han försökte se in i sin hustrus ansikte, men det var gömdt i hennes armar. Han reste sig hastigt, tog ljuset från det andra bordet, höll det nära intill hennes hufvud och betrak-tade henne noga. När han lutade sig öfver henne, föll hans blick på en uppslagen bok, som låg halft gömd under hennes händer. Det var en del af Moores poem, som han hade gifvit henne under fästmanstiden. Boken låg öppen vid ett ställe, där en gång ett märke hade gjorts af hans egen hand:

»Mig tro, om de tjusande, unga behag,
som med längtan jag anar hos dig ...»

Papperet var skrynkligt och fuktigt som af tårar. Han betraktade orden ett ögonblick, och med ens var det, som om ett ljus hade gått upp för honom. Gripen af samvetsförebåelser fattade han hennes hand för att föra den till sina läppar, men han släppte den genast igen med ett skri af fasa, raglade bort till kaminen och ringde häftigt, gång på gång.

TREDJE KAPITLET.

Kedjan brister.

I ngen infann sig vid hans ringning. Klockan var half tre på natten, och tjänarne lågo i sin djupaste sömn i öfversta våningen. Med en kraftig ansträngning af sin vilja förmådde han sig själf att vidtaga nödiga åtgärder. Han lämnade rummet, gick ut genom halldörren och famlade sig fram genom dimman till närmaste läkare.

De båda männen återvände tillsammans. Läkaren förklarade genast, att lifvet hade slocknat. Han hade skött fru Porteous förut och visste, att hon led af ett hjärtfel. Hon hade dött af hjärtslag. Visste manne hennes man någonting, som kunnat starkt angripa hennes nervsystem?

Porteous svarade mekaniskt, att han icke hade kännedom om något sådant. Han sade ingenting om det lif de båda hade lefvat under de senaste tre åren — de ändlösa trätorna; huru de surmulet fördragit hvarandras sällskap, försummat hvarandra, blifvit likgiltiga för hvarandra och om att likgiltigheten till sist hade öfvergått till fullt medvetet hat. Allt detta skulle hafva haft föga verkan på en hård och känslolös kvinna, sådan han inbillat sig hans hustru vara. Men under den sista timmen hade hans ögon öppnats för den förfärliga sanningen: hon hade älskat honom ända in i det sista. Under alla dessa år hade

hon kanske förgäfves kämpat emot sitt eget olyckliga temperament och lefvat i hoppet att återvinna sin mans kärlek. Deras lif måste hafva varit ett helvete för en kvinna, som älskade och som ändå icke ägde förmåga att kufva sin förbittring. Ett sådant lif kunde mycket väl ta lifvet af en kvinna, hvars hjärta var i olag. John Porteous kunde icke se läkaren i ansiktet, när han sade, att han icke visste af något, som kunde hafva förorsakat hennes död.

Tjänarne väcktes, och fru Porteous bars till sin sängkammare. Doktorn aflägsnade sig, och Porteous var ensam i sitt arbetsrum. Han tände ett tiotal ljus, så att rummet låg upplyst som af dagens sol. Så gick han till köket efter stickor och papper och tände eld i kaminen. Med hjälp af litet fotogen började kolen snart brinna, och inom mindre än en timme hade rummet fått ett hemtrefligare utseende. Men för John Porteous föreföll det ännu mörkt och kallt. Det var honom, som om en tunn slöja af dimma legat öfver allt han såg och som om dödens skugga ännu suttit i länstolen vid skrifbordet.

Han hade mycket att tänka på denna natt och mycket att uträtta. Guds hand hade slagit honom och slagit hårdt. Slaget hade träffat i själfva medelpunkten af hans vanhederliga planer och gjort dem om intet. Han hade bestulit banken och kunde icke återbetala pengarna. Hans hustru var död och han kunde icke lämna England, förrän hon kommit i mullen. Och så var det gossen. Det var omöjligt att öfvergifva ett moderlöst och hjälplöst barn. Men han hade ju biljetten till 'Orognoja' och Marie de la Mothe — han knöt händerna i förtviflan.

Ur detta kaos af tankar steg en fram klar, tydlig och bestämd: han kunde icke gifta sig med Marie de la Mothe. Det åtminstone var han skyldig den döda kvinnan där uppe, den kvinna, som han en gång hade älskat, den kvinna, som han dödat.

Men all känslsamhet måste lämnas å sido, om han skulle undvika lagens klor. Hans känslor hade ingen betydelse för banken, och han kunde ertappas inom några dagar, kanske äfven timmar. Han kunde återställa till banken nära 4,500 pund, men 6,400 pund voro så säkert sin kos, som om de legat på hafvets botten. Det var det pris, han hade betalat för sin otrohet, och han hade icke ens erhållit hvad han hade köpt. Hans belägenhet var förtviflad. Han kunde icke vända om, och att gå framåt var omöjligt. Och ändå, om han stode stilla och ingenting gjorde, betydde det upptäckt, vanära, fängelse — kanske långvarigt straffarbete, ty lagen har intet förbarmande med en man i hans ställning, som missbrukat det förtroende, man hyst för honom.

Ända till morgonen satt han kvar och försökte finna någon utväg ur de svårigheter, hvori han befann sig, men de reste sig öfverallt framför honom som oöfverstigliga murar. Han kunde icke glömma, hvad han hade sett på skrifbordet. Alla planer för framtiden försvunno som fantomer i ett mörker, hvori ingenting annat kunde urskiljas än den orörliga gestalten med nedböjdt hufvud och korslagda armar, och genom tystnaden trängde till hans öra tonerna af en enda refräng:

»Mig tro, om de tjusande, unga behag,
som med längtan jag anar hos dig ...»

Den betydelse, dessa ord nu hade för honom var förfärlig. Hvert och ett af dem var ett stygn för hans nerver, hans hjärta och hjärna.

Blott en enda gång reste han sig från stolen under denna förfärliga natt, och det var när han med en plötslig ingifvelse gick till skrifbordet, drog ut en låda och tog fram ur henne en revolver. Några

minuter stod han obeslutsam. Han fruktade icke för döden, men han fruktade för den beskyllning för feghet, som döden skulle medföra. Tre gånger förde han vapnet till pannan, och tre gånger sjönk hans hand långsamt ned. En fotografi af hans ende son stod på skrifbordet, och han kunde icke taga ögonen ifrån den. Det barnsliga ansiktet smålog emot honom ur det dystra mörker, som låg framför honom. Till sist lade han tillbaka revolvern i lådan.

Efter att hafva gjort toalett på morgonen och ätit en enkel frukost, for han till banken. Med en pinande känsla af skam tänkte han på, att han nu hade en verklig ursäkt för sin frånvaro.

Från banken gick han till Marie de la Mothe. Endast en tanke stod klar för honom med afseende på framtiden: han måste slita alla band, som fäste honom vid denna kvinna. Det åtminstone var han skyldig sin döda hustru. Nu kunde han gifta sig med hvem han ville, men med Marie — nej, omöjligt! Han hade för hennes skull dödat sin hustru. Att nu afstå från henne var den minsta bot han kunde göra för sitt brott.

Med denna fasta föresats anlände han till 46 Carey Terrace och visades in i förmaket. Fru de la Mothe skulle komma om en half timme, om han ville vänta så länge, sade kammarjungfrun. Han tyckte icke om denna långa väntan, men måste finna sig i den. Till den strid, som förestod honom, behöfde han all sin styrka, ty han hade att kämpa icke blott med den kvinna, som älskade honom, utan äfven med sin egen passion och begärelse.

Det dröjde en hel timme innan Marie kom. Hon var strålande vacker och hade tydligen sparat hvarken tid eller omsorg vid sin toalett. Men hon var mycket blek och det låg oro i hennes blick, när hon mötte hans öga. Hon märkte genast, att hans sätt emot henne hade

förändrats.

»Hvad har händt?» frågade hon oroligt.

»Det värsta», svarade han utan att våga se henne rätt in i ansiktet.

»Banken!» ropade hon, fattande hans arm. »Omöjligt! Du sade mig, att du åtminstone hade tjugufyra timmar på dig. — Men hvarför är du icke — hvarför är du icke —?»

»Det är icke banken, Marie», sade han lågmäldt.

Hon släppte hans arm och betraktade honom skarpt.

»Icke banken!» utropade hon. »Hvad är det då? Hvarför vänder du dig bort från mig? Hvad är det? Någoting du är här för att tala om för mig?»

»Jag har kommit för att säga dig farväl, Marie», svarade han. »Kanske se vi hvarandra aldrig mer igen.»

Hon blef ännu blekare än förut och hennes ögon tindrade hotfullt, när hon upprepade med ett skratt:

»Farväl? Ja, naturligtvis», tillade hon nervöst. »Så du skrämde mig! Du reser i morgon, men om en månad — o du gamla dumma pojke — en månad går snart, och då —»

Hon lutade sig kärleksfullt mot honom med händerna på hans axlar.

»Nej, det är farväl för en längre tid än så, Marie», sade han långsamt, i det han gjorde en så hastig vändning, att hennes händer föllo från hans axlar.

»Hvad har händt?» ropade hon.

»Min hustru är död», svarade han tyst.

»Din hustru! Död?» upprepade hon. »Du har väl icke —», och hon drog sig bort från honom med en min af fasa.

»Jag har dödat henne», sade han sträfft, »och du må väl draga dig

undan från mig. Inför lagen är jag väl icke en mördare, men jag har ändå dödat henne lika säkert, som om jag hade skjutit eller förgiftat henne.»

Hennes ansikte klarnade.

»Jag förstår dig icke», sade hon. »Huru dog hon? Hvarför säger du, att du dödat henne?»

»Hon dog en naturlig död», svarade han. »Hon dog af ett brustet hjärta.»

Ett uttryck af vrede visade sig i hennes ansikte, men det försvann lika hastigt som det kommit. Hon var nu likblek och hennes läppar voro hårdt hopknipna. Hon förstod. De tego båda under fullt en minut. Då gick Marie de la Mothe fram till honom och lade sin ena hand på hans arm.

»John», hviskade hon, »du är fri nu.»

»Ja, jag är fri», svarade han mekaniskt.

»Hvarför säger du då, att det värsta har händt?» Han teg. »Huru kan det vara det värsta, när du är fri?» fortfor hon. »Du älskade icke din hustru och hon — du har ofta talat om för mig, huru du haft det i ditt hem.»

Hon såg upp i hans ansikte med en bedjande blick, men han vågade icke möta hennes ögon, utan stirrade oafbrutet hän mot fönstret. Han hade beslutat, att ingenting skulle förmå honom att afstå från sin föresats, men ändå kunde han icke förmå sig att säga hvad som skulle sägas.

»Hvarför svarar du icke?» mumlade hon. »Är du icke glad öfver att vara fri?»

Nattens scener stodo med ens för hans ögon — gestalten på stolen, den hemska tystnaden. Glad! O Gud, hvilket hån det låg i ordet.

Han knöt händerna och gick till fönstret. När han kom tillbaka, mötte honom Marie de la Mothe med en frågande blick.

»Marie», sade han, »förstår du icke, att hvad som händt i natt gör det omöjligt för oss att gifta oss?»

»Nej, jag tycker tvärtom att det har undanröjt det enda hindret för vårt giftermål», svarade hon lugnt.

»Du förstår det icke», återtog han utan att gifva akt på hvad hon sagt. »Så vill jag försöka göra det klart för dig.»

Han talade om för henne i korthet hvad som händt under natten, och hon lyssnade som det tycktes väl mycket apatiskt för en person, hvars öde var så beroende af hvad han sade. Då han slutat, gaf hon till ett kort skratt.

»Nu förstår jag», sade hon. »Du eländige usling! Du älskar mig icke — du har spelat och ljugit för mig hela tiden — du har — bah! hvarför offra ett ord på det. Du har gripit till den första undanflykt, som erbjöd sig. Men den är klen, John, mycket klen. Och jag —“

Hon sjönk ned på en stol, dolde ansiktet i händerna och brast ut i passionerad gråt.

Han gick till henne och lade sin hand på hennes axel. Den strid han hade att utkämpa med sig själf var förfärlig. Han visste mer än väl, att hans lif skulle bli outhärdligt, om han icke segrade; han visste, att minnet af denna natt skulle stå framför honom lika lifligt som nu ända tills hans dödsdag.

»Marie», sade han ömt, »jag älskar dig ännu. Men — men detta har ställt sig mellan dig och mig. Jag älskar dig, och detta kommer att bli mitt straff. Jag har mycket att försona — och så har jag mitt barn att tänka på.»

Hon såg icke upp; hela hennes kropp skakades af snyftningar.

»Mitt barn är moderlöst», fortfor han. »Jag har redan gjort honom nog mycket ondt. Jag kan icke lämna England förr än min hustru är begrafven, och jag kan bli arresterad hvilket ögonblick som helst. Han är sonen till en tjuf.»

»Hvarför kan du inte fara i morgon och ta honom med dig?» inföll hon och lyfte sitt tårdränkta ansikte ur händerna.

»Jag kan inte fara förrän min hustru är begrafven», svarade han otåligt.

»Hvarför icke?»

»Jag kan inte fara», upprepade han.

»Du menar väl att du vill icke.»

»Nej, jag kan icke», sade han kärft. »Jag har ännu en smula känsla för det anständiga kvar.»

Hon kom ända intill honom och grep honom i armen.

»Du måste fara», sade hon med starkt eftertryck.

»Nej, jag tänker stanna.»

Han hade fattat sitt beslut i den punkten och ingenting kunde förmå honom att ändra det nu. Kanske han skulle hafva gifvit efter, om han hade kunnat rädda sitt barn från vanära genom att resa. Men nu var det endast fråga om hans eget straff. Vare sig han lede straffet för sitt brott eller undkomme rättvisan, skulle hans sons belägenhet vara densamma. Han skulle under alla förhållanden vara sonen till en simpel tjuf.

»Jag ämnar stanna», upprepade han. »Jag har uppgjort min plan. Begravningen kommer att äga rum om tre dagar. Det är möjligt, att jag icke blir ertappad på en vecka. Genast begravningen är öfverstånden, skall jag lämna England.»

»Ensam?» frågade hon med ett ömt tonfall.

»Med mitt barn.»

Hans röst darrade. Hon märkte hur upprörd han var, slog utan ett ord armarna omkring hans hals och brast i gråt.

»Marie, Marie», hviskade han, »det är icke emedan jag icke älskar dig, som jag gör detta. Jag var beredd att gifva upp allting för din skull, att lämna min hustru, att offra min heder. Men hvad som händt står emellan oss som en mur. Det är bäst för oss båda att vi skiljas. Vi kunna aldrig bli lyckliga med den skiljemuren emellan oss. Jag är en mördare. Jag har dödat en kvinna, som älskade mig.»

»Icke så som jag älskar dig», ropade hon, tryckande hans hand i sina. »Kommer du ihåg, när jag gaf dig denna ring?» Det var en enda stor opal infattad i en slät guldring. Han kom mycket väl ihåg, när hon gaf honom den; han hade svurit att aldrig taga den af fingret och att älska henne till sin död.

»Jag kommer ihåg», sade han med djupt allvar, »och jag skall alltid bära den. Men från och med i dag äro vi för alltid skilda från hvarandra.»

Hon slet sig ur hans armar och ställde sig midt emot honom med blossande kinder och ögon, som sköto blixtrar genom de heta tårarna.

»Gå! Gå!» ropade hon. Han stod kvar obeslutsam. »Gå, säger jag dig!» upprepade hon, visande på dörren. Han lyfte ögonen och läste sanningen i hennes ansikte. Hennes kärlek hade förvandlats till det vilda hatet hos en kvinna, som blifvit försmådd.

Han tog några steg mot dörren. Då han nått fram till den, stod han ett ögonblick obeslutsam. Marie höll andan och stirrade på honom med halföppen mun. Om han bara ville komma tillbaka till henne och kyssa henne och säga farväl, skulle hon kanske ännu kunna förmå honom att afstå från sin föresats. Men John Porteous visste,

huru svag han var i denna kvinnas hand.

»Farväl, Marie», sade han tyst.

Han icke ens vände hufvudet emot henne: han var rädd och smög sig ut genom dörren som en slagen hund.

Marie de la Mothe tog ett steg framåt och bönfällande ord lågo på hennes läppar, men inom ett enda ögonblick hade hon släckt den sista gnistan af kärlek.

När hon hörde, att halldörren öppnades och tillslöts, gick hon till fönstret och stod och såg på den resliga gestalten, när han gick utför gatan. Han såg sig icke tillbaka.

Då greps hon med ens af raseri. Hon fick fatt i en pappersknif af guld och pärlemor, bröt af den och kastade bitarna i kaminen. Hon hade en gång fått den af sin älskare.

Därpå slet hon pärlbandet från halsen och trampade på det, gick så långsamt omkring i rummet, och när hennes öga föll på något, som var en gåfva af honom, kastade hon det ena efter det andra på elden och slog allt i bitar med eldgaffeln.

Sedan detta var gjordt, kastade hon sig på soffan och låg där med blekt ansikte och tårlösa ögon, stirrande på elden, till dess hela rummet tycktes henne ligga och bada i blodröda lågor. Plötsligt reste hon sig upp och brast i skratt. En tanke hade fallit henne in.

»Detta skall han få lida för», ropade hon högljudt. »O, min Gud, huru han skall få lida!»

FJÄRDE KAPITLET.

En kvinnas hämnd.

Lyckan var John Porteous blid under de närmaste två dagarna, och alla hans förberedelser till den förestående rymningen voro utförda till hans belåtenhet.

Tre timmar efter det han lämnat Marie de la Mothe upptäckte han, att det var fullkomligt säkert, att hans tillgrepp icke skulle upptäckas på åtminstone fjorton dagar. Han var också nog lycklig att få byta ut sin biljett till 'Orognoja' till en annan ångare, som skulle afgå först påföljande vecka.

Men frågan om hans barn erbjöd många svårigheter. Han måste bestämma sig för, om han skulle taga gossen med sig eller lämna honom kvar i några släktingars vård. Detta var en svår strid för den olycklige mannen. Han var sin lille gosse varmt tillgifven, och om de nu åtskildes, insåg han, att det var en skilsmässa för alltid. Han kunde icke framdeles reklamera gossen och brännmärka honom med sin faders vanära.

Under en hel natt utkämpade han en tyst strid med sig själf. Det var natten före hans hustrus begrafning. Men när morgonen grydde, hade han fattat sitt beslut. Hans försoning skulle vara definitiv och fullständig; sina egna känslor fick han icke taga med i räkningen. Gos-

sen skulle aldrig mer få se sin fader, icke ens få veta hans namn.

Dagen för begrafningen var kall och ruskig. John Porteous lyssnade till begrafningsritualen utan att en muskel rörde sig i hans ansikte. Däremot låg det ett uttryck af rädsla i de stora grå ögonen hos den lille gosse, som stod bredvid honom. Han förstod knappast hvad som hade händt, men den högtidliga och dystra akten skrämde honom.

Först när kistan blifvit nedsänkt i grafven och Porteous kastat en sista blick på henne, innan hon öfvertäcktes af jord, visade han några tecken till rörelse, lyfte upp gossen och kysste honom.

Porteous enda syster var närvarande vid begrafningen. Hennes man, som hade en liten prästerlig befattning i Essex, hade förrättat jordfästningen. De stannade båda öfver natten i London.

Pastor och fru Behag hade inga egna barn. Så mycket mer medlidande kände den senare för den lille moderlöse gosse, som satt bredvid henne i den mörka vagnen, tyst och med vidöppna ögon, undrande hvart hans moder gått.

Trots den bittra ånger, som ständigt gnagde honom, såg John Porteous sin väg klart framför sig. Han sade till sin svåger och syster att han skulle vara mycket tacksam, om de ville ta vård om hans barn för några dagar, en begäran, som isynnerhet fru Behag med största nöje villfor. Kort innan Porteous lämnade England, ämnade han skrifva till sin syster och bedja henne uppfostra gossen som sin egen son och aldrig låta honom få veta sin faders namn.

När han gick och lade sig den kvällen, föll han på knä och bad. Det var många år sedan han bedt Gud om någonting, men den kvällen anropade han honom om förlåtelse för sina synder och bad, att straffet icke måtte falla på hans oskyldiga barns hufvud.

Morgonen därpå skulle pastor George Behag och hans hustru resa hem. John Porteous gick icke på banken. Han ville under dessa få sista timmar vara tillsammans med sitt barn, som han sannolikt aldrig mer skulle återse.

Efter frukosten tog han den lille med sig in på sitt arbetsrum. Gossen var förtjust öfver utsikten att få lämna London och hans fader ville icke lägga någon dämpare på hans jublande glädje. Dock var det omöjligt för Porteous att le i detta rum. Han hade med afsikt förlagt afskedet från gossen dit. Där skulle med säkerhet hans föresats icke af något rubbas. Den mörka skugga, som låg öfver hans ansikte undgick icke de stora barnsliga ögonens uppmärksamhet.

Efter en stund började de språka och leka, som om ingenting alls ovanligt varit på färde. Men efter hand dog leendet bort på gossens ansikte. Han kastade ifrån sig sin hoppande hund, detta underbara svarta djur, som ögonblickligen reste sig på bakbenen, när man tryckte på en gummiboll, och gick bort till fadern.

»Hvar är mamma?» frågade han i klagande ton.

»Hon har farit bort, lille Richard», svarade den olycklige mannen.

»När kommer hon tillbaka?»

»Hon kommer aldrig tillbaka.»

Gossen klappade händerna.

»Mamma har farit ut på landet», ropade han glädtigt. »Jag får träffa henne i dag.»

Fadern svarade icke.

»Kanske i dag», upprepade gossen litet tveksamt.

»Nej, icke i dag, Richard, men en annan dag. Mamma har farit långt, långt bort. Det har jag ju sagt dig förut.»

»Ja, pappa, men farbror Georg bor rysligt långt borta, många,

många, många mil. Kanske —»

»Nej, inte i dag. En annan dag får du träffa henne, om du är snäll.»

»Men pappa —»

Porteous lyfte upp gossen och kysste honom lidelsefullt. Därpå satte han honom på sitt knä och talade med honom om alla de underliga och vackra saker han skulle få se på landet — kor, hästar och grisar.

»Grisar?» frågade gossen ifrigt. »Riktiga grisar?»

»Ja, Richard, riktiga grisar, som grymta så här», och han härmade djuret i fråga så godt han kunde.

Gossen lyssnade med den mest spända uppmärksamhet till de härliga ljuden. För honom var grisen det allra förnämsta bland alla djuren. Men äfven grisen sköts till sist undan i bakgrunden.

Han bad att få höra andra djur och Porteous presenterade ett och ett i sänder för honom. Han höll just på att härma ankans snattrande läte, när det knackade på dörren och en tjänstflicka kom in.

»Det är två herrar här, som önska tala med direktörn.»

»Jag kan inte ta emot någon nu, Marie», svarade han. »Bed dem komma igen en annan gång. Hvilka äro de?»

»De nämnde icke sitt namn, men de sade, att de hade ett mycket angeläget ärende.»

»Var snäll och fråga dem om deras namn och hvad de vilja. Jag kan inte ta emot någon, om det inte gäller någonting mycket viktigt.»

Flickan lämnade rummet.

Porteous gick till fönstret och såg tankspridd ned på gatan. Men med ens spratt han till och hans ansikte blef likblekt; två polismän stodo vid gathörnet ett tiotal famnar till höger om honom. Däri låg ingenting ovanligt, men ett hundratal famnar längre ned på gatan åt

vänster stod en annan polisman, och hans ögon voro fästa på hans fönster. John Porteous drog sig hastigt tillbaka och kastade en blick på sin gosse. Så gaf han till ett kort skratt och sade halfhögt: »Samvetet gör oss alla till pultroner.» Det var ju bara en tillfällighet; det var icke någonting ovanligt att se polismän på Londons gator och icke något märkvärdigt att en af dem stod och såg på ett fönster.

»Quack, quack», sade gossen med sin gälla röst och väntade otåligt att hans fader skulle upprepa det trefliga lätet.

Tjänstflickan kom tillbaka.

»Herrarna säga, att de måste tala med direktören», sade hon; »de hafva ett ärende från banken.»

»Hvad heta de?» frågade han.

Innan flickan hann svara, förde två män henne åt sidan och trädde in i rummet. De voro båda obekanta för honom. En af dem höll handen i fickan.

»Vi skulle önska tala med er, direktör Porteous», sade den ene af dem med en blick på tjänstflickan.

»Ni kan gå, Marie, och ta Richard med er», sade han.

»Nej, nej, pappa», ropade gossen. Han sparkade och skrek, när flickan lyfte upp honom och bar honom ur rummet.

Porteous gick till skrifbordet och drog till hälften ut en låda, som om han ämnade ta fram något ur henne. Så vände han sig om mot de två männen.

»Hvad önska herrarna?» frågade han.

En af dem steg fram med ett papper i handen.

»John Porteous», sade han, »jag arresterar er i konungens namn såsom anklagad för förskingring och förfalskning. Önskar ni att arresteringsordern läses upp för er?»

»Det behöfs icke», svarade Porteous. »Jag betviflar inte, att allt är i sin ordning och att ni är bemyndigad att arresteras mig. För så vidt inte allt detta är ett dåligt skämt af er. Det är utan tvifvel ett misstag.»

»Vi ha en vagn utanför porten», genmålde den andre, skramlande med något i fickan. »Vill ni komma lugnt, eller måste —»

Porteous sträckte förstulet handen mot den halföppna skrifbordslådan, men innan hans fingrar hunnit sluta sig om det vapen, som låg i henne, såg han en revolver riktad mot sitt hufvud.

»Skjut genast igen lådan», befalldes mannen. »Edwards, sätt på honom handklofvarna.»

Porteous sköt igen lådan och begrof ansiktet i händerna. Allt motstånd var fåfängt. Han förstod nu, hvarför det stod tre polismän på gatan utanför hans hus. Edwards kom fram till honom, och handbojorna skramlade när han rörde sig. Porteous lyfte på hufvudet.

»Jag följer med er lugnt», sade han. »Min hustru begrofs i går. Min lille gosse skall resa bort med några släktingar, som jag väntar hit i hvilket ögonblick som helst. Låt det inte bli några obehagliga uppträden. Se här!»

Han stängde lådan i lås och kastade nyckeln i kaminen.

»Det är bra», sade mannen. Han hade själf hustru och barn och kände sig rörd öfver att nödgas arresteras denne man dagen efter hans hustrus begrafning.

»Får jag skrifva några rader till min svåger?»

»Ja, men jag måste läsa, hvad ni skrifver.»

»Ni får läsa det.»

»Då får ni skrifva.»

John Porteous tog ett ark papper och i hast några rader till pastor George Behag.

Käre George!

Jag måste resa bort i en viktig angelägenhet. Var god och tag Richard med dig. Skrifver senare.

John Porteous.

Polismannen drog på munnen när han läste orden. »En viktig angelägenhet!» upprepade han. »Hahaha! mycket bra.»

»Min son», sade Porteous lågmäldt, »får jag ta afsked af honom?»

»Mycket gärna. Ring, Edwards!»

När tjänstflickan om en stund kom tillbaka med gossen, satte Porteous honom på sitt knä och kysste honom. De båda polismännen vände ryggen till och betraktade taflorna på väggarna.

»Min käre lille Richard», sade den olycklige mannen, »nu skall du fara om en liten stund. Du blir väl en snäll gosse hos din onkel?»

»Ja, pappa», svarade barnet. »När kommer pappa då?»

»Senare, Richard.»

»Om några dar?»

»Kanske. Adjö, min lille gosse.»

»Adjö, pappa.»

Porteous slöt den lille i sina armar, kysste honom lidelsefullt och satte ned honom på golfvet.

»Se så, i väg med dig nu, pysen min!»

Gossen sprang tvärs öfver golfvet, men vände sig om, när han kom till dörren.

»Hvad säger hönsen, pappa? Jag har glömt det.»

»Kluck, kluck, kluck, kluck och kuckeliku», svarade Porteous.

»Adjö, Richard.»

Gossen skrattade och klappade i händerna. Därpå försvann han.
»Är ni färdig nu?» frågade polismannen.
»Jag är färdig.»

* * *

Tre veckor senare dömdes John Porteous till fjorton års straffarbete. Domaren fann icke några förmildrande omständigheter. En man i en ansedd samhällsställning hade missbrukat det förtroende man hyst för honom, och den anklagade kunde icke ens förebära fattigdom som ursäkt. Penningarna hade tagits afsiktligt och konsekvent för något ändamål, som den anklagade vägrade att uppenbara.

Domaren hyste icke något tvifvel om, att något kärleksförhållande var med i spelet. Han lade särskild vikt på, att det anonyma bref, som väckt bankens uppmärksamhet på den begångna förnillningen var skrifvet med en kvinnas handstil.

Alla försök att upptäcka, hvem som hade skrifvit brevet, hade varit fåfänga. Detta var tydligen ett fall, där mannens synd fallit på hans eget hufvud, och hvori kvinnan af något okänt skäl hade tagit en hastig och förfärlig hämnd.

Under rannsakingen stod Porteous där blek och tyst. Han ensam visste, hvem som hade skrifvit brevet.

Han ville icke, att världen skulle få veta det. Af en falsk heder-skänsla gömde han hemligheten i sitt eget bröst. Han anade icke då, att den hemligheten under de långa kommande åren skulle tära på hans själ, hjärta och hjärna och lämna öppet rum för alla de afgrundsandar, som komma upp till jorden från helvetet.

FEMTE KAPITLET.

Heatherstone Hall.

Heatherstone Hall, som äges och bebos af kommandören med stora korset af Bath-orden, ledamoten af statsrådet, f. d. ambassadören vid hofvet i Rom, hans högvälborenhet earlen af Heatherstone, är, såsom de flesta turister veta, en af de vackraste platserna i Essex.

Slottet står på toppen af en liten kulle, och från dess sexhundra fot långa fasad mot väster har man utsikt öfver en härlig park samt flera mil af en vågformig, skogbevuxen landsbygd. Bakom slottet sluttar marken sakta nedåt mot en hög stenmur, på andra sidan om hvilken hufvudvägen till Suffolk går, och på andra sidan om vägen flyter en liten å och på andra sidan om den åter vidtager ett vidsträckt marskland, som sträcker sig till hafvet.

Slottets inre motsvarade fullkomligt dess ståtliga yttre. Den förste earlen hade tillbragt den största delen af sitt lif i ett kungligt palats, hvarest han hade upptäckt många sätt att förtjäna pengar på, och hans åsikter om, huru ett hus skulle vara beskaffadt för att vara passande för en adelsman, hade sitt ursprung från konungar. Festvåningens rum voro kolossalt stora och så talrika, att hälften af dem kom till användning blott en till två gånger om året.

De, som tillätos att mot en afgift af en shilling vandra genom rummen, när familjen var frånvarande, blefvo riktigt leda af att se på alla dessa taflor och öfriga konstskatter. Det var nästan lika tröttande som att tillbringa en dag i Louvren.

Äfven allt annat var i stil med denna prakt. Hofmästaren skulle hafva kunnat fungera som öfverste kammarherre vid ett hof. Där fanns också en stallmästare och en öfverhofmästarinna.

Sådant var familjen Heatherstones hem. Familjen var mycket rik och ännu mer stolt, än dess ställning tycktes ge anledning till.

* * *

En vacker sommardag tjuгу år efter de händelser, som omtalades i förra kapitlet, gaf lord Heatherstone en af sina tre årliga trädgårdsfester.

Lady Heatherstone var sjuklig och hade icke lämnat sina rum på två år, hvarför plikterna som värdinna ålågo lady Agnes Cliffe, lord Heatherstones enda dotter i ett föregående gifte.

Festen var, såsom lord Harry Quy torrt anmärkte till fröken Cynthia Fox-Stanton, endast halffofficiell, och därför hade lord Harry infunnit sig i en flanellsdräkt och panamahatt.

Och dock var det icke någon vanlig bjudning; det var lika mycket en politisk sammankomst. Ett fyllnadsval af ovanlig betydenhet satte hela östra delen af landet i rörelse.

Lord Heatherstone var en utpräglad, oböjlig tory. Endast två slags människor hade bjudits till festen: de hvilkas åsikter fullt säkert öfverensstämde med värdens och de, som icke alls hade några åsikter.

Lord Harry Quy, den unge man, som yttrat sig med sådan ringaktning om trädgårdsfesten, hade utsetts af lord Heatherstone att representera valkretsens konservativa förhoppningar. Han var en yngre son till markisen af Gorehaven, hvilkens gods gränsade intill Heatherstone.

Lord Harry Quy var en begåfvad, sorglös ung sportsman, som en tid hade studerat juridik i Oxford och då af en händelse äfven aflagt en examen.

Öfver åtta hundra människor deltog i festen, och innan klockan slagit half fem, kände man att det låg politiska tal i luften. Både på tennis- och croquet-planerna gick spelet trögt.

Grupper af blifvande politiker stodo och konverserade allvarsam samt här och hvar i skuggan. Man hade märkt, att lord Heatherstone kastat en blick på några anteckningar, som han hade i fickan, och den ena af hans båda sekreterare stod i skuggan af en rhododendron och rådfrågade i smyg en stor bok.

Lord Harry Quy var nervös och vresig och såg sig förstulet omkring, som sökte han en möjlighet att komma undan. Till slut drog han sig bort till yttersta ändan af gräsplanen och låtsade leta efter förlorade tennisbollar.

Medan han var upptagen af denna högviktiga sysselsättning, föll en skugga öfver den blomsterrabatt, som han utsett till scen för sina operationer, och han vände sig hastigt om.

»Nej se, lady Agnes«, ropade han gladt; »har ni kommit hit för att hjälpa mig.«

Lady Agnes kastade en blick på sin klädning och skrattade.

»Jag är inte klädd för trädgårdsgöra«, sade hon; »men hvarför får jag heta lady Agnes af er i afton, min herre?«

»Jag är en sådan främling här», svarade han. »Jag tror inte, att jag har sett dig mer än en gång, sedan du tog emot mig — ta emot är ju rätta uttrycket för ett hof.»

»Åh, var inte dum nu, Harry!»

»Huru många ha kysst din hand sedan dess?» frågade han. »Jag antar, att du kysser hertiginnorna på kinden. Så föreskrifver ju hofetiketten, eller hur?»

»Ja, så är det», svarade hon gladt. »Önskar du inte, att du vore en hertiginna.»

Lord Harrys ansikte fick ett allvarligt uttryck, och han vände sig halft bort från henne. Men så såg han henne in i ögonen och skrattade.

»Du är bara ett barn, Agnes», sade han.

»Tack du! Och hvad är du? — ledamot af parlamentet? Nej, du blir inte vald. Hvad är du då?»

»Ett dumhufvud kanske, Agnes; jag vet, att du tycker mig vara det.»

Flickan skrattade och klappade honom på ryggen.

Hon var endast aderton år och mycket vacker. Hon och lord Harry Quay hade varit kamrater från barndomen. Hon räknade honom som en af sina bästa vänner.

Men å hans sida hade vänskapen öfvergått till kärlek, men ännu hade hon ingen aning därom, ty den unga mannen hade omsorgsfullt dolt sina känslor för henne.

Hon behandlade honom därför som en gammal lekkamrat. När hon rörde vid honom, drog han sig oförmärkt undan från henne.

»Stackars lille Harry», sade hon gäckande; »bry dig inte om mig. Pappa kommer att hålla ett tal om dig om fem minuter. Det är bäst

att du kommer och hör på honom. Du får höra, att du är en af rikets pelare, folkets vän och ledare, en stor lagstiftare — du har ju tagit en juridisk examen, har du inte det?»

Lord Harry ryckte till.

»Det är nog, Agnes», sade han med ett tvunget leende. »Jag vågar tro, att jag skulle stå på mig, om det kommer till strid», och omedvetet sträckte han på sig och knöt händerna.

»Jag är rädd att du inte rår på den andre kandidaten genom att slå honom till marken», sade hon med ett utmanande leende.

»Stacey Clarke är icke värd den äran att jag mäter mig med honom hvar det vara må», svarade han, »och om icke Arthur Holme vore, skulle han icke få hundra röster. Han är en präktig pojke, den där Holme, lång, stark, hård som järn och en duktig arbetare. Jag skulle önska, att vi haft honom på vår sida. Känner du honom?»

»Nej, och det är just ingen som tycks veta något om honom; men alla våra fiskare höja honom till skyarna, och som du vet utgöra de en stor del af valmanskåren.»

»Så mycket sämre. Dessa fiskare bry sig icke för en vittnen om godsägarne. I de flesta fall äga de själfva sina kojor, och de sätta en styrman med goda betyg högre än en karl, som inte kan skilja ett storsegelfall från ett klyfvarskot.»

»I det ligger herr Holme öfver dig, Harry. »Du borde köpa en yackt.»

»Jag hatar sjön», svarade han. »Holme sköter sitt spel mycket bra. Han har köpt en femton tons ostronsmack och bor om bord på den. En lustjakt med fernissadt däck och en besättning, som gör allting, är honom en styggelse. Han för båten själf med hjälp af en fiskargosse, som han behandlar som en kamrat. Han kryssar omkring i vikarne

här hela dagen i ända och lefver och kläder sig som en vanlig fiskare, agiterar för Clarke under tiden och vinner alla på sin sida. Han är en klok karl. Jag tänker, att det är bara humbug, men han inbillar dem, att han är en son af hafvet och att han inte bryr sig ett dyft om landkrabborna. Men jag vet något om Stacey Clarke, som jag tänker låta bli känt före valet.»

»Icke någon skandalhistoria, hoppas jag», sade lady Agnes. »Ni kandidater äro nästan lika dåliga som gamla käringar kring ett kaffebord. Ni finna nöje i att gräfva i edra motståndares förflutna lif, och af skvallerhistorier konstruerar ni ihop bindande bevis för ett gräsligt brott.»

»Nej, det är just inte någon skandal, men det kommer att ta ifrån honom omkring tio procent af hans röster.»

»Tala om det för mig, om det är någonting, som jag kan höra på.»

»Jo, han har skaffat sig en automobil.»

Lady Agnes brast ut i skratt.

»O, det var ju gräsligt!» sade hon. »Du kommer väl att så snart som möjligt sprida ut hemligheten.»

»Det är en allvarsam sak, må du tro», genmälde den unge mannen. »Du vet ju, att liberalerna ä alldeles ursinniga på automobilerna, som de kalla för »en af de rikas laster«. Clarkes maskin är inte någon leksak på bicyclehjul, som skramlar, som om den skulle falla sönder i bitar, utan en tjugufyra hästkrafters Mercédés, 'en agrundskärria', 'en kränkning af medborgarnes frihet'. En gammal skrammel-låda, som kryper fram med en hastighet af åtta mil i timmen och stannar vid hvarenda backe, skulle kunna tålas, men detta vidunder, som kommer rusande så tyst, är en förolämpning mot alla fridsamma medborgare. Detta är naturligtvis till min fördel.»

»Jag trodde, att du tänkte köpa dig en automobil för egen räkning», sade lady Agnes.

»Det skall jag också göra, men inte förr än efter valet. Jag skall köpa en, i jämförelse med hvilken Clarkes Mercédés kommer att bli bara en leksak. Nu tänker jag sprida ut historien om den liberale kandidatens automobil. Han har försökt att hålla tyst med den. Det vore väl inte klandervärdt, om jag gjorde det — eller hur Agnes?»

»Alldeles icke», svarade hon skrattande, »men du måste komma ihåg, att sjöfolk just inte riskerar att bli mycket besvärande af automobiler.»

»Hm, jag skall tänka på saken. — Hvad i all världen är detta?»

Högljudda hurrarop hade plötsligt nått deras öron. Man hade samlat sig omkring lord Heatherstone, och en af hans sekreterare kom springande öfver gräsplanen mot det unga paret.

»Vi måste gå, Agnes», sade lord Harry lugnt. »Låt mig träffa dig, sedan allt det här bråket är öfver. Jag har någonting mycket viktigt att tala med dig om.»

»Viktigare än politik?»

»Ja», svarade han. »Om en timme ungefär — längre talar inte din far — och jag kan lofva dig, att fem minuter skola vara tillräckliga för hvad jag har att säga dig. Jag väntar dig vid den gamla byggningen nära östra muren. Du känner ju till den? Vi brukade låtsa, att den var en gränsfästning och att hela landet på andra sidan om muren beboddes af fienden.»

»Naturligtvis känner jag till den», svarade hon, »men hvarför gå hela den långa vägen? Det är en half mil, och dessutom är jag värdinna och får inte vara oartig mot de andra gästerna.»

»Åh, de flesta komma att gå, innan din far har slutat, och du kan

be de andra om ursäkt under någon förevändning. Jag vill komma ifrån dem allesammans och språka med dig. Om vi stanna här, kommer säkert någon idiot och frågar mig om mina åsikter angående Ryssland i fjärran Östern.»

»Om jag kan, skall jag komma», svarade flickan skrattande. »Men nu måste vi gå; jag ser att pappa har börjat sitt tal.»

SJÄTTE KAPITLET.

Arthur Holme.

De flesta af gästerna hade aflägsnat sig strax efter klockan 6, och lady Agnes smög sig obemärkt undan till trädgårdens bortre ända.

Då hon kom till grinden, som ledde genom en tjock idegranshäck, ut i den angränsande parken, prasslade det i buskarna vid sidan af gångstigen, och hennes favorithund, en irländsk terrier kom fram till henne. Hon lutade sig ned och klappade hans sträfva, bruna skinn.

»Kom med mig du, din lilla slarfver», sade hon.

De gingo tillsammans utför de sluttande gräsmattorna i parken, under de väldiga ekarna och kastanjeträden och genom en liten buskskog, som på en längd af två mil omkransade godset på denna sida.

De kommo ut på en liten öppen plats, som var tätt beväxt med ormbunkar. På andra sidan om den låg stenvuren, utmed hvilkens fot landsvägen gick.

Midt på den öppna platsen lågo ruinerna af en liten byggnad, endast en hög af gråa stenar, som nästan voro dolda af ormbunkar.

Lady Agnes banade sig väg genom ormbunkarna, klättrade upp på högsta punkten af ruinerna och såg ut öfver muren.

Den scen, som hon här hade framför sig, erbjöd en egendomlig

motsats till de trädbevuxna sluttningarna i parken bakom henne. På andra sidan om vägen flöt långsamt en några famnar bred å med gråbrunt vatten. Flodtiden hade inträdd en stund förut, men på ömse sidor om ån syntes ännu ett smalt bälte af gyttja, som var brun på ytan, men därinunder svart som kol.

Två små båtar lågo i denna gyttja, och midt i vattendraget voro ett par ostronsmackar förankrade. På den ena af dem steg en tunn slöja af blå rök upp från ugnsröret. Djupa, svarta hål i gyttjan utvisade, hvarest fiskarne gått i land från sina strandade båtar.

Ett flackt marskland, öfverfullt af vattengölar och diken sträckte sig på andra sidan om ån flera mil bortåt till hafvet.

Mot söder afsmalnade ån till knappast mer än ett dike, men mot norr vidgade den sig allt mer och mer, till dess den gjorde en tvär krökning mot öster och föll ut i en bred vik, som från hafvet skar in i det här af sand och gyttja bestående landskapet.

Här och där låg någon liten stuga, bebodd af någon fiskare eller en af vakterna på ostronbankarna.

Som barn hade lady Agnes och lord Harry suttit trygga i sitt förfallna fäste af gråa stenar och sett ut mot öster, väntande på den fiende, som aldrig kom, ehuru de fullt och fast trodde, att han låg dold någonstädes på andra sidan om den gyttjiga ån.

I nordost på ett afstånd fågelvägen af omkring åtta mil reste sig en liten stenig kulle. På hans ena sida stod ett stort hus af rödt tegel. Det var nästan osynligt från deras fästning, men de hade tillsammans rekognoscerat den långa vägen till det, som gick mellan två åar. Så långt de kunde minnas, hade huset varit obebodt, och luckorna varit stängda för fönstren. Ingen af dem hade för ett ögonblick betvivlat, att ju icke detta hus var deras osynliga fiendes egentliga hem.

När lady Agnes stod och såg på huset, smålog hon vid minnet af dessa barnsliga föreställningar. Och ändå var hon ännu nog mycket barn för att betrakta stället med en viss misstänksamhet. Besynnerligt, att det icke hade blifvit uthyrdt på så många år.

Hennes tankar afbrötos genom att hunden hastigt rusade upp och skällde gladt, i det han banade sig väg bort genom ormbunkarna. Om några ögonblick visade sig lord Harry. Hon reste sig och viftade med handen mot honom. Han smålog tillbaka, men ändå låg det ett ovanligt uttryck af oro öfver hans solbrända ansikte.

»Jag är ledsen, att jag låtit dig vänta», sade han, under det han klättrade uppför stenarne till det ställe, där hon stod, »men dessa politiker äro de mest långtrådiga människor. Det går rundt i hufvudet på mig.»

Han satte sig bredvid henne och såg på henne så oafvändt, att hon vände bort hufvudet.

»Ingen fara med mig», sade hon. »Jag har suttit och sett på det röda slottet, vår gamla fiendes hem.»

Den unge mannen skrattade.

»Det är uthyrdt nu», sade han, »och vår fantasi har där icke längre något spelrum. Jag red dit här om dagen. Glas hade satts in i fönstren, och i trädgården har man slagit gräset.»

»Hvem har hyrt det?»

»Jag vet icke; en främling för denna trakt skulle jag tro. Huset ligger åtta mil från närmsta handelsbod, som du vet.»

»Så är det då slut på vår barndoms dröm», sade flickan småleende. »Jag hoppas, att han är en hyggelig karl och kommer med på våra trädgårdsfester. Kommer du ihåg, Harry, huru vi utmålade honom för oss: en lång, rödskäggig skurk med gula tänder och rostig rust-

ning.»

»Ja, jag minns», svarade han allvarsamt; »jag däremot hade en glänsande rustning inlagd med guld, och jag dräpte honom inför dina ögon. Din favoritdräkt var af karmosinrött sammet med bräm af hermelin.»

»Ja, så var det, Harry. Mycket varmt om sommaren och allt annat än modernt till färgen. Så lustiga dessa drömmar i barndomen äro, så fullkomligt överkliga och så sällan förverkligade.»

»Det är sant, Agnes», svarade han långsamt, »och ändå hade jag en dröm i min barndom, som för mig hade verklighetens hela betydelse och som ännu skulle kunna bli förverkligad. Minns jag rätt, var du alltid en prinsessa och vanligen i någon nöd.»

»Nåå.»

»Du är ännu en prinsessa för mig», sade han tyst.

»Men icke i nöd, Harry», stammade hon, vändande sig bort från honom, ty hon vågade icke se honom i ansiktet.

»Nej, inte just i nöd», sade han. »En prinsessa med en stjufter moder — ett slags Askunge — försummad —»

»Men icke med någon ful syster», inföll hon.

»Det är sant», svarade han, »men med en broder, som fått en mängd dumheter i hufvudet på sig, som borde tagas därifrån. Hvilken skada, att inte din far skickat honom till ett allmänt läroverk.»

»Stackars Overcliffe!»

»Jag är väl just inte någon prins», fortfor den unge mannen tveksamt, »— men — ja, Agnes, du vet, hvad jag är.»

»En politiker, tror jag», sade hon skalkaktigt, men fortfarande vågade hon icke se honom i ansiktet. Hennes kvinnliga instinkt sade henne, hvad som härnäst skulle komma.

»Åt fannoma med politiken!« bröt den unge mannen ut hetsigt.
»Förlåt mig, Agnes, men du tyckes sätta politiken öfver allting annat.
Det tycks vara ett familjedrag.»

Lady Agnes hade intet att svara på denna beskyllning, och båda voro tysta en stund. Flickan sökte att i hast finna något sätt, hvarpå hon kunde förmå honom att lämna den kinkiga väg, han slagit in på, hvaremot den unge mannen funderade på, huru han bäst skulle kunna fortsätta på den.

»Agnes«, utbrast han till sist, men tystnade genast igen och fattade hennes smala fingrar med sin bruna hand. Hennes kinder öfvergötos af en liflig rodnad.

»Agnes«, upprepade han mildt och ömt. Men innan han hunnit säga något mer, nåddes deras öra af slamret af hjul och hästhofvar, rasslandet af kedjor och en mans hesa rop.

Lady Agnes sprang upp, glad öfver utsikten att komma ifrån sin i någon mån generande belägenhet, och sprang ned till muren. Lord Harry följde efter henne, svärande öfver afbrottet. Bullret blef allt mer och mer högljudt.

Blickande utåt vägen mot söder upptäckte de tre stora hästar kommande i den vildaste karriär i ett moln af damm och bakom dem en kolossal lastvagn, som vacklade af och an, samt en man, som stod upprätt på vagnen och af all sin makt drog i tömmarne.

»Hästarne äro i sken!« ropade lord Harry.

»För Guds skull gå tillbaka från muren, Agnes«, och han drog henne nästan med våld därifrån. Han insåg, att en tvär vändning af hästarna skulle slunga hela vagnens last öfver dem.

Äfven en annan man hade hört bullret och ropen från landsvägen. Han kom uppklifvande på däck ur luckan på en af ostronsmackarne.

Det var en lång, bredaxlad man med bronsfärgadt, väderbitet ansikte samt guldgult hår och skägg. Han var klädd i en blå sjömanströja, blå benkläder och ett par tunga fiskarstöflar.

Han gick till relingen och kastade först en blick på de skenande hästarna och sedan på de båda personerna bakom parkmuren. Då vagnen kommit på ett afstånd af vid pass femtio famnar från åskådardarne, hoppade Harry med ett ledigt språng öfver muren och gick tvärs öfver vägen. Han hoppades kunna fatta tag i tyglarna på den främsta hästen och hejda hela ekipaget.

Lady Agnes ropade till honom att komma tillbaka, och mannen på smacken ropade något till honom, som han icke hörde.

Hästarne kommo emot honom som en lavin. Han sprang fram för att fatta i tyglarna, men slungades åt sidan.

Om hästarne hade fortsatt rakt fram, skulle han oundvikligt hafva kommit under deras hofvar, men lyckligtvis fingo de syn på flickans hvita dräkt och gjorde genast en tvär vändning mot ån, som om de träffats från sidan af en orkan.

Lord Harry slungades i väg som stenen ur en slunga och sköt ut i vattnet ett tiotal alnar.

Vagnens last kastades omkring åt alla håll. Hästarna döko några famnar genom gyttjan, föllo omkull, kämpade sig upp på fötter igen, föllo åter, och sparkade ursinnigt, ältande gyttjan till en sotsvart väliling. Körsvennen hade först kastats på främsta hästens rygg och studsat därifrån ned i en mjuk bädd af två fot djup dy.

Han nästan försvann, men reste sig åter fullkomligt oskadad, men hemsk att skåda, spottande ut gyttja och drypande af samma ämne från hufvud till fot.

Lord Harry Quy var icke så lycklig. Mannen på smacken spar-

kade af sig de stora stöflarna, under det hans ögon voro riktade på vattnet. Ett ansikte visade sig i vattenytan några famnar längre ned; men det sjönk nästan ögonblickligen igen.

Mannen på smacken kastade sig genast i och sam med några kraftiga tag till det ställe, där ansiktet hade försvunnit. Han hade i ett enda ögonkast sett, att den unge mannen antingen var medvetlös eller död.

Åter visade sig och försvann hufvudet, denna gång endast några få fot från räddaren. Denna sköt af som en pil genom vattnet, dök ned, fick tag i den drunknande mannens arm och tog honom med sig upp till ytan. Harry gjorde icke en enda rörelse, hvarför det var lätt att simma med honom till stranden.

Räddaren rörde icke vid botten, förr än han var på tre fots vatten, ty att simma var en barnlek jämfördt med att gå i gyttjan. Han lyfte nu upp lord Harry på ena axeln och bar honom upp i gräset vid sidan af vägen. Lady Agnes kom till dem och stammade ängsligt:

»Är han — är han —»

»Ingen fara med honom», svarade mannen kärft; »spring upp till slottet och skaffa hjälp, så är ni en snäll flicka: filter, varmt vatten, någonting att bära honom på. Jag skall under tiden gnida honom, och jag kan slå vad om, att han småler mot er, när ni kommer tillbaka. Men spring utaf bara tusan, för den händelse jag inte skulle lyckas få lif i honom igen.»

Flickan gaf sig i väg utan ett ord, klättrade öfver muren och försvann.

»Hallå, du där borta», ropade mannen till körsvennen, som nu hade skurit af draglinorna och fått hästarna på fötterna igen, »låt dina fördömda hästar vara och kom och hjälp mig. De ta sig nog själf-

va upp ur gyttjan nu, tänker jag.»

Mannen var bedröflig att skåda, svart och stinkande från hufvud till fot.

Sjömannen gaf honom några anvisningar i hast, sköt därpå ut en af båtarna i vattnet och rodde ut till smacken. Om ett par minuter kom han tillbaka klädd i torra kläder och medförande en butelj brännvin samt en grof filt.

De båda männen gingo nu energiskt till verket, och inom mindre än tio minuter suckade lord Harry och slog upp ögonen.

En kvart förr än hjälpen från slottet kom, var han klädd i en lånad dräkt af fris, rökte en cigarrett och språkade gladt med den man, som hade dragit upp honom ur vattnet.

Denne senare hjälpte under tiden körsvennen, som sökte bärga några af sina lådor, innan flodvattnet skulle begrafva dem. De båda männen arbetade hårdt och lyckades få upp de flesta lådorna till vägen.

Två lådor trotsade dock deras förenade ansträngningar och förblefvo liggande halft begrafna i den svarta gyttjan med tidvattnet hvirflande rundt omkring dem. En af lådorna var sönderbruten; den syntes vara full af gjutgods, stålstänger, bultar, skrufvar och delar af stommen till någon maskin.

Lord Harry Quy kom ned och såg på adresslapparna. De buro alla namnet på samma person:

Herr William Jordison
Röda huset
Gorehaven
Essex.

Om en stund kom en hop människor springande genom småskogen och klättrade öfver muren.

Lady Agnes skyndade fram till lord Harry och öfverhopade honom med en störtkur af frågor. Huru kände han sig? Frös han? Hade han feber? Hufvudvärk? Var han våt? o. s. v. De många tjänarne stodo under tiden och spanade med en fånig min efter någon, som behöfde deras hjälp.

»Agnes», sade lord Harry, när hennes förråd på frågor var uttömdt, »låt mig presentera min räddare för dig, Herr Arthur Holme — lady Agnes Cliffe.»

SJUNDE KAPITLET.

Röda huset.

Af alla ensliga boningar i östra Essex var Röda huset den ensligaste och minst tilltalande. Det stod i själfva medelpunkten af en öde trakt, på en liten höjd med berggrund, som liknade en ö i ett haf af marskland. Åt alla håll var det omgifvande landet flackt och obebodt med undantag af en eller annan stuga, bebodd af en fiskare eller vaktare. Icke ett enda träd afbröt landskapets enformighet. Mot öster begränsades utsikten af hafvet.

En rak väg ledde från kullen mot väster mellan de båda åarna. Den var på ömse sidor omgifven af höga vallar af torf, ty vid flodtid och ostlig vind steg vattnet öfver vägens nivå och skulle utan detta skydd ha stått fotsdjupt öfver den.

Denna väg, som med oerhörd kostnad hade anlagts af den man, som byggde huset, sträckte sig sex mil inåt landet och sammanträffade där i rät vinkel med vägen, som gick förbi Heatherstone Hall.

Röda huset själf var lika fränstötande som det omgifvande scenariet — en stor, naken byggnad, illa uppförd af mycket dåligt tegel. Det var då icke att undra på, att det hade stått obebodt under en så lång följd af år.

Bakom det lågo flera uthus och skjul, bland dem ett stall af te-

gel, nog stort att rymma ett dussin hästar och lika många åkdon. Ett tjäradt, omkring tre hundra famnar långt stängsel omslöt ett stycke mark, som en gång hade varit en trädgård.

Det antogs, att en gång ett romerskt läger hade haft sin plats på denna kulle. Antagandet hade skäl för sig, ty genom sin belägenhet mellan de båda åarna hade platsen på den tiden kunnat förvandlas till en ointaglig fästning.

Efter att hafva utstått fjorton års afgrundskval i ett fängelse och sedan tillbragt åtta år under febrilt arbete i Frankrike, kom John Porteous, nu känd för världen under namnet William Jordison, till detta ensliga ställe.

Det hårda arbetet och den enkla kosten under hans lif i fängelset hade gjort honom frisk och stark. Men hans hår var hvitt som snö, och de djupa fårorna i hans ansikte talade ett vältaligt språk om de själsmarter, han hade utstått.

Ty det var icke blott straffets vanära, som hade frätt John Porteous sinne, utan han hade också dagligen, ja nästan stundligen pinats af tanken på den kvinna, som hade förrådt honom.

När John Porteous trädde inom fängelsets portar, var han en man, som visserligen hade förlorat sin ära, men som dock ännu ägde kvar många drag af en ursprungligen ädel karaktär.

När han kom ut därifrån, var han som ett vildt rofdjur, med undantag af den kärlek, han ännu hyste för sin son, okänslig för alla passioner och sinnesrörelser utom hämnden, en hård, kallblodig skurk, som icke hade mer än en önskan och hvilkens hjärna icke kunde finna någon ro, förr än han fått den uppfylld.

Då han lämnade fängelset, hade han några pund i fickan, och det problemet förestod honom att lösa, huru han skulle förtjäna sitt

lifsuppehälle och förvärfva penningar. Han ville icke ha pengarna för de nöjens skull, som man kan köpa för dem, utan emedan penningen är en makt och han utan den skulle vara ur stånd att nå sitt föresatta mål.

Några veckor gingo, under hvilka han såg sig omkring efter någon lämplig sysselsättning. Han födde sig med ett tillfälligt arbete än här och än där, under det han till fots genomströfvade landet och samtidigt gjorde omsorgsfulla efterforskningar efter sin son.

Hans afsikt var icke att gifva sig till känna för sonen eller att begära hjälp af honom, utan hans hjärta trånade efter några underrättelser från hans gosse. Det enda han lyckades få veta var, att pastor och fru Behag voro döda samt att gossen hade begifvit sig till sjös.

Han anställde också efterforskningar efter Marie de la Mothe, men utan den ringaste framgång. Han hämmades i sitt sökande genom bristen på penningar och beslöt därför att vänta, till dess han kunde betala detektiver, som anställde systematiska efterforskningar.

Efter att halft hafva svultit under en längre tid fann han den sysselsättning, han letat efter. Vid den tiden befann sig automobil-industrien i Frankrike i sin barndom, men kloke affärsmän började redan inse, att här var något att förtjäna pengar på. Kapital började långsamt men jämnt läggas ned i affären, och den enda svårigheten var, att det saknades skickliga arbetare.

Till John Porteous lycka hade mekanik varit en af hans käraste ämnen i yngre dagar. Som gosse hade han använt alla sina sparpengar på små ångmaskiner.

Vid en ålder af sexton år hade han fått plats i en ingenjörsfirma och hade stannat kvar där i två år för en lön af fem shillings i veckan.

Men så hade han fått vidare vyer öfver lifvet, och då han icke såg någon möjlighet att på denna bana ännu på många år förtjäna sitt uppehälle, hade han tagit anställning i en bank.

Mekaniken hade ändå fortfarande varit hans kapphäst, och han gjorde äfven några små uppfinningar, dock utan praktiskt värde.

Denna sysselsättning på lediga stunder skulle nu visa sig vara af mer värde för honom än alla de år han användt på de invecklade bankgöromålen. Åberopande sig på sina kunskaper i mekanik sökte och fick han anställning hos Jacquart & Cie, en automobilfirma, som kort förut hade grundats i Frankrike.

Han lärde sig språket på några få månader, och innan ett år gått, hade firmans chefer funnit, att de i Porteous hade fått tag i en man, hvilkens mekaniska färdighet var ingenting i jämförelse med hans förmåga som köpman.

Han förflyttades genast från verkstäderna till kontoret, och innan ytterligare två år förflutit, var han verkställande direktör för en storartad affär med en riklig lön och en tantième, som steg till tre gånger lönen.

Under hans skickliga ledning hade affären en lysande framgång. För sina besparingar köpte han aktier i bolaget. Efterfrågan på automobiler blef allt större, och han tog in penningar som gräs.

För den yttre världen var han en skicklig och framgångsrik affärsman. Ingen anade, hvarför han sträfvade och sparade och blef rik, ingen hade någon aning om den vilda brand, som rasade under hans lugna yta.

Han visste icke själf hela sanningen, ty han hade icke någon aning om, att frön till vansinne hade nedlagts hos honom under dessa fjorton år af förödmjukelse och förtviflan och att tiden snart var inne, då

dessa frön skulle spira upp och bringas till mognad.

När han samlat trettio tusen pund, drog han sig från affärerna och återvände till England, tagande med sig en femtio hästars automobil. Han ansåg, att den kunde bli honom till gagn vid hans efterforskningar. Han skulle i den äga ett medel att snabbt förflytta sig från det ena stället till det andra, han skulle vara oberoende af tåg och tidtabeller och kunna personligen följa hvarje spår öfver hela landet.

Men William Jordison fann aldrig något spår. Icke ens de skickligaste detektiver lyckades få fatt i några upplysningar vare sig om Marie de la Mothe eller om hans son.

Han uppehöll sig ett halft år i London, men så fick han på en af sina många resor genom Essex se Röda huset, och dess ensliga läge tilltalade honom.

Han köpte det för en spottstyfver och beslöt alt göra det till sitt högkvarter. Gatubullret i London angrep svårt hans nerver; han längtade efter ett tyst och lugnt ställe, där han kunde hänge sig åt sina tankar.

En anledning till att bosätta sig i Essex hade han däri, att det var i detta grefskap unge Richard Behag sist hade blifvit sedd och där antagligen första spåret skulle stå att finna för dem, som sökte honom.

ÅTTONDE KAPITLET.

»Richard Behag är död.»

William Jordison satt i ett litet rum en trappa upp i Röda huset vid ett stort furubord, som var öfverfullt af ritningar, pennor, ritstift, linealer och kompasser.

Möblemanget i rummet bestod endast af detta bord, en hård trästol samt några enkla, omålade hyllor fulla af papper. Väggarna nästan doldes af ritningar till maskiner. På öfversta hyllan stod en halfärdig, nära två fot lång modell till en automobil.

William Jordison sysslade nu till tidsfördrif med det, som en gång varit en del af hans dagliga arbete — att fullkomna en ny uppfinning, som skulle reducera kostnaden för framdrifvandet af en automobil till nästan ingenting, medföra en förenkling i hela maskineriet och prestera en för världen hittills okänd kraftutveckling.

Då och då såg han upp från ritningarna på bordet och blickade försjunken i tankar ut genom fönstret. Vid hvarje sådant tillfälle fördjupades vecken omkring hans mun och ett dystert moln lägrade sig öfver hans panna. Den, som sett honom då, skulle hafva sagt, att detta ansikte tillhörde en brottsling, så djuriskt brutala, så vittnande om djup förnedring voro alla dragen däri.

Till sist lade han ifrån sig ritstiftet, ref sänder den framför honom

liggande ritningen och reste sig. Hans lekstund var förbi, och han började gå af och an på golfvet med sammandragna ögonbryn och händerna hopknäppta på ryggen.

Om några minuter hördes långsamma, tunga steg i trappan, dörren gick upp och en man trädde in. Han var kortväxt och bredaxlad, pannan var låg, munnen groft formad som på ett djur, och hela det slätrakade ansiktet hade ett surmulet uttryck.

Jordison kunde icke tåla anblicken af en kvinna i huset och hade därför skaffat sig tre manliga tjänare. En mer motbjudande trio än dem skulle han haft svårt att finna.

De voro också tre fångar, som året förut rymt ur fängelset; men just därför kunde Jordison lita på deras trohet, ty lagens svärd hängde ännu öfver deras hufvuden.

Det enda han hade att frukta, var, att de kunde mörda honom, för att deras hemlighet icke skulle blifva röjd. Därpå var han beredd, och därför hade han alltid en laddad revolver till hands, i fickan om dagarna, under kudden om nätterna.

»Hvad nu, Lipp?» frågade han, när mannen kommit in.

»Jermy har just kommit med andra posten från Gorehaven», svarade mannen surmulet, räckande fram ett tjockt bref med sina smutsiga, muskulösa fingrar.

Jordison tog brefvet, kastade en lång blick på utanskriften och en smula färg visade sig i hans hemska ansikte. Mannen stod kvar och väntade, som hade han att säga något.

»Hvad mer, Lipp?»

»De ställa till ett fasligt spektakel i trädgården och ä ena fördömda sölkorfvar. Om jag inte hade varit där och skrämt upp dem, så —»

»Det är bra, Lipp», afbröt honom Jordison. »Något nytt från

Gorehaven?»

»Det är som dom vore tokiga allihop för det fördömnda valets skull. Dom fick fatt i Jermy och bådo honom rösta rätt och fyllde honom.»

»Fyllde honom!» sade Jordison i vred ton. »Jermy drucken! Jag vill inte ha några fyllhundar här i huset.»

»Drucken, han! Det finns inte en enda dryck till, som skulle kunna ge Jermy en blyhatt, om han så söpe en hel eftermiddag; hans hufve ä så klart som en klingande klocka. Ta mig —»

»Nog nu om det», sade Jordison strängt. »Har gjutgodset kommit från Sheffield än?»

»Allt, som inte ligger i gyttjan», svarade mannen med ett grin, och han talade med några få ord om olyckshändelsen, färgläggande sin berättelse med en hel mängd fula ord. Jordison tycktes utan vidare intresse lyssna till hvad han sade. Han gjorde dock en anteckning på ett papper.

»Laga att jag får resten af gjutgodset i morgon, Lipp», sade han lugnt. »Nu kan du gå.»

Mannen aflägsnade sig, men när han kommit till dörren, ropade hans herre honom tillbaka.

»Ha de börjat gräfva grunden för maskinhuset, Lipp?»

»Inte det jag vet. Dom rotar omkring öfverallt, som om dom tänkte gräfva en kolgrufva.»

»Säg till Bysouths förman, att jag vill, att det skall göras genast och att allting annat må uppskjutas tills det är färdigt. Maskinen kommer i nästa vecka.»

»Jaa, herrn; jag skall nog sätta fart i dom», och mannen masade i väg.

»Var höflig mot dem, Lipp», ropade Jordison efter honom; »jag vill inte att de ska gå sin väg och lämna mig i sticket.»

»Jaa, herrn», svarade mannen utan att vända sig om. »Jag ska vara så from som ett lamm.»

Då Lipp aflägsnat sig, tog Jordison upp brevet ur fickan och läste det med spänd uppmärksamhet. Det lydde sålunda:

Herr William Jordison.

Ändtligen hafva vi kommit herr Richard Behag på spåren. Han tog hyra som simpel matros på briggen 'Valetta', som var destinerad till Valparaiso, och lämnade fartyget där. Vidare efterforskningar komma att bli kostsamma, emedan de göra en resa till Södra Amerika nödvändig. Vill ni, att vi skola fortsätta? Det kommer antagligen att kosta er åtminstone tusen pund. Vi bifoga vår räkning tills dato och vore tacksamma för en check.

Högaktningsfullt
Briggs & Warlock.

»Ett tusen pund», mumlade han med ett kort, ringaktande skratt, satte sig vid bordet och skref följande telegram:

Briggs & Warlock.

21 Ship Street, Strand.

Fortsätt efterforskningarna. Spar icke på nödvändiga omkostnader.

Jordison.

Han ringde och kastade på samma gång en blick på räkningen.

Den gick till tre hundra fyrtiosju pund tio shilling och tre pence, hvaraf mer än hälften hade användts på de fruktlösa spaningarna efter Marie de la Mothe.

»Om det också skulle kosta mig allt hvad jag äger, skall jag nå målet», sade han för sig själf. »Mer pengar skall jag nog kunna skaffa mig.»

Lipp trädde åter in i rummet.

»Spänn genast för och låt Jermy köra dig till Gorehaven», sade Jordison. »Detta telegram måste genast afsändas.»

»Om jag åtminstone kunde finna honom», mumlade Jordison, när Lipp gått, »om jag åtminstone kunde finna honom, skulle jag kanske kunna förmå mig att afstå från att söka den andra och slippa ifrån den plikt, som åligger mig, om jag finner henne.»

Han visste, att kärleken till hans son var det enda försonande draget i hans karaktär.

Han gick ut och tog vägen till bortre delen af kullen.

Det var en stilla, fridfull afton, men i hans hjärta bodde icke frid. Förtviflan, hämndlystnad, minnet af de långa år han tillbragt i afgrundens djup, ett svagt hopp med anledning af den underrättelse han nyss fått, allt detta bodde i hans hjärta, men ingen frid.

En half mil längre upp i ån svällde seglen på en yacht för den svaga, västliga vinden. Då den kom närmare, började Jordison betrakta den med intresse; han undrade, hvarför den hade begifvit sig så långt uppför ån. Nu dref den nedåt med vinden och tidvattnet, men skulle knappast hinna ned till hafvet innan det blef mörkt.

Båten kom närmare och närmare, tills Jordison slutligen kunde skönja ansiktena på de två männen ombord.

Den ene stod vid rodret och den andre höll på att kasta loss klyf-

varfallet. Då de kommo midt emot Röda huset, föll den nyss ballonglikt sväfvande klyfvaren till däck som en hopskrynklad massa segelduk, och omedelbart därefter hördes rasslet af kettingen, då den hastigt löpte ut från bogen. Mannen vid rodret lösgjorde skulten och halade in storskotet. Båten svängde rundt med tidvattnet, tills han låg med förstäfven mot väster.

På mindre än tio minuter hade männen ombord bergat seglen och gjort allt i ordning för natten. Jordison rynkade pannan och gick långsamt utför sluttningen ned mot ån. Han tyckte icke om, att yachten ankrat så nära hans hus.

Innan han kommit ned till stranden, hade en af männen rott i land i en jolle och höll nu på att göra fast den vid en stake i land. Jordison stannade och lutade sig mot stängslet omkring sin trädgård. Han hade icke någon lust att komma i samtal med främlingen, men denne kom gående rakt fram till honom.

»Är ni herr Jordison?» frågade han utan omsvep.

»Ja», svarade den tillfrågade.

»Jag har med mig ombord ett par lådor, som tillhöra er. Ni har väl hört, gissar jag, att de slungades ned i ån i förrgår. Jag tog upp dem ur smörjan, men ingen har rört dem sedan, till dess vi i morse beslöto att ta dem ombord. Har ni någon, som kan hjälpa oss att få dem i land. Mitt namn är Arthur Holme.»

»Ni har gjort mig en stor tjänst, och jag tackar er», svarade Jordison. »Behagar ni stiga in? Jag har inte kommit mig riktigt i ordning än, men ändå —»

»Nej tack», svarade Holme. »Jag måste om bord igen och laga middagen. Min gast är en stympare i allt som rör hushållsgöromålen, men ni skulle se honom i elakt väder. Då finns det inte en här

på kusten, som går upp emot honom. Har ni några karlar, som kan hjälpa till, när det blir lågvatten? Jag gissar, att vi då kommer att ligga på torra landet.»

»Ni kommer att ta botten strax efter midnatt, herr Holme. Det är bara en fots vatten i ån vid ebb, och jag antar, att ni drar era fem. Jag har tre karlar här, som jag skall skicka till er. Det är fullmåne i natt. Så många som vi äro, böra vi kunna få lådorna i land.»

»Det skall nog gå bra. Jag har varit sjöman i min dar, tjänat framför masten och fått försöka på litet af hvarje. Ett tusan så svårt lif, men ett bra lif, som gör karlar af hvad strunt som helst. Nej, nu skall jag laga att vi få middag och sedan ta mig en lur, till dess ni kommer ombord. God natt »

»God natt, herr Holme», svarade Jordison sorgset. Denne skäg-gige unge man hade haft med sig en frisk fläkt från oceanens vidder, som påminde Jordison om hans egen ungdom, och den unge man-nens röst hade kommit någon dold sträng att vibrera i hans känslö-lösa, förhärdade hjärta.

Plötsligt föll honom en tanke in, han skyndade efter Holme och hann upp honom, just då han höll på att göra loss jollen.

»Tillåt mig att göra er en fråga, herr Holme», sade han lugnt. »Ni har varit sjöman, säger ni, och då naturligtvis träffat tillsammans med mycket sjöfolk. Har ni någonsin stött på en ung man vid namn Richard Behag?»

Holme svarade icke genast, men af uttrycket i hans ansikte tyckte sig Jordison kunna sluta, att den unge mannen kom ihåg namnet och försökte erinra sig den person, som burit det.

»Ah, nu har jag det — jag kommer ihåg honom nu», sade Holme, »men han är död — Richard Behag är död. »

»Död», upprepade Jordison tyst. »Är ni säker på det?» Och han fattade den unge mannen i armen och såg honom med en min af spänd väntan och oro in i ansiktet.

»Det är jag», svarade Holme. »Han dog i Valparaiso. Jag kommer mycket väl ihåg det. Han drunknade.»

»Drunknade!» ropade Jordison. »Vet ni det med säkerhet?»

»Ja, han drunknade på en segeltur utanför Valparaiso. Om ni är en vän till Behag, är det bäst att ni inte försöker få veta mer. Hela historien länder honom icke till någon ära. Men nu må ni förlåta mig, herr Jordison, att jag ger mig i väg. Jag är hungrig. Men vi träffas ju snart igen.»

Därmed gick han i jollen, satte in årklykorna, gjorde loss fånglingen och rodde ut till smacken.

Jordison rörde sig icke från stället. Han hade önskat göra den unge mannen flera frågor, men Holme hade klippt af samtalet. Han höll ögonen fästa på hans ansikte med det bruna skägget, som den nedgående solen öfvergöt med sitt guld. Uttrycket däri var allvarsam, kallt afvisande. Han önskade, att han hade kunnat se honom in i ögonen, men Holme var nu på för långt afstånd från honom och höll dessutom ögonen nedslagna.

»Klockan tolf i natt», upprepade Jordison gladt.

Den unge mannen såg upp och smålog.

»Det blir bra», svarade han. »Farväl till dess.»

Jordison vände sig om och gick långsamt upp mot byggnaden.

»Richard död», upprepade han gång på gång för sig själf. »Huru det förhåller sig med det, skola nog Briggs & Warlock ta reda på åt mig i Valparaiso, och är det sant, skall jag inte förlora dig ur sikte, min unge man. Du vet mer om min gosses död, än du har talat om för

mig. Men jag skall ha reda på sanningen, om det också skall kosta mig hvarenda styfver jag äger.»

Då han kommit in i det förr omtalade rummet, gick han fram till bordet vid fönstret, sjönk ned på en stol och gömde ansiktet i händerna. Väl tio minuter satt han så utan att röra sig. Han gick i tankarna tillbaka genom alla dessa år af kval och förtviflan till den där morgonen, då han sista gången såg sin son.

Han tyckte sig nästan höra, huru han försökte härma en del djurarter.

»Hvad säger hönsen, pappa? Jag har glömt det.»

»Kluck, kluck, kluck och kuckeliku.»

Den olycklige mannen reste sig och knöt sina händer.

»Om Richard är död», mumlade han, »återstår för mig endast en sak att göra i lifvet.»

Han slog sig åter ned vid bordet och skref till Briggs & Warlock ett långt telegram, som han skulle skicka i väg tidigt på morgonen dagen därpå. Hufvudinnehållet i telegrammet var, att inga kostnader skulle sparas för att finna säkra bevis på att Richard Behag var död.

Vid midnattstid begåfvo sig Jordison och hans tre tjänare ned till ån. Natten var tillräckligt ljus för att de kunde se, att smacken hade aflägsnat sig ett tiotal meter från sin ankarplats. Lipp lät skenet från sin lykta falla öfver den stranden och öfver det smala vattnet till andra sidan.

De två lådorna lågo ett tiotal meter från fasta marken. De voro ännu våta och hade tydligen kastats öfver bord i vattnet, som hade sjunkit, så att de nu lågo fullt synliga på åns sluttande bädd.

Det var tydligt, att Arthur Holme af ett eller annat skäl hade velat begagna sig af det utgående tidvattnet och därför tagit upp ankaret

och följt med strömmen utför ån.

Detta såg misstänkt ut, tyckte Jordison, men han sade ingenting till sina män, och alla fyra förenade sina krafter för att få lådorna upp på det torra. Men lådorna lågo nedsjunkna två fot djupt i gyttjan, och männen funno att företaget öfversteg deras förmåga.

Efter åtskilliga fruktlösa försök gåfvo de tappt, bröto upp lådorna och buro stycke för stycke af deras innehåll i land.

Jordison arbetade som en slaf; han uträttade ensam lika mycket som de andra tillsammans. Han trodde, att strängt kroppsarbete skulle kunna skingra hans tankar, men han fann det omöjligt att bli kvitt den fråga, som nu framför allt sysselsatte honom.

Och hela tiden som han gick fram och tillbaka genom dyn, svart ända upp till knäna, och knogande så att svetten lackade af honom, på någon tung järnpjäs, undrade han, hvarför Arthur Holme hade gifvit sig i väg så hastigt. När ändtligen allt var fördt iland, hade han kommit till den slutsatsen, att den unge mannen velat undgå ett nytt sammanträffande och flera frågor.

Och han hyste starka misstankar, att Arthur Holme visste mer om Richard Behags död, än han hade lust att tala om.

NIONDE KAPITLET.

Nya vänner.

Under de närmaste tre månaderna tilldrog sig mycket af vikt, som vi dock här endast i korthet kunna vidröra.

Lord Harry Quy blef vald till medlem af underhuset för östra Essex med den knappa majoriteten af tre röster. Icke ens de äldste bland invånarne kunde erinra sig en så liflig och länge hvad utgången beträffade oviss valstrid.

Striden hade dock varit ovanligt fri från personliga utfall och tillmälen och fördes med så mycken hänsyn å de båda kandidaternas sida, att de mer hetlefrade inom båda partierna höllo dessa för synnerligen tarfliga kämpar i en kraftmätning af denna art. Ingenting lämnades dock ogjordt, som enligt begreppen om ett öppet och ärligt spel kunde göras.

I många fall hade två hela timmar användts för att omvända någon döf gammal man, som icke hade någon kännedom om politiken och ännu mindre brydde sig om den. Och så kunde han få veta, den ena gången att de liberale, den andra gången att de konservative voro föga bättre än missfoster från afgrunden.

De förbryllade fiskarne och backstugusittarne hade då att för sig själfva afgöra, hvilka som voro sämst. Till sist låg Stacey Clarke under

för sin motkandidat med fem röster, som dock vid förnyad räkning reducerades till tre. William Jordison drog på munnen, när han fick veta resultatet, ty när han sammanträffade med Arthur Holme, hade han lofvat denne sina arrendatorers sju röster, men sedan hade han förmått dessa att rösta på lord Harry Quy.

Detta hvad den yttre världen angår, men annat af ännu mer betydhet för de olika personerna i denna berättelse hade ägt rum under de tre månaderna.

För det första hände något, som endast två personer hade kännedom om. Modig genom sin framgång vid valet friade lord Harry till lady Agnes Cliffe, men djupt rörd och under tårar, som om hon varit rädd för följderna, tillbakavisade hon hans anbud.

Han hade varit hennes vän från barnaåren, och hon fruktade, att detta skulle göra slut på deras vänskap. Men lord Harry tog emot slaget som en man. Han skrattade bort hennes tårar, kysste hennes hand och lämnade henne med den försäkringen, att hvad som nu händt icke på något sätt skulle åstadkomma någon förändring i det vänliga förhållande, som hittills rådt mellan dem.

För sin del hade lord Harry alls icke någon tanke på att hädanefter undvika henne. Han hade ännu icke uppgifvit allt hopp, ehuru han kände inom sig, att de aldrig mer kunde bli så goda vänner som förr, såvida de icke framdeles blefvo något mer än vänner.

För det andra hade lord Harry Quy och Arthur Holme fattat en stark tillgifvenhet för hvarandra.

Denna känsla kom naturligtvis icke till synes under den ifriga agitationen för valet, men så snart striden var öfverstånden, lämnade de densamma fritt lopp, till stor föregelse för alla småsinnade själar inom båda partierna, som icke kunde begripa, att personlig vänskap

kan bestå tillsammans med politisk meningsskiljaktighet.

Denna deras vänskap var i många hänseenden egendomlig. Väl hade Holme räddat lord Harrys lif, men en tacksamhetsskuld plägar sällan vara gynnsam för knytandet af ett vänskapsband, och olikheten mellan deras karaktärer synes böra hafva stått hindrande i vägen för allt närmande mellan dem utöfver deras tillfälliga bekantskap.

Arthur Holme var en ung man, som tog lifvet mycket allvarsamt. Han hade med lif och lust deltagit i valstriden och kände sig bittert besviken af dess utgång. Lord Harry Quy å andra sidan brydde sig icke för ett vittnen om politiken och skulle lika gärna hafva varit liberal som konservativ, om lady Agnes Cliffes fader hade hört till det förra partiet.

Arthur Holme var dessutom sträf till sitt sätt och mycket allvarlig för att vara så ung, medan lord Harry var glädjen själf. Vidare var den senare af hög börd, hvaremot den förres härstamning var höljd i mörker. Han kunde icke säga, hvar hans vagga stått, han var en man utan namn och utan anseende. Allt hvad han hade att slå sig fram genom lifvet med var hans egna personliga egenskaper. Det var i sanning en egendomlig ödets ironi, som gjorde dessa båda till så goda vänner.

Deras vänskap medförde, att Arthur Holme emottog mer än en inbjudning att åtfölja lord Harry till Heatherstone Hall. Earlen af Heatherstone kunde vara nådig mot en besegrad fiende, ty detta är i sanning en den lättaste sak i världen. I framtiden skulle dessa Holmes besök få högst betydelsefulla följder.

Earlen fann ett nöje i att skänka sitt beskydd åt den besegrade liberala kandidatens agent. Väl var han mycket stolt och mycket pompös i sitt uppträdande, men han var också en god människokännare och han fann hos Arthur Holme vissa egenskaper, som kunde blifva

gagneliga för de konservative, om de blott kunde ledas in på rätt stråt.

Han förutsåg i en nära framtid en af dessa stora politiska omhvälfningar, hvori män af alla partier blandas om hvarandra och nya kombinationer uppstå. Vid en sådan kris skulle en ung man med Holmes ideella läggning bli en värdefull hjälp.

Holme å sin sida visade sig icke så synnerligen tacksam för detta tillmötesgående. Men hans förmåga att se in i framtiden var nästan lika stor som den ädle lordens, och han fann, att det skulle möjligen vara till fördel för honom själf att synas stå på god fot med den högborna familjen Heatherstone. Han var en ung man, som icke hade råd att kasta bort en möjlig fördel.

Däraf kom det sig, att Arthur Holme ofta var sedd på Heatherstone Hall, och det dröjde icke länge, förr än en medlem af familjen började emotse hans besök med en känsla af längtan.

Lady Agnes Cliffe hade icke någon som helst ursäkt för det intresse hon börjat hysa för denne något oborstade och sträfve unge man, som lord Harry infört i hennes hem.

Han beundrade hennes skönhet och saknade icke uppfattning för hennes älskliga väsen, men då han trodde, att hon antagligen en dag skulle komma att bli hans väns hustru, höll han sig på afstånd och undvek så mycket han kunde både att samtala med och tänka på henne.

Lord Harrys känslor för lady Agnes voro fullt tydliga. Det var därför med obehag, Holme lade märke till, att lady Agnes började betrakta honom själf med intresse, och han beslöt inom sig att göra långt emellan sina besök på Heatherstone Hall. Flickan var både för stolt och för blygsam för att genom några yttre tecken förråda sina känslor, men det oaktadt hade Holme en instinktartig förnimmelse

af, att han sysselsatte hennes tankar mer, än önskvärdt var för någondera af dem.

Lady Agnes å sin sida skulle hafva brustit ut i skratt, om någon hade sagt henne, att hon tänkte för mycket på en ung man af okänd börd och med allt annat än fint umgängessätt. Hon inbillade sig själf, att hon fann nöje i att studera karaktärer och att det species hon nu kommit i beröring med, intresserade henne därför, att den var så sällsynt inom hennes egen sfär. I många afseenden var ju Arthur Holme de unga män underlägsen, som lady Agnes kände, men han hade det framför dem, att det hos honom fanns ett visst något, som stod i samklang med den unga damens egen lifsåskådning.

Hon hade växt upp i den tron, att hon var demokrat, en vän till de förtryckta lägre klasserna, och liksom de flesta damer af hög börd, som taga sig an de fattige, trodde hon att dessa voro mycket mer beklagansvärda och förtryckta, än de verkligen äro.

Hennes åsikter om de sociala förhållandena voro falska, men det sätt, hvarpå hon praktiskt utöfvade dem, förvärfvade henne många vänner bland de lägre klasserna i grannskapet. Det var utan alla tvifvel hon, som genom sin välgörenhet satte in lord Harry i Underhuset.

Nu var också Arthur Holme en folkets vän, och däri låg ett förningsband mellan dessa båda, men svagt var det bandet i jämförelse med de bojor af stål som tiden smidde åt dem på sitt städ.

TIONDE KAPITLET.

Ett begravet palats.

När Jordison afsändt telegrammet till herrar Briggs och Warlock, försökte han bannlysa saken ur sina tankar och ägnade sig med lif och lust af konstruktionen af sin nya automobil.

Dag efter dag stängde han in sig i det lilla rummet, och natt efter natt satt han vid det omålade furubordet, till dess hans hjärna blef för trött för att kunna tänka och ritningar och siffror började dansa inför hans ögon.

Så ifrigt han än arbetade, förgick dock icke en timme, utan att han för ett ögonblick då och då tog ögonen från papperen och tänkte på den son, som var förlorad för honom, och på den kvinna, med hvilken han hade att uppgöra en gammal räkning.

Det var hans lifs förbannelse, att han icke kunde glömma. Han kämpade med sina minnen, jagade dem på flykten och återvände till sitt arbete med ny energi, men — han kunde icke glömma.

Med undantag af dessa ständigt och oundvikligt återkommande afbrott, då för hvarje gång de gamla såren refvos upp och blödde på nytt, förorsakande honom en så olidlig pina, att han bragtes nära vanvettets rand — och hvem kan säga, om han icke öfverskred den? — var han lugn och målmedveten, arbetade icke blott intensivt, utan också

med den yttersta noggrannhet. Alla hans beräkningar voro absolut säkra, ända till tionde decimalen, alla hans ritningar absolut noggranna och tillförlitliga.

Och framgången kom till sist, liksom den kommer till de flesta, som arbeta med allvar för att nå ett mål. En hel dag och en hel natt satt han vid sitt bord görande beräkningar, mätande upp sina linjer och dragande upp nya, och när den nya dagens bleka ljus började falla in genom fönstret, lyste det på ett blekt ansikte, som ännu satt nedböjdt öfver en växande hög af papper, ett blekt, medtaget ansikte, hvari dock en stråle af triumf sköt fram ur de trötta ögonen.

Jordison var icke en man, som drömde om uppfinningar, utan en praktisk arbetare. Under hela tiden, som han mödat sin hjärna, hade andra efter hans anvisningar lånat sina händer till hans verk. Innan ännu hans uppfinning var färdig i hans hufvud och på papperet, var maskinhuset färdigt, ångmaskinen uppsatt, en järnsvarfstol installerad och en ugn af tegel uppförd.

Två praktiska mekaniker hade engagerats, och allting var i ordning för att börja hopsättningen af automobilens olika delar, innan ännu hela planen hade antagit en bestämd form.

Så snart Jordisons hjärna fullgjort sin andel af arbetet, tog det praktiska utförandet vid, och stommen till åkdonet gjordes färdig, innan ännu de sista linjerna hade dragits upp på ritningarna till dess maskinella delar. Dag för dag anlände nytt gjutgods från olika firmor. Detta filades, gjordes fullfärdigt och passades tillsammans i verkstaden.

Inom mindre än tre månader från det de första gjutgodspjäserna kastats i ån, var den nya automobilen färdig, och Jordison sålde sin femtio hästars Jacquart för nio hundra pund.

Den 25 oktober företog Jordison första utflykten med sin nya automobil. Det blåste en half orkan, regnet föll i strömmar och vägarna voro fulla af vatten och gytta. Det var ett svårt prof för den nya maskinen, men den bestod det med glans, plöjande sin väg fram genom stormen som ett fartyg genom upprörd sjö, och i stället för skum kastande på båda sidor om sig tvänne kaskader af slam.

I tre timmar satt han med sin hand på styrhjulet, och på den tiden hade han farit genom Essex från norr till söder och från öster till väster. Lipp satt skälvande och svärande bredvid honom. Han hade fått komma med för att lära sig att sköta det vidunder, som hoppade och darrade under honom. Det var nämligen Jordisons afsikt att utbilda honom till sin chauffeur. Men Lipp var föga intresserad för denna sin nya anställning, och medan Jordison förklarade, huru maskineriet skulle handteras, tänkte Lipp uteslutande på, huru länge det skulle dröja, till dess automobilen skulle ligga sönderslagen i spillror på vägen. Ty liksom många skickliga chauffeurer tog Jordison vägens krökningar verkligen mycket knappt.

Lipps ansikte lyste icke upp, förr än de åter fingo Röda huset i sikte. Den fula byggnaden på den lilla kullen hade aldrig tett sig i ett så behagligt ljus för honom förut. Ingen sjöman, som kommer från en stormig resa, hälsar den första glimten af sitt hem med större glädje och tacksamhet än nu Lipp.

Som de kommo rusande fram på den raka vägen till kullen, dolde denna plötsligt för dem af ett blixlikt, bländande sken, ett par sekunder senare nådde deras öron af en dundrande. knall och marken darrade under dem.

Instinktliskt bromsade Jordison, liksom man sluter till ögonen för att skydda dem för fara. Den stora automobilen saktade farten, och

skådande framåt genom regnet, som piskade dem i ansiktet, sågo de två resenärerna ett stort, mörkt moln komma sväfvande samt långa tungor af eld stiga upp från kullen.

»Dynamiten!» utbrast Jordison.

En betydlig kvantitet af detta farliga ämne hade lagts in i ett skjul nära maskinhuset. Jordison behöfde den, emedan han tänkte spränga ut en grotta i själfva berggrunden nära intill vägen att förvara sin automobil och ett större förråd af fotogen i.

»Jag har fått nog af er fördömda automobil», brummade Lipp. »Jag vänne han hade varit i skjulet, så hade dynamiten gjort nå' gagn. Åt fannoma med den!»

Jordison drog på munnen. Därpå lossade han bromsen och satte automobilen i gång igen.

»Du kommer att vänja dig vid den», sade han, »och det finnes nog utsikter, att den kommer att gå åt fannoma, som du så fint uttrycker dig. En fot för mycket åt den ena sidan eller den andra med en hastighet af nittio mil i timmen, och du har din önskan uppfylld.»

»Automobilmänniskor ä ena fördömda fårskallar», höll Lipp i sig, med detsamma flyttande sig så långt utåt på sätet han kunde, emedan Jordison med afsikt lät ena hjulet nästan snudda vid den till vägens skydd mot vattnet uppkastade vall, som förut omnämnts.

»Jag skulle inte gruffa, om jag vore i dina kläder, Lipp. Du har annat att tänka på i dag. Fotogenen står i full låga. Jag hoppas, att huset inte må ha brunnit ned. Kan du se någonting?»

Lipp lutade sig framåt och stirrade på kullen, men den var ännu dold af rök och lågor.

»Nej, jag ser ingenting», mumlade Lipp. »Mätte bara Susanson, det svinet, ha strukit med.»

Inom mindre än fem minuter stannade Jordison automobilen vid grinden. Vinden kom från sydväst och röken dref nu bort från dem, men den skymde Röda huset för dem.

Jordison frågade litet efter, om någon omkommit eller icke, men han var mycket glad öfver, att automobilen var färdig och att den icke hade sprängts i stycken vid explosionen.

Han hade icke någon lust att bege sig in i den tjocka röken för att undersöka, huru där stod till. Därför lät han automobilens horn ljuda ett tiotal gånger och väntade, till dess någon skulle komma och tala om för honom, hvad som händt.

Om ett par minuter kom Jermy gående omkring foten af kullen. Han var skinande svart af olja och sot från hufvudet till fötterna, högra kinden blödde, och han haltade.

»Hur är det, Jermy, är skadan stor?» frågade Jordison.

»Må fan ta er och era automobiler», morrade mannen, uttryckande sina känslor i nästan samma ordalag, som Lipp hade begagnat. »Ett halft tegel träffade skänken på mig och en bit af någonting annat har skrubbat kindbenet, och —»

»Dig bryr jag mig inte om», afbröt honom Jordison tvärt; »huru är det med huset?»

»Åh, det står nog kvar», svarade Jermy, »fast jag har då inte varit in i det och ska' inte gå in i det heller, förr än röken kommit bort. Men maskinhuset, det är nu bara ett hål i jorden, så mycket jag kan si —»

»Hvar är Susanson?»

»Han ligger och gömmer sig i ett dike och kallar ned allt ondt han kan öfver ert hufvud.»

Jordison skrattade. Röda huset åtminstone låg icke i ruiner. Maskinhuset behöfde han icke längre. Därpå frågade han barskt:

»Hvem är det som handskats med dynamiten?»

»Fråga Susanson», svarade Jermy. »Han har gått och snokat omkring i skjulet hela morgonen.»

I tre hela timmar kunde de ingenting annat göra än stå och betrakta, huru röken bolmade i väg mot öster. Luften var full af småpartiklar från branden, och deras ansikten blefvo svarta af sot.

Ända dit där de befunno sig kunde de känna den starka hettan från den brinnande fotogenen. Gång på gång försökte de komma fram utmed kullens fot för att på andra sidan komma upp till huset, men den tjocka röken dref dem tillbaka; de måste vänta, till dess elden hade brunnit ut.

Under tiden kom en hel mängd folk dit, några åkande efter häst eller på bicyklar, andra roende, och alla voro de ifriga att få veta orsaken till de väldiga rökpelarne, som syntes milsvidt omkring. Men Jordison undanbad sig, dock i höfliga ordalag, all hjälp. Han redogjorde med några få ord för branden och tillade, att han icke behöfde någon annan hjälp än af sina tjänare för eftersläckningen.

Mot kvällen var den eldfångda vätskan i det närmaste förtärd. Lågorna krympte ihop till små fladdrande blå bloss, som sväfvade af och an öfver marken. De tjocka rökmolnen förvandlades efter hand till en dunstslöja, som dock vinden gång på gång slet sönder.

Susanson dök upp från sitt gömställe och kom krypande upp, bedjande om mat och vatten. Han blef tillfrågad om explosionen, men det var omöjligt att få något besked af honom. Både Lipp och Jermy sparkade honom, utan att Jordison lade sig emellan. Därpå begåfvo de sig alla fyra till Röda huset.

I det aftagande dagsljuset kunde de se de härjningar, explosionen åstadkommit. Maskinhuset var, såsom Jermy sagt, endast ett hål

i marken, en grop med rykande spillror i. Från denna grop gingo åt alla håll stora remnor och sprickor i klippan, några nära två fot breda.

Röda huset själfst stod kvar, men det fanns icke en enda hel ruta i fönstren och icke en skorsten kvar på taket. Murarne voro öfversålade af små sprickor, och hela byggnaden lutade ett par grader åt ena sidan.

På tvänne sidor var huset så svart, som om det varit byggdt af kol, men lyckligtvis hade det varit utom räckhåll för lågorna och endast nåtts af röken.

Inuti huset rådde en oerhörd förödelse. Från de flesta af inner-taken hade hela massor af rappning regnat ned, så att takribborna framträdde som benen på ett skelett. Taflor, ornamenten och porslin lågo i hopar på golvet, tapeterna voro sönderslitna här och hvar, och hvartenda rum, dit den oljebemängda röken trängt in, var kolsvart af sot.

Efter att omsorgsfullt hafva undersökt murarna kom Jordison till den slutsatsen, att det icke var någon omedelbar fara för, att huset skulle störta samman.

Han befallde Jermy och Susanson att laga i ordning någon mat, ty de hade icke ätit något sedan frukosten, och tillsade Lipp att sätta igen fönstren i matsalen med segelduk eller hvad annat, han kunde få tag i. Själft tände han en lykta och gick ned i källaren.

Han måste nämligen äfven öfvertyga sig om, huru det stod till med grunden. Han gick försiktigt utför den dit ledande stentrappan, hållande lyktan öfver hufvudet och undersökande murarne på båda sidorna. Ett af trappstegen hade rubbats från sin plats och vaggade, när han ställde foten på det.

Källaren var uthuggen ur själfva berget, inklädd med tegel, och

golfvet var belagdt med stenplattor. Stående vid foten af trappan riktade Jordison ljuset från lyktan åt alla håll. Golfvet var betäckt af sönderslaget glas och öfversvämmadt af vin. Sex dussin buteljer claret hade slungats ned från sina hyllor och krossats.

Han lutade sig fram genom spillrorna och undersökte noga golfvet och murarna. Han upptäckte två smala sprickor i tegelmuren och en djup remna tvärs öfver golfvets stenplattor. Explosionen måtte hafva haft en oerhörd verkan. Det syntes antagligt, att hela den klippmassa, huset stod på, blifvit splittrad åt alla håll.

Som Jordison stod där på en af de sönderbrutna stenplattorna vickade hon om och sjönk. Marken tycktes glida bort under hans fötter, och under sig hörde han ljudet af fallande stenar. Snabbt som tanken kastade han sig bakåt och högg tag i en af vinhyllorna vid väggen. Men hela hyllställningen lutade ut emot honom, och buteljerna kommo nedramlande. Under honom vek golfvet efter hand undan, och han hörde, huru buteljer och stenar föllo i någon hålighet. Han kände sig omkring efter något fotfäste, men vid den påkänning hans rörelser förorsakade böjde sig hyllställningen ännu mer framåt. Han höll sig därför stilla, men kände ändå, huru hela träställningen gaf efter allt mer och mer.

Till sist stannade den i sin rörelse, men af de darrningar, som genomilade den, kunde han förstå, att dess tyngdpunkt var endast klen understödd. Några steg från honom låg den kullfallna lyktan på en del af golfvet, som ännu fanns kvar. Han tackade Gud för, att hon ännu brann. Nu gällde det att handla hastigt och beslutsamt. Genom att ömsa hand flyttade han sig utefter vinhyllan; denna darrade vid hvarje rörelse af honom och tycktes när som helst kunna falla ned i djupet. Men hon höll ut, till dess hans fötter nådde randen af hålet.

Med en sista ansträngning kastade han sig upp på golfvet och rullade sig några hvarf bort emot lyktan. I detsamma störtade hyllställningen ned, och långt under sig hörde han ljudet af krossadt glas.

Han kröp till foten af trappan och låg där en stund flämtande efter luft. Han förstod icke hvad som hade händt, men det föreföll honom, som om hela jorden gåfve vika under hans fötter. Ehuru han längtade efter att få komma upp i ljustet igen, kunde han för några ögonblick icke röra en lem. Hans kläder voro genomdränkta af vin, och vinångorna stego honom till hufvudet.

Med en kraftig viljeansträngning sprang han till sist upp och stapplade uppför trappan, kännande sig för med händerna på båda sidorna, som om han varit rädd, att äfven väggarne skulle ge vika.

Den natten sofvo de alla på loftet öfver stallet. Jordison hade sagt sina tre män, att boningshuset kunde störta ned genom jordskorpan hvilken stund som helst.

Men morgonen därpå befallde han Lipp att skaffa ett rep och ett par lyktor. Han hade beslutat att undersöka, hvad som låg under källaren och om han längre med trygghet kunde bo kvar i Röda huset.

Lipp gjorde fast repet vid en af järnstängerna i skafferifönstret öfverst uppe i trappan, och tagande de tunga bukterna på armen gick han försiktigt ned i källaren och kastade ned dem i det svarta svalg, som där gapade emot honom. De hörde, att repet slog emot botten och kunde däraf sluta, att det var nog långt för deras ändamål. Jordison lade därpå en matta mellan repet och den sönderbrutna stenplattans hvassa kant, hängde en lykta omkring halsen och klättrade ned i djupet.

Då han kommit ned omkring tjugu famnar, funno hans fötter fäste på botten; han ropade upp till Lipp, och denne kom genast ned-

klättrande efter honom.

Jordison kilade fast den ena lyktan i en remna i berget och tog den andra af Lipp. Därpå gick han försiktigt genom allt det sönderslagna glaset och stenarna, tills han kom ut på ett jämnt golf, som sträckte sig så långt skenet från lyktan nådde. Han tittade sig om och sopade undan det tjocka lager af damm, som betäckte golvet. Ett rop af öfverraskning undslapp honom, ty under den mjuka matta, som under många århundraden utlagts af naturens hand, visade sig de regelbundna, fyrkantiga rutorna i en stenläggning, ömsom hvita och röda, fint glaserade och försedda med vackra teckningar. Att han här hade gjort en upptäckt af stort arkeologiskt intresse, insåg han genast. Utan alla tvifvel var platsen, hvad ändamål den nu må hafva tjänat till, ett verk af romarne.

Vid närmare undersökning funno de ett stort kvadratisk rum, med nära ett hundra fot långa sidor. Väggarne bestodo af själfva berget, som dock jämnats och voro fullkomligt släta, utom att här och hvar ett djupt, skrofligt hål visade att rummet var en naturlig hålighet i kullen och att människohanden endast hade borttagit ojämnheterna och gifvit den dess nuvarande form. På ett och annat ställe syntes de svaga konturerna af alfreskomålningar på väggarna, men tiden hade förvandlat målningen, som kanske var af en stor mästares hand, till matta, otydliga färgfläckar.

Jordison var mindre intresserad för arkeologien än för husets säkerhet; den skönaste alfresco i världen skulle icke hafva kunnat draga hans uppmärksamhet från en remna i klippan, som låg under det. Vid det svaga skenet från lyktan synade han hvarje tum af väggarna i rummet. Han upptäckte två smala sprickor midt emot hvarandra, och genom att sammanställa det ena med det andra kom han till den

slutsatsen, att klippan blifvit sprängd genom hela sin längd i tvänne delar.

På ena sidan af detta stora rum fanns en bred öppning om tio kvadratfot, och på en annan en smalare, icke större än en vanlig dörr. De båda männen undersökte först den senare och funno, att den ledde till ett annat rum, omkring tjugu fot långt, sexton fot bredt och tolf fot högt. Därifrån kommo de till ännu ett rum och ytterligare ett till. Tillsammans fanns där sju rum af olika storlek, och hvar och ett af dem skulle hafva kommit en arkeologs hjärta att hoppa af förtjusning. Mosaikgolvet i ett af dem öfvergick i skönhet allt af detta slag, som någonsin funnits på de brittiska öarna. Grundfärgen var matt purpur, hvori slingrade sig ådror af guld, och guldets glänste så klart som den dag, då det lades dit af någon romersk konstnär.

Spåren efter de forna invånarna här voro få och långt emellan dem. Ett tiotal lerkärl, tre bronsmynt med oläsliga inskrifter, en stålbit, som kanske en gång hade utgjort en del af en svärdklinga samt stora högar af damm eller stoft, som var uppblandadt med små spikar eller nubbar och som kunde vara den enda återstoden af yppiga hvilobäddar och rikt skulpterade bord. Med ett enda undantag var detta allt, som världens behärskare hade lämnat kvar efter sig.

Detta undantag stötte de på i det sista rummet, de kommo till, ett helt litet rum, knappast tio fot i fyrkant. Halft doldt af en stor hög af damm låg här skelettet af en man. De köttlösa fingrarna på hans högra hand omslöto ännu ett litet kors af ben. Gud allena vet, hvilken tragedi låg gömd i denna tysta graf.

Hvarken Jordison eller Lipp lade i dagen något intresse för sina upptäckter, utan vände om till den stora hallen och ägnade nu sin uppmärksamhet åt den större öppningen på hallens andra vägg. Den

visade sig vara mynningen af en tunnel, som sluttade nedåt mot jordens innandömen. Taket och väggarna voro skrofliga och oregelbundna och varierade till den grad till höjd och bredd, att tunneln tydligen var ett verk af naturen och icke af människohand. Den senare hade däremot lagt ned sin flit på golfvet. Detta hade jämnats och företedde en yta åtminstone så slät som någonsin en landsväg. Hvarken Lipp eller Jordison lade märke till den betydliga skillnaden mellan golfvet och väggarna. Men en lärd man skulle hafva kunnat säga dem, att romarna voro ett krigiskt folk, som lade sig stor vinning om de vägar, deras soldater skulle marschera på.

Tunneln gick i rak linie mot öster. När de båda männen hade gått genom den omkring en half mil, upphörde lutningen nedåt. De fortsatte ytterligare en timme, men ännu hade de icke uppnått slutet af gången, som nu började kröka sig än åt ett, än åt ett annat håll. Men Jordison rådfrågade en liten kompass, som hängde vid hans urkedja och fann, att tunnelns riktning på det hela taget ännu var östlig. Lipp önskade vända om, men Jordison yrkade, att de skulle gå vidare. Hans nyfikenhet var väckt; han anade, att tunneln icke ledde utan något mål ned i jordens innandöme.

De gingo ännu en timme, Lipp svärande för hvarje steg, och äfven Jordison började tänka, att det kanske ändå vore bäst att vända om.

Till sist kommo de ändå till den underjordiska gångens slut. Den hade en gång mynnat ut i en byggnad af på hvarandra hopade klippblock, men nu hade taket fallit in och hämmade allt vidare framträngande. Det var omöjligt att säga, om gången slutade just på andra sidan om denna barriär af sten eller om den fortsatte milsvidt längre åt öster. Hvad Lipp och Jordison beträffar, stodo de här vid slutet. Jordison tyckte sig dock märka ett litet luftdrag genom stenhögen

framför honom, och ljuset, som nästan brunnit ända ned i pipen, fladdrade sakta, när han öppnade lyktan.

Då här ingenting mer var att göra eller se, satte Jordison ett nytt ljus i lyktan och anträdde återvägen jämte Lipp. Det var nästan mörka kvällen, när de kommo upp ur källaren igen och åter andades den friska luften.

Hvarken Lipp eller Jordison fäste någon vikt vid sitt dagsarbete. Den förre kallade det för »en fördömd dumhet». Den senare hade icke kunnat få klart för sig, om huset hvilade på säker grund eller icke. Ingendera af dem anade då, att deras lif i framtiden en gång skulle komma att vara beroende af ett verk af människor, som dött, innan civilisationens morgonrodnad uppgått öfver England.

* * *

Utan att Jordison anade det, låg det under allt det nedfallna gruset i förstugan ett bref, som brefbäraren stuckit in genom en springa under dörren aftonen förut. Detta bref skulle komma att föra Jordison in på en bana, som han hittills icke haft den ringaste kännedom om eller ens den aflägsnaste tanke på.

ELFTE KAPITLET.

En ruinerad man.

Jordison och hans män sysslade under de närmaste tre dagarna med att förvandla den rymliga stallbyggnaden till en tillfällig bostad. Röda huset var nämligen påtagligen osäkert och kunde hvilken dag som helst störta ned i de underliggande håligheterna i berget.

På tredje dagen efter branden kom Lipp bärande en lavoar på sina starka axlar. Vid dörren till hallen stapplade han mot en hög af sönderslaget glas och murbruk, som låg på golvet, och då han sparkade till för att behålla jämnvikten kom ett bref i dagen. Han tog det med sig till Jordison i selkammaren, som denne tagit till bostad för sin personliga del.

Af poststämpeln såg Jordison, att brefvet var tre dagar gammalt, men han öppnade det utan att känna någon ledsnad öfver, att det blifvit fördröjdt. Men innan han ännu helt genomläst det, var hans ansikte lika hvitt som det papper, det var skrifvet på, och när han reste sig och ringde, visade hans drag ett uttryck af fruktan. Det var från en fransk advokat, hvars bekantskap Jordison gjort i Paris, och lydde sålunda:

»Bäste herr Jordison!

Härmed vill jag underrätta er, att firman Jacquart

& C:o sjunger på sista versen. Sälj därför edra aktier i firman, innan kännedomen härom kommer ut bland allmänheten. Den judiska finansman, som troddes vara så rik och som efterträdde er i styrelsen, har inlåtit sig på högst äfventyrliga spekulationer. Han har gifvit affären en så oroande stor omfattning, att de andra styrelseledamöterna vägrade att godkänna en del utgifter, för så vidt icke personlig borgen erhöles för det ytterligare erforderliga kapitalet. Denna borgen lämnades af Jules Lanstein, och bolaget tycktes taga ett nytt, storartadt uppsving. Händelsevis har jag dock fått kännedom om, att denne Lanstein är en äfventyrare, som lefver på sin rika begåfning, och att hans borgen icke är så mycket värd som det papper den är skrifven på. Jag vet detta med säkerhet, och innan veckans slut kommer hela Paris att veta det. Bolaget har oerhörda skulder, och förfallodagen för många af dem är snart inne. Telegraferade order att sälja edra aktier genast. De stå nu mycket högt.

Högaktningsfullt

Henri Duchelle.»

Jordison läste igenom brevet gång på gång i hopp att han icke hade öfversatt det rätt. Men nej, det var icke något misstag, och det gällde att handla ögonblickligen. Han skref ett telegram till en mäklare i Paris med order att genast, dock utan att väcka uppseende sälja alla hans aktier, samt befallde Lipp att göra automobilen klar. Men knappast hade denne lämnat rummet, då en gosse kom långsamt åkande på en bicykel och aflämnade ett telegram. Jordison slet upp kuvertet och läste:

»Jacquart i likvidition. Aktierna osäljbara. Hoppas att ni redan sålt.

Duchelle.»

Det tunna papperet föll ur handen på honom. Han satt där, som om han varit huggen ur sten, och uttrycket i hans ansikte vittnade, huru hårdt det slag varit, hvaraf han drabbats. »Aktierna osäljbara!» ljöd det om och om igen inom honom. Han kunde icke fatta ordens fulla mening, förr än hans ögon föllo på verkmästare Bysouths räkning, som han fått på morgonen och som låg öppen på bordet. Ett hundra sjuttiofem pund. Dessa siffror voro verkliga fakta och lätta att förstå. Här var en räkning, som måste betalas genast, och ändå var detta kanske blott en bråkdel mot hvad han skulle få att betala till Briggs och Warlock. Denna lilla papperslapp hade ställt honom för ögonen sanningen — den kalla, nakna sanningen. Han var en ruinerad man, en maktlös, svag, hjälplös man. Han skulle aldrig få veta, om hans son lefde eller var död, aldrig finna Marie de la Mothe och trycka in sina hårda händer i hennes hvita hals, såsom han år efter år drömt om i sin fängelsecell.

Då han suttit en timme eller så i dessa marterande tankar, stack han handen i fickan, där revolvern låg. Hans fingrar foro smekande öfver det kalla stålet, som om den varit en verklig vän. Så skrattade han bittert och försökte samla sina tankar. Var detta den enda utvägen?

Han lade vapnet på bordet framför sig och såg på det med en frågande min, som om den kunnat gifva honom ett svar med sin lilla runda mun. Men så kastade han ifrån sig revolvern bland papperen

på bordet. Hans starka vilja hade segrat, han var åter samme William Jordison som förut, kall, hård, beräkande, en man med ett mål, som ingen olycka, inga oförutsedda omständigheter kunde vända honom bort ifrån.

Det ena sättet efter det andra att förtjäna pengar på dök upp för honom för att genast åter förkastas. Somliga voro osäkra, andra erfordrade kapital, och alla kräfdde de lång, allt för lång tid.

Hans funderingar afbrötos genom att Susanson, den föraktligaste af de tre ärkeskurkar, som han hade valt till sina tjänare, trädde in i rummet. Han var till börden jude, en liten fetlagd, själfbelåten karl, och ägde goda insikter i kokkonsten, ty han hade en gång varit chef på en stor restaurant, men hade förlorat denna plats och friheten genom att vid uppköp från olika leverantörer bedraga sina principaler på en tusen pund. Han fick ett års fängelse. Åter på fri fot hade han blifvit inbrottstjuf i den högre stilen, en syssla som han fann mycket lönande. Men han förråddes af en man, som hade en gås oplockad med honom, och resultatet var en ny »semester» på fem år. Han kände sig just icke lycklig i Röda huset. De andra två karlarne sågo ned på honom som på en simplare brottsling än de, och med sina sparkar tvingade de honom att förrätta de lägsta och tyngsta sysslorna.

Han kom som vanligt med klagomål öfver sina medtjänare. För Jordison hyste han en hälsosam fruktan, men han visste ock, att denne ville hafva ordning inom sitt hus.

»Ursäkta, herrn», läspade han.

Jordison gaf honom en blick, som jagade hjärtat upp i halsgropen på honom.

»Ursäkta, herrn», upprepade han nervöst.

»Hvad är det?» frågade Jordison barskt.

Mannen kom med en lång historia om, huru illa Jermy hade behandlat honom. Jordison lyssnade knappast till hvad han sade, men han uppfattade dock, att middagen skulle bli försenad tre kvarts timme genom Jermys förvållande.

»Det är bra», sade han sträft. »Jag skall tala med Jermy, men se till, att middagen är i ordning vid rätt tid, annars vankas det smörj.»

»Jag ska försöka — jag skall göra allt hvad jag kan, herrn.»

»Ut med dig!»

Mannen lomade af ur rummet, och Jordison var åter ensam med sina tankar.

Det händer stundom, att en helt obetydlig och alldaglig händelse för en människas hela lif in på nya banor, och så skedde nu.

Blotta åsynen af Susanson hade gifvit Jordison en idé, och detta i en för honom kritisk stund. Till en början förkastade han den som vild och utförbar, men efter hand bet den sig fast hos honom. Och den natten drömde han om oerhörda rikedomar, och han såg guld och juveler, skimrande i alla regnbågens färger, regna ned från himmelen.

TOLFTE KAPITLET.

Steget utför.

En töcknig kväll i november sågs ett klart, hvitt sken röra sig hastigt och ljudlöst mot söder på den romerska vägen, och bakom skenet skymtade fram i mörkret en lång, mörk tingest, en kolossalt stor automobil. Han gick med en oerhörd hastighet, men ännu märkligare än hastigheten var den nästan spöklika tystnad, med hvilken han rusade fram på den raka vägen; icke något dunkande eller pustande ljud af maskinen, icke något rassel förnams. En svag susning af hjulen, när de stormade fram öfver den fuktiga vägen, var det enda ljud, som afbröt nattens tystnad.

De tio milen mellan Röda huset och Heatherstone park tillryggalades på tolf minuter, och ändå hade man gått endast för half maskin. Då automobilen kommit till det ställe, där Arthur Holme drog upp lord Harry Quy ur vattnet, saktade den farten och stannade i skuggan af några träd, som sträckte sina grenar öfver vägen. Tre män stego raskt ur åkdonet. En af dem släckte alla ljusen med undantag af en liten lykta, som hängde bakpå automobilen. Den lösgjorde han, och lät hennes sken falla på den orörliga metallmassan.

»Är han inte vacker, Lipp!» sade mannen med låg röst, slående till ringen på en af bakhjulen med sin knutna hand. »Det finns inte hans

make i hela England.»

Lipp uttryckte sitt tvifvel med ett grymtande läte. Han hade icke något sinne för det sköna, och i estetiskt hänseende fanns det icke mycket att beundra hos automobilen. Den var gjord helt och hållet af stål, aderton fot lång, liknade ett otympligt odjur, som den nu låg där endast en liflös massa af metall, som fyra hästar endast med möda hade kunnat röra från stället. Vikten var icke mindre än två ton. Den var helt och hållet målad svart — en död, matt svart färg, som ingenstädes lystes upp af den minsta glänsande yta, i sanning en ful tingest, en bastard mellan en likkista och ett lokomotiv. Och ändå var den ett non plus ultra bland automobiler — nästan fullkomlig i sitt slag.

»Kom nu», mumlade Lipp trumpet. »Det här är inte nå'n skönhetstäflan. Ska nå'nting göras, Så —»

»Har ni med er allt, hvad vi behöfva?» afbröt honom Jordison, låtande lyktskenet falla på hans ansikte.

»Ja», grymtade mannen vresigt, »såvida jag inte har lämnat mina kort på bordet i hallen.»

»Kom och följ mig då. Jag skulle önska, att det inte vore så fördömdt mörk, men det kommer oss till pass om en stund. Stanna kvar vid bilen du Jermy, och håll ögonen och öronen öppna. Om någon kommer, skall du låtsas syssla med maskineriet. Hör du ett skott eller rop eller någonting, som låter, som om vi blifvit upptäckta, ska' du genast låta maskinen gå rundt. Det kan vara möjligt att vi få brådtom att ge oss i väg.»

Han klättrade nu öfver muren, åtföljd af de båda andra männen. Som de kommo ut på den förut omtalade öppna platsen, lyfte ett par fasaner bullrande från grenarne öfver deras hufvud.

»Fördömda fåglar», mumlade Jordison, »vi kommer att ha en

skogvaktare öfver oss, innan vi ä' färdiga, och sedan blir det ett hiskligt oväsen om en ny tjufskyttehistoria i Essex.»

Tills vidare var dock lyckan med dem denna natt. De lyckades komma genom parken utan att ådraga sig uppmärksamhet af de två skogvaktare, som det ålåg att patrullera efter solnedgången, och nådde fram till trädgården, där de voro jämförelsevis säkra.

Slottets konturer kunde icke skönjas mot den mörka himlen, men på nedre botten visade sig en lång rad af upplysta fönster. Öfre delen af byggnaden låg däremot i fullkomligt mörker. De höllo stilla under grenarne af ett väldigt tulpanträd och rådgjorde hviskande med hvarandra. Genom en kärleksaffär med en af de kvinnliga tjänsteandarne hade Lipp redan skaffat sig ganska god kännedom om slottet, och som Jordison besökt det mer än en gång vid utställningar och dessutom gifvit hofmästaren hederliga drickspengar, hade han fått alla upplysningar, han behöfde.

Jordison såg på klockan; hon var nio, en timme, då sängkammarne i ett hus erbjuda det bästa tillfället för dem, som önska att aflägga ett besök utan att blifva observerade.

Från det ställe, där de stodo, kunde de se fönstren i lady Heatherstones rum; de lågo öfver Hvita förmaket, som nu strålade af ljus. Lipp visste, hvarest en stege fanns, men det tycktes vara nästan en galenskap att resa upp den mot denna del af slottet. Om man beredde sig inträde på något annat håll, skulle det däremot vara förenadt med stor risk att gå genom de långa korridorerna. Lipp röstade för det senare, men Jordison föredrog att taga tjuren vid hornen och direkt bege sig till lady Heatherstones sängkammare. Allt detta hade noga diskuterats, innan de begåfvo sig i väg, men anblicken af de upplysta fönstren förmådde dem att än en gång taga saken i öfvervägande.

Plötsligt började en sopranröst sjunga, och en älsklig melodi nådde deras öron, utan att dock bära till dem något bud om ömhet och kärlek. Men samma tanke föll dem in samtidigt.

»Nu är tiden inne», sade Jordison. »Hvar är stegen?»

Inom mindre än fem minuter hade Lipp skaffat dit den och rest den mot väggen. Sången hade upphört, men nu vidtog ett pianonummer, som spelades i fortetortissimo.

»Bättre kan man inte önska sig», sade Jordison, »stanna här du, Lipp, och hvissla, om det är någon fara. Jag behöfver inte mer än fem minuter, såvida jag alls får tag i dem.»

Han skyndade uppför stegen, lyfte af fönsterhakarne med en pennknif, öppnade fönstret och stack hufvudet inom sidengardinen för att lyssna. Dörren till sängkammaren stod öppen, och han kunde se ut i den väl upplysta korridoren på andra sidan.

Det var alldeles stilla i den öfre delen af slottet. Han hörde hvarken fotsteg eller röster. Han kröp nu försiktigt in i rummet, slöt till dörren och låste den. Därpå gick han till en annan dörr, som ledde till nästa rum. Den var stängd, och han vred om nyckeln i låset. Han drog ner de tjocka gardinerna för fönstret och tog upp ur fickan en liten, men mycket kraftig elektrisk lampa samt lät skenet från henne falla öfver väggar och golf. Där — på toalettbordet — fick han syn på gnistrande juveler. Han skyndade full af ifver dit och bemäktigade sig allt af värde, som han såg — en magnifik diamantbrosch, en tre, fyra ringar besatta med rubiner och smaragder, en juvelprydd börs af hopkedjadt guld med tio pund i, hårborstarne, luktvattensflaskorna och allt tillbehör till en rik dams toalettlåda, allting af massivt guld, prydt af ett »H» och en earlskrona i diamanter. Alltsammans lade han i en liten påse af segelduk, som han haft med sig, och hans ögon

tindrade af ifver.

Nu föreföll honom icke längre hans förehafvande lumpet. När han kröp in i rummet, kände han sig stå i jämnhöjd med den simplaste tjuf. Det var hans första profstycke som inbrottstjuf, och det förödmjukande medvetandet härom gaf äfven hans förhärdade samvete ett styng. Men med alla dessa tindrande juveler och andra dyrbarheter för ögonen glömde han allting annat utom det spännande i sin belägenhet, risken och den rika lönen. Detta var i sanning en sport jämförlig med striden mot de större bland vilddjuren, hvarvid en man bär lifvet i sin hand och hans säkerhet beror på ett kvickt öga och medvetandet om hans förmåga.

Men Jordison jagade efter ett större villebråd denna natt än de få småsaker, en dam lämnar framme på sitt toalettbord. Familjen Heatherstones juveler voro vidtberömda; ett enda pärlhalsband värderades till fyrtio tusen pund. Vidare var det en tiara af diamanter och smaragder, som en gång hade prydt en kejsarinnas hufvud. Jordison kände väl till, huru oerhördt oaktsamma rika personer bruka vara i fråga om sådant, men det var för mycket att hoppas, att sådana skatter som dessa voro utsatta för att tagas af första bästa inbrottstjuf. Lady Heatherstone hade icke lämnat sina rum på två år, och under den tiden hade ingen burit juvelerna. Det hade dock kommit till Jordisons kännedom, att hon icke velat, att de förvarades i en bank, utan behöll dem kvar i sin egen våning, där hon kunde själf öfverse dem då och då.

Han smög hastigt omkring i rummet och bröt upp alla lådor och kabinett i hopp att finna någonting, men det var endast några obetydliga småsaker, som han kom öfver här och hvar. Tydligtvis voro de dyrbaraste juvelerna omsorgsfullt gömda. Han bar sig klumpigt åt, ty

den enda kännedom om konsten hade han uppsnappat under några samtal med Susanson och några praktiska lektioner, som hade låsen i hans eget hus till föremål. Han var dock väl utrustad för företaget, och han blef förvånad öfver den lätthet, med hvilken han kunde bryta upp järnplattor och lås med det lilla stålbräckjärnet.

Det var icke förr än han börjat undersöka väggarna, som han fann det gömställe, där antagligen juvelerna förvarades. Bakom sparlakane öfver den stora sängen märkte han de fyrkantiga konturerna till en liten dörr. Den föll alldeles tillsammans med väggen, var betäckt med samma slags tapeter som denna och så omsorgsfullt inpassad, att den mycket lätt kunde undgå uppmärksamheten. Då Jordison knackade sakta på den med bräckjärnet, gaf den ifrån sig ett metalliskt ljud. Han for med handen rundt omkring kanterna och träffade på ett nyckelhål några tum nedanför sänggafveln. Stickande in bräckjärnet i den smala öppningen ansträngde han sina krafter till det yttersta för att bräcka upp låset, men lika gärna hade han kunnat försöka att rubba Pauls katedralen från dess grundvalar. Dörren rörde sig icke en hundradels tum, ehuru bräckjärnet, som dock var af bästa stål, böjdes som en fjäder.

Med ens sprang han tillbaka från sängen och lyssnade. En låg hvissling hördes genom fönstret där nedifrån. Han gick till fönstret, drog undan gardinerna och lutade sig ut öfver fönsterbrädet. Han kunde icke se Lipp, men en smal ljusstrimma från ett af förmaksfönstren föll på en smärt, ung man, som kom gående öfver gräsplanen. Han rökte en stor cigarr, och när han kom närmare till Jordison, såg denne, att han var knappast mer än ett barn, men ljuset var för svagt för att kunna urskilja hans ansikte.

Olyckligtvis kom han gående rakt emot stegen. Han stannade

och såg på den, dock tydligen utan att finna något så synnerligen märkvärdigt i hvad han såg. Kanske tänkte han, att en af karlarne i trädgården hade hållit på att fästa upp klängväxterna på väggen och glömt kvar stegen. Men just som han ämnade åter gå in på gräsplanen, råkade han få syn på det öppna sängkammarfönstret. Stående bakom gardinen kunde Jordison se gossens uppåtriktade ansikte. Först lästes däri en frågande min, så öfverraskning och till sist det triumferande uttrycket hos en, som gjort en stor upptäckt. Jordison insåg, att han var fången i fällan och började undra, huru fort han kunde springa.

Men ett par andra ögon hade också från slagskuggan invid väggen iakttagit uttrycket i gossens ansikte. Innan denne hann vare sig säga ett ord eller göra en rörelse störtade någonting fram ur mörkret och grep honom i strupen. Jordison såg huru den smärta gestalten kastades baklänges och tyst, men med brutal kraft pressades mot den mjuka gräsmattan. Icke ett skri, icke ett enda ljud hördes utom af lemmar, som vredo och kastade sig. Från förmaksfönstret kommo de klara tonerna af en flickas röst, som sjöng »Farväl» af Tosti. Jordison insåg, att det var tid för honom att blanda sig i saken. Han kröp ut genom fönstret, gled hastigt utför stegen till marken och gick bort till den mörka massan på gräsplanen. När han kom dit, hade gossens rörelser upphört. I det svaga ljuset kunde han se, huru Lipp's händer ännu höllo fast i någonting på marken, men detta något låg där fullkomligt orörligt.

»Bort med händerna, Lipp», hviskade han i befallande ton.

Mannen rörde sig icke. Jordison ryckte upp revolvern och satte den till hans öra.

»Bort med händerna, Lipp, säger jag», upprepade han, »du tar

lifvet af pojken.»

Lipp visste väl, att ingen människa med sundt förnuft skulle skjuta och ditkalla slottets alla invånare, men han hade redan börjat anse sin husbonde stå på gränsen till vansinne och ville icke löpa någon risk. Han släppte taget och reste sig. Gossens kropp låg slapp och orörlig på gräset.

»Jag vill inte bli inburad igen — vill ni det?» brummade mannen hviskande. »Jag har räddat er från det. Tror ni inte, att ni skulle ha blifvit knipen, innan ni kommit till muren, om han fått skrika. I väg nu! Hit med plottret!»

Jordison räckte honom segeldukspåsen utan ett ord, och Lipp började springa öfver gräsplanen. Men hans husbonde lutade sig ned öfver den på marken liggande gestalten och lät för ett enda kort ögonblick det elektriska ljuset falla på gossens ansikte. För att tillhöra en sådan ungdom voro dragen däri hårda och vittnande om tidiga utsväfningar och sågo nu ohyggliga ut genom det blod, Lipp pressat fram med sina starka händer. Jordison greps af en plötslig fruktan, och han lade handen på gossens hjärta. Det hade upphört att slå. Åter lät han ljuset falla öfver ansiktet och betraktade nu dragen länge och uppmärksam. Förunderligt att säga tänkte han icke så mycket på, att gossen vår död som på att han tyckte sig hafva sett detta ansikte förut.

Han reste sig hastigt och tog till flykten, och icke fullt tio minuter senare var automobilen redan ett godt stycke på väg till Röda huset.

Hela den natten låg Jordison vaken, grubblande på, hvar han kunde ha sett gossens ansikte förut.

TRETTONDE KAPITLET.

Nyheter från Valparaiso.

Följande morgon spred det sig som en löpeld öfver hela Essex, att man gjort inbrott på Heatherstone Hall och att unga lord Overcliffe, arvingen till titeln och de stora besittningarna, hade blifvit mördad.

Underrättelsen kom till Röda huset genom brefbäraren. När Lipp bar in brefven till sin husbonde, som just satt vid frukostbordet, meddelade han honom nyheten i två ord.

»Lord Overcliffe», hviskade han lugnt i Jordisons öra.

Jordison såg icke upp från sin bastanta frukost, bestående af skin-ka och ägg, utan tog brefven, som lagts bredvid honom, och såg tank-spridt på kuverten. Lipp stod ännu kvar bakom hans stol, som om han väntade någon anmärkning.

Efter att hafva valt ut ett af brefven och lagt det bredvid sin tallrik fortsatte Jordison med frukosten.

»Lord Overcliffe», upprepade Lipp hest.

Jordison vände sig häftigt om och såg på honom. Mannen såg ytterst blek och medtagen ut, och i hans ögon lästes ett uttryck af dyster fruktan.

»Hvad som är gjordt är gjordt, Lipp», sade Jordison; »men det där

var en ful historia.»

»Det kan bli galgen för oss båda det där», fortfor mannen i en halft ängslig ton.

»Det är möjligt», sade Jordison; »men den ena människans lif är lika godt som den andras. Lord Overcliffe är inte af större betydelse inför lagen än en af hans betjänter.»

Mannen lutade sig ned, ända till dess hans otäcka mun var på en tums afstånd från Jordisons öra.

»Ni är en ärkedumskalle», sade han i förtrolig ton. »En betjänts död skulle vara glömd om en månad, men den där unge lorden — kors bevara oss väl, dom kommer att röra upp både himmel och jord och helvete för att få tag i den, som dödade honom. Å dom ha pluringar nog för att kunna hålla ut, så att för oss ser det illa ut.»

»Må det gå som det vill, jag stannar här», svarade Jordison lugnt. »Du kan ge dig i väg, om du vill. Men ditt försvinnande kommer att bli känt, man kommer att spåra upp dig och arresteras på miss-tankar. Sannolikt kommer då också ditt föregående lif i ljuset, och då —»

»Hvad då?»

»Då har du naturligtvis repet om halsen med ens.»

Mannen svor en förfärlig ed och högg med händerna tag i ryggstödet på Jordisons stol. Denne hade åter vändt sig mot bordet, men hans högra hand smög sig ned i fickan, som om han tänkte taga upp näsduken.

»Var du lugn, Lipp, här är du trygg», sade han lugnt.

»Än Jermy och Susanson då?» sade mannen. »Det kommer att sättas ut tusen pounds belöning för den här saken, kanske fem, ja kanske tio tusen pund. Gubben Heatherstone kommer inte att spara på

kostnaderna. Tror ni, att någon människa kan stå emot den frestelsen?»

Jordison svarade icke, men den tanken for genom hans hufvud, att han själf var lika farlig för Lipp. Han höll handen i fickan.

»Tror ni, att jag tänker lägga min hals i deras smutsiga händer eller i edra?» fortfor skurken, som om han läst Jordisons tanke. »Nej, så barnslig är jag inte.»

Jordison vände sig häftigt om och uppfångade blicken i hans tjänares ögon — en olycksbådande mordisk blick. Han såg också ett par tjocka, muskulösa händer i obehaglig närhet till sin hals. Mannen drog sig något tillbaka och visade sina gula tänder.

»Jag skall se till, att Jermy och Susanson hålla munnen», sade Jordison. »Hvad mig själf angår, är jag i samma båt som du. Var snäll och gå nu, Lipp, för jag vill läsa mina bref och afsluta min frukost, och kom ihåg: inga konster. Jag är inte god att nappas med, ska du se, om du sätter dig på tvären. Men hjälper du mig, skall jag hjälpa dig. Förstår du?»

»Jaa, herrn», svarade mannen, »men svär mig dyrt och heligt att inte förråda mig.»

Jordison reste sig och räckte honom handen.

»Här är min hand på det, Lipp, och mitt hedersord.»

Mannen tog den framräckta handen och såg honom så i ansiktet. Men hans mun drog sig till ett flin, och husbonden visste, hvad hans tjänare tänkte på, och rodnade. »Hans hedersord!» Orden hade gått öfver hans läppar af gammal vana från den tid, då det låg någon mening i dem. Han märkte, att det tarfvades en förklaring, för att orden skulle passa in äfven på nuvarande omständigheter.

»Det finnes heder äfven tjufvar emellan», sade han bittert; »du

kan lita på mig, Lipp.»

»Så ta mig å tusan, tror jag inte på herrn, å jag ska inte svika er heller.»

»Hvarken Jermy eller Susanson får lämna huset, förr än jag beslutat, huru jag skall göra för att täppa till munnen på dem. Jag litar på dig, att du öfvervakar dem.»

»Var lugn för det, herrn», svarade mannen, i det han makade sig ut ur rummet.

När dörren stängts, sväljde Jordison i hast några tuggor af frukosten, men under tiden lämnade icke hans ögon brevet, som låg till höger om tallriken, och då och då fingrade han på det liksom otålig att få veta dess innehåll. Brevet var tjockt och tungt, och kuvertet var märkt med ett monogram af B och W, som voro så hopslingrade med hvarandra, att de endast med svårighet kunde tydas.

Då han hade avslutat sin frukost, slet han upp kuvertet, tog fram därur flera pappersblad och började med spänd uppmärksamhet läsa dem.

Först var det ett bref från Briggs och Warlock, som hade följande lydelse:

»Bäste herr Jordison!

I öfverensstämmelse med edra instruktioner hafva vi skickat vår speciella agent till Valparaiso för att anställa efterforskningar angående herr Richard Behag. Vi bifoga härmed hans rapport, af hvilken det till vår ledsnad framgår, att herr Behag utan alla tvifvel är död och sannolikt har mördats af sin vän herr Arthur Sterious. Kanske ni vill, att våra spaningar sko-

la upphöra härmed. Men om ni önskar spåra upp ert sons mördare, ställa vi vår tjänst till edert förfogande. Hittills hafva vi icke gått längre, än edra instruktioner föreskrifvit oss.

Högaktningsfullt

Briggs och Warlock.»

Närsluten låg följande rapport, skriven på papper af utländskt ursprung med redig, men tämligen vanlig handstil:

»Bäste herr Warlock!

Jag for den 9 augusti med ångaren 'Caballo' till Buenos Ayres och sedan därifrån landvägen till Valparaiso, där jag tog in på Viajero Hotel. Några timmar efter min ankomst uppsökte jag chefen för polisen och anhöll om hans medverkan i den sak, som anförtratts åt mig. Han behandlade mig med köld, men när jag tog fram min plånbok under förevändning att söka efter ett bref och därvid lät honom se en anseelig bundt engelska sedlar, undergick hans sätt en märklig förändring, och efter en och en half timmes samspråk hade vi blifvit de bästa vänner. Detta medförde en anseelig, men nödvändig utgift, som jag dock försökte nedbringa så mycket som möjligt.

Senor Donoso är en mycket stolt man. Han lofvade att leta igenom sina papper, något som dock, efter hvad jag hörde, skulle erfordra någon tid, alldenstund människolif äro billiga i dessa sydamerikanska stater och registren öfver våldsamma dödsfall äro mycket omfattande.

En vecka efteråt fick jag en biljett från honom, hvori han bad mig om ett besök i hans privata bostad, och vid ett glas utmärkt godt vin och en cigarr talade han där om för mig allt hvad han visste om Richard Behag.

Det vill synas, att Behag, när han lämnade sitt fartyg i Valparaiso, fick anställning som bokhållare hos handelshuset Hicks, Sterious och Cie, en af de förnämsta engelska firmorna i denna stad. Han tyckes hafva varit en rätt begåfvad ung man med icke så o betydlig underbyggnad, ty redan om ett år finner jag, att han blifvit befordrad till den ansvarsfulla ställningen som förste kassör. Under tiden hade han också kommit i ett rätt intimt förhållande till unga herr Arthur Sterious. Denna var äldsta sonen till hufvuddelägaren i firman, men han hade liten eller ingen fallenhet för affärer, och hans namn var inblandadt i mer än en obehaglig skandalhistoria i Valparaiso. För så vidt jag kunnat finna skall han hafva varit atletiskt byggd och begifven på sport, men af en synnerligen vild och illasinnad karaktär. Jag hyser starka misstankar, att denna olyckliga vänskap hade sin grund i ömsesidiga intressen. I sitt intima förhållande till en son af en medlem i firman såg Behag en möjlighet att ytterligare komma sig upp, och af hvad jag kan sluta mig till af det, som sedan hände, hade Sterious ett ännu sämre skäl för sin vänskapsförbindelse med kassören på hans faders kontor. Det kan ju vara möjligt, att jag gör endera eller båda orätt, men förutom i en punkt synas deras tycken hafva varit hvarandra mycket olika, och det är under alla förhållanden egendomligt,

att en så ordentlig och arbetsam ung man som Behag kunde blifva så nära lierad med en man, hvars karaktär till och med stod under nivån för den tämligen lösa allmänna moralen i de sydamerikanska städerna. De hade dock som sagdt ett tycke gemensamt, och det kan ju också vara möjligt, att det var detta, som drog dem till hvarandra: de älskade båda sjön. Arthur Sterious ägde två yachter, den ena om fem, den andra 'Pajaro' om femtio ton. Behag hade varit sjöman till yrket och var antagligen glad öfver att få vara passagerare på den större båten eller kryssa omkring i den mindre för sitt eget nöje. Huru som helst synes han hafva tillbringat mycket af sin lediga tid på sjön.

En söndags morgon begåfvo sig Behag och Sterious ut med 'Pajarito' och sedan den dagen har ingen sett någondera af dem.

Det var en vacker, varm dag med en svag sydlig bris. Båda voro erfarna seglare, och det är högst osannolikt, att de kunnat segla omkull i det vackra väder, som då rådde. Men det oaktadt har 'Pajarito' allt sedan dess varit totalt försvunnen. Endast hans jolle dref en vecka senare med botten upp i land tjugumil norr om Valparaiso.

Man var då allmänt af den tanken, att yachten af en eller annan orsak hade sjunkit samt att de två männen gått i jollen och förolyckats ute i öppna sjön. Men tre månader senare spred sig ett rykte, att den stora firman Hicks, Sterious & Cie befann sig i svårigheter. En månad senare gjorde den konkurs, och vid utredningen af konkursboet befanns det, att den hade blifvit bestulen på kontanta penningar och lätt realiser-

bara papper till det oerhörda beloppet af två hundra tusen pund samt att stölden hade upptäckts tjugufyra timmar efter förste kassörens försvinnande.»

Jordison reste sig med dyster min, halft kramande ihop brevet i handen. Han vågade knappast läsa ännu en rad. I minnet gick han tillbaka till den stund, då han själf blef en tjuf. Var det möjligt, att historien hade upprepat sig själf, att sonen var smittad med faderns blod, att den brottsliga instinkten hade blifvit ärftlig? Om det var så, tackade han Gud för, att hans son var död och att därmed hans säd hade gått ut.

Han satte sig igen och begrof ansiktet i händerna, och det dröjde flera minuter, innan han hade mod att återtaga läsningen af brevet. Fortsättningen däraf lydde sålunda:

»Firman hade hållit stölden hemlig, då den ju väl visste, att hennes undergång var gifven, så snart den blefve allmänt bekant. Till sist såg den sig dock som sagdt nödsakad att yppa sanningen, och man var genast allmänt på det klara med, att stölden begåtts af Behag och Sterious och att de två männen hade försökt att med 'Pajarito' komma undan med sitt kap.

Till en början syntes det sannolikt, att de två männen rott i land med jollen och sedan flytt vidare, men en månad efter Hicks, Sterious & Cies konkurs, lämnade hafvet ifrån sig sitt rof. Liket af en man kastades i land fyrtio mil norr om Valparaiso, och ehuru knappast en köttfiber fanns kvar på benen, och kläderna voro så söndertrasade, att man knappast med hjälp af dem kunde identifiera, hvem den döde varit,

rådde det dock icke något tvifvel om, att det var Richard Behag, ty en guldring, bärande hans monogram, omslöt ännu ett af hans finger. Hufvudskålen var inslagen, och den läkare, som undersökte liket, angaf som sin åsikt, att här förelåge ett brott. Hålet var aflångt och hade skarpa kanter, hvilket häntydde på, att det åstadkommits med något tungt verktyg. Alldeles klart var det, att det icke hade kunnat uppkomma af en stöt mot någon klippspets eller mot någonting, som dref omkring i vattnet.

Denna upptäckt gaf en helt och hållet ny vändning åt saken, och polisen kom naturligt nog till den slutsatsen, att Sterious hade mördat Behag och sedan kommit undan med sitt rof.

Detta antagande blef sedermera bekräftadt genom en högst oväntad tilldragelse. En morgon omkring sex månader efter den dag, då Sterious och Behag hade lämnat Valparaiso, erhöll den äldre herr Sterious ett stort paket från England. Det var assure-radt; handstilen på omslaget var honom obekant. När han öppnade paketet, fann han, att det innehöll alla de stulna värdepapperen och kontanterna med undantag blott af två tusen pund. Hans öfverraskning var naturligtvis både stor och högeligen angenäm, och firman Hicks, Sterious & Cie har återvunnit nästan hela sitt forna anseende och är för närvarande ett af de mest ansedda handelshusen i Valparaiso. Det må tilläggas, att paketet hade postbefordrats från sydvästra delen af London.

Af lätt insedda skäl gjorde firman icke några försök att uppspåra Arthur Sterious, och polisen här har

sina händer allt för fulla af angifvelser om mord för att göra sig något besvär i fråga om en ung man, som icke hade några vänner, hvilka äggade deras ifver med guld. Saken fick därför falla i glömska. Richard Behag är död, och Arthur Sterious har försvunnit, och därmed synes hela saken vara slut. En noggrann genomläsning af de akter, som jag sänder er har ledt mig till följande slutsats:

Behag och Sterious hade öfverenskommit om att bestjåla firman och taga till flykten med 'Pajarito'. Sedan kommo de, såsom vanligt är mellan tjufvar, i gräl med hvarandra om delningen af bytet. Eller också har kanske Sterious, som synes hafva varit en fulländad skurk, tyckt det vara bäst att röja sin medbrottsling ur vägen. Huru som helst så dödade Arthur Sterious Behag, kastade honom öfver bord och försökte att manövrera yachten ensam. Troligen har han funnit, att detta öfversteg hans förmåga, och när det blef allt för svårt för honom, har han borrhatt yachten sank och rott i land i jollen, som han sedan lämnade att drifva vind för våg. Så har han lyckats komma öfver till Europa.

Hitintills synes detta mitt antagande icke stöta på några svårigheter, men återsändandet af det stulna är fullkomligt oförklarligt. Det är mig omöjligt att fatta, hvarför en man, som riskerat så mycket för att nå sitt mål och som till och med som en följd af det första brottet, stölden, hade mördat sin medbrottsling, kunnat besluta sig för att återställa just det, för hvilket han begått både stöld och mord.

Till sist må jag äfven nämna, att jag gjort allt hvad

jag kunnat för att komma öfver en fotografi af Arthur Sterious och till den ändan till och med begått ett inbrott af oskyldig art. Men den unge mannen har tydligen fotograferat sig blott en enda gång under de senaste sju åren, och jag har hittills icke kunnat komma öfver ett enda kort. Då likväl mina instruktioner icke sträcka sig längre än till konstaterandet af herr Behags död, hoppas jag, att eder klient skall vara tillfredsställd med hvad jag kunnat uträtta.

Om jag icke får telegram från eder inom två månader från dato, återvänder jag hem. Under tiden skall jag försöka erhålla erforderliga upplysningar om Sterious för att han till sist må kunna ertappas. Saken intresserar mig, och om någon annan är tillräckligt intresserad för upptäckten af mördaren och vill betala mina omkostnader och därutöfver en bagatell till mig själf som honorar, går jag i god för, att jag skall kunna spåra upp gossen. För närvarande är det enda spår, jag har att följa, att värdepappren hade postbehandlats i London och att flyktingen är en lång, bredaxlad man med ljust hår och gråa ögon. Men detta är, som ni finner, en beskrifning, som passar in på ett stort antal människor.

Högaktningsfullt

Edward Lampet».

Jordison lade ifrån sig brefvet och satt en stund och stirrade in i den i kaminen brinnande elden. Den öfvergöt hans drag med ett rött sken, men den varma färgen förmådde icke mildra det sorgsna och på samma gång hårda och kalla uttrycket i hans ögon. Hans son var död, hans lille Richard, som han endast erinrade sig som ett oskyldigt

barn, var död — en tjuf mördad af hans medbrottsling.

»Det är bra», mumlade han för sig själf, »det är bra, att han är död.»

Men samma dag telegraferade han ändå till Briggs och Warlock, och innan aftonen hade ordern i telegrammet blixtsnabbt ilat öfver den breda Atlanten till Edward Lampet. Orden voro få, men tillräckliga för att uttrycka det, som nu utgjorde det förnämsta föremålet för afsändarens tankar:

»Sterious måste ertappas, kosta hvad det vill.»

Och hela den natten drömde Jordison om en reslig, bredaxlad ung man med ljust hår och gråa ögon, en väderbiten ung man med något sjömanslikt i sitt yttre; och i en af hans drömmar hängde den resliga gestalten slapp i ett rep med hopbundna armar och knäckt hals.

FJORTONDE KAPITLET.

Hvad Jermy fann i ån.

Lipp hade rätt i sina aningar. Två veckor efter mordet på unge lord Overcliffe uppsattes öfver hela landet ett tillkännagifvande, att lord Heatherstone utfäste fem tusen pund som belöning åt den, som kunde lämna sådana upplysningar, att de ledde till mördarens upptäckt. De skickligaste detektiverna i hela England skockade sig till stället för mordet som gamar kring ett as, polisen var i rörelse på sitt lugna, metodiska sätt, och antalet af de män, som lämnade sina vanliga sysselsättningar för att spela rollen af amatör-detektiver, var så ansevärt, att arbetsfördelningen råkade i betänklig oordning i de östliga grefskapen. Det tycktes dock, som om mördarna icke lämnat ett enda spår efter sig. Lipp och Jordison hade endast en enda fara att frukta, och den befann sig inom deras eget hus.

Den kom öfver dem till sist. En morgon, då Lipp ännu var blott till hälften klädd, såg han en gestalt långt borta på vägen, som ledde till Gorehaven. Först tänkte han, att det var brefbäraren, men då han märkte, att gestalten rörde sig i riktning bort från huset, rusade han utför trappan och fann, att Susanson saknades. En half timme senare rusade Jordison i väg med ursinnig fart med automobilen på vägen mellan de båda åarna, och Lipp satt i tonneun bakom honom med en

fältkikare i sina valkiga händer.

Bunden till hand och fot låg under tiden Jermy på rygg i ett igenlåst rum och betraktade en fläck på den gråmulna himlen genom ett förgallradt fönster. Han tyckte, att han blifvit ovärdigt behandlad, men dock erkände han, att de andras försiktighet att binda honom varit en nödvändighet för dem. Timme efter timme hväste han fram gräsliga eder genom den kafle, som lagts öfver hans mun, förbannande Jordison, förbannande Lipp och mest af alla förbannande Susanson, denne lille usling, som hade förekommit honom i hans tilltänkta förråderi. Han målade ut för sig själf huru Susanson slösade sina fem tusen pund på diamantringar och vackra knubbiga små judinnor med svarta, pomaderade lockar.

Men Jermys raseri och besvikna hopp lämnade snart rum för en allt öfverväldigande fruktan. Han visste, att han icke hade många timmar kvar att lefva. Det var honom klart, att hans död skulle i Jordisons och Lipps ögon vara det bästa, som kunde hända dem och att ingendera af dem skulle hysa några betänkligheter mot att taga hans lif.

Om Susanson kommit fram till polisstationen i Gorehaven, finge Lipp och Jordison se till, huru de skulle kunna rädda sig själfva, och de skulle då antagligen icke ens återvända hem. Om de å andra sidan hunne upp Susanson, var det alldeles säkert, att den stackars lilla juden icke skulle få tillfälle att förråda dem en gång till. I så fall vore Jermy den enda, som kände till hemligheten, och det vore nästan nödvändigt för dem att försäkra sig om hans tystnad.

I hvilketdera fallet som helst hade Jermy klart för sig, att han måste befria sig från sina bojor. Antingen skulle han bli lämnad här att hungra till döds, eller skulle han bli mördad, eller också skulle han

själf falla i händerna på polisen. Detta senaste var nog att föredraga framför de två andra alternativen, men dock för ingen del önskvärdt.

Hela dagen hade han sökt utfundera något sätt att göra sig fri, men han vara lika hjälplös som en man med en afbruten ryggrad. Han var icke blott bunden till händer och fötter, utan flera andra rep hade också hårdt åtdragits kring hela hans kropp, tills han blifvit så lindad som en egyptisk mumie. Till yttermera säkerhet hade ett rep bundits omkring hans hals och med andra ändan fastgjorts vid foten af en tung järnsäng. Lipp hade gjort sitt arbete väl. Fångnen kunde icke ens rulla sig på golfvet. Om han bara hade fått ena handen fri, tänkte Jermy, men det föreföll honom som en komplett omöjlighet. Handlofvarna voro hårdt åtdragna intill hvarandra och armarna utefter hela sin längd fjättrade utefter kroppen. Äfven om han hade kunnat föra handleden till munnen, hade han icke varit närmare friheten, ty munkaflen hindrade honom absolut från att på något sätt ta tänderna till hjälp.

Han låg där hela dagen, hungrig, törstig, halfkväfd och pinad af de hårdt åtdragna repen, och ändå glömde han hela tiden sin obehagliga belägenhet för tillfället, marterad som han var af fruktan för hvad som sedan skulle hända honom, och han ansträngde sina öron för att kunna uppfatta ljudet af röster utanför fönstret och af steg i trappan.

Kort förr än sista strimman af solens ljus försvann från fästet kom dock en liten oansenlig vän till Jermys hjälp. En stund efter det klockan i hallen hade slagit fem, hörde han tassandet af små fötter på golfvet i sin sängkammare. Han förstod genast, att det var en råtta. Huset var alldeles öfverfullt af dessa djur. Han erinrade sig genast historier, han hade hört — härliga historier om, huru en sådan liten hjälpare i nöden hade gnagt af hjältens band. Han kastade en blick på

repen. De sågo oaptitliga ut, och han kom nu ihåg, att hjälten vanligen hade lyckats gnida in dem med olja eller fett. Men ändå låg han stilla och hoppades, ty det är underbart hvilka klena halmstrån en drunknande man griper efter.

Råttan sprang fram och tillbaka i rummet, sökande någonting att äta. En gång kom hon hans hufvud helt nära och såg på honom med sina pärlglänsande ögon. Kanske kände hon i honom igen en broder, ty om hvarje människa har likhet med ett djur, var Jermy en råtta, ett orent, motbjudande, rofdjurigt kräk som man vill trampa på och ta lifvet af. Jermy höll andan och undrade, hvad hon härnäst skulle göra. Han kom nu att tänka på obehagliga historier om, att människor uppåtits lefvande af råttor, och ljudet af andra råttor bakom panelningen bidrog alls icke att lugna honom. Men råttan tycktes icke ha lust att göra någon närmare bekantskap med det tysta stycket kött på golvet, utan vände sig om, sprang uppför sängkläderna och klättrade vidare uppför en klocksträng till en lång hylla, som satt vid pass åtta fot från golvet. Hyllan var full af bleckdosor, krus och buteljer, och Jermy hörde klingandet af glas, när djuret kröp omkring på sin forskningsfärd.

Då gjorde råttan någonting, som skulle hafva beredt henne en hedersplats på Jermys vapensköld, om det hade händt under medeltiden. Hon hade upptäckt en stor kruka till hälften full med vagnsmörja, och under sina ansträngningar att komma åt denna läckerhet, stötte hon till den, så att hela härligheten föll till golvet och slogs i spillror. Halfva botten, som var af hårdbrändt tjockt lergods och hade en skarp, skroflig kant, rullade ända bort till Jermy.

Inom mindre än en kvarts timme hade han sågat igenom repet, som band hans handleder och armar, ty kanten på krukskärfvan var

skarp som en rakknif. Rullande sig från den ena sidan till den andra ansträngde han hela sin förmåga att öfvervinna de oerhörda svårigheter, han hade att kämpa med. Händerna voro öfvergjutna af blod, men förlusten af ett finger skulle icke hafva hejdat honom.

Sedan händerna och armarna blifvit fria, var det öfriga en småsak. Han skar igenom alla repen i en handvändning, reste sig upp och gick, om ock med möda, tvärs öfver rummet till ett skåp, där han fann en flaska brännvin. En djup klunk af den starka drycken satte nytt lif i hans värkande lemmar. Så skyndade han bort till ett hörn af rummet och öppnade en där stående smutsig gammal cigarrlåda, som var full af papper; men under papperet tog han fram en börs, som det var tjugufem pund i. Efter att hafva kastat en blick på fönstret och dörren beslöt han sig för att anfalla den senare och hade snart bräckt upp den med den väldiga eldgaffeln.

Han gick nu utför trappan, stoppade en half brödbulle och ett stycke skinka i fickan och stod snart därpå nere på vägen.

Ingen enda människa syntes till, men han kunde icke heller se långt åt något håll. En tät dimma hade stigit upp från träskmarken rundt omkring, och vägen var icke synlig längre än vid pass hundra famnar från Röda huset. Solen hade nu gått ned, men himlen var klar och hade ännu icke mörknat. Fullmånen sken stor och gul vid horisonten genom en bank af sjödis. Jermy stannade ett ögonblick vid grinden och lyssnade. Icke ett ljud störde tystnaden. Han önskade, att han vetat, hvad som låg bakom denna mur af dimma, om Jordison och Lipp nu voro på väg med full fart till närmaste hamn, eller om Susanson blifvit gripen af dem. Automobilen gick så ljudlöst, att han kunde komma öfver honom ur dimman som en blixtnär som helst. Hvarje annan automobil skulle hafva gifvit till känna sitt annalkande;

så svaga stötarne af maskinen än voro, skulle de hafva hörts på ett afstånd af två mil. Men detta svarta odjur kom farande som ett spöke, och ända tills dess lyktan plötsligt blixtrade fram ur mörkret, visste man icke, huru nära man hade honom.

Jermy hade dock icke något val och började gå den enda väg, som låg öppen för honom, till Gorehaven. På alla andra håll var han inestängd af krokiga rännilar och bäckar, som stodo bräddfylla af vatten, ty en springflod kom rullande in från hafvet och det var nästan högvattenstid.

På ömse sidor om vägen lågo två höga vallar, på andra sidan om hvilka utbredde sig tvänne långsmala områden af marskland, som genomskars af väl ett tusental småkanaler och gölar. Vid lågvatten voro dessa endast smala fåror i gyttjan, några öfver sex fot djupa, och andra endast grunda, nedåt afsmalnade gropar, som voro nästan helt och hållet dolda under massor af purpurröd ormrot. Men denna kväll voro de till brädden fulla af vatten.

Jermy ansåg, att öppna vägen var allt för farlig för honom, hvarför han klättrade upp på den höga vallen till vänster och gick ned på marsklandet på andra sidan. En dålig gångstig gick utefter vallen. På somliga ställen var den öfvervuxen af glasört, som nu var förvandlad till en massa röda stjälkar; på andra bestod den af en smal, vattendränkt remsa, som var öfversållad af korkar, buteljer, spån och stickor, vass och en mängd annat skräp, som kommit drifvande med tidvattnet uppför ån. Vallen var öfver sex fot hög, så att Jermy med lätthet kunde undgå att observeras från vägen. Men det var svårt att gå på gångstigen, och han kom endast långsamt framåt. Då och då klef han upp på vallen, höjde försiktigt hufvudet öfver den och lät blicken spanande fara öfver landsvägen åt båda hållen.

En svag vind hade börjat blåsa från sydväst, som efter hand skingrade dimman, så att han efter en half timme kunde se en mil åt hvardera hållet. Han kunde hafva gått vid pass en timme och hade då tillryggalagt omkring tre mil, men som hans lemmar ännu voro stela af repen, som hade skurit in i hans muskler, började han känna sig trött af vandringen. Han lade sig därför på vallen för att hvila, men så högt upp på denna, att han med ögonen kunde öfverfara vägen. Vallen var våt af den rika daggen och så brant, att han nästan stod upprät, när han lutade sig mot honom. Men den erbjöd honom en viss grad af bekvämlighet efter den tröttande marschen på den hala och igenvuxna gångstigen. Han tog fram brödet och skinkan och lät sig maten väl smaka; därpå stoppade han en kort lerpipa med svart shagtabak och rökte, till dess en känsla af frid kom öfver honom, och han i andanom såg sig själf som ägare till fem tusen pund. Han kände sig nu fullt öfvertygad om, att det dumhufvudet Susanson var död.

Han afbröts i sin angenäma tankegång genom att ett gult sken visade sig i dimman just där vägen försvann ur sikte. Några sekunder senare började tre ljuspunkter tindra på afstånd som stjärnor, oupphörligt tillväxande i storlek, och sist såg han det svarta åkdonet bakom den. På mindre än en minut hade de rusat förbi honom, och skenet vek undan längre och längre, tills det försvann i dimman.

Han sprang genast upp och begaf sig ånyo i väg. Det hade endast, så vidt han kunnat se, funnits två personer i bilen, och däraf kunde han sluta, att Susanson fått sitt öde besegladt, ty det var knappast troligt, att de två männen skulle hafva återvändt till Röda huset, om den lille juden hade lyckats undkomma. Belöningen skulle nu tillfalla Jermy, om han bara kunde komma ut från marsklandet in på den fasta marken.

För närvarande var han så instängd mellan rännilar och vatten- drag på båda sidorna om vägen, att hans enda räddning låg i att göm- ma sig väl. Han visste mer än väl, att automobilen inom kort skulle komma rusande tillbaka och att de åkande skulle anställa ett syste- matiskt sökande på båda sidor om vägen.

Det var ännu tre mil kvar, innan han kom fram till fast mark och kunde taga vägen snedt öfver fälten till Gorehaven. Visserligen hade han några mils försprång, liksom också det skulle taga någon tid, innan de upptäckte, att han var sin kos, men dessa fördelar voro ock- så väl behöfliga för en man, som skulle täfla med en automobil, som tillryggalade hundra mil i timmen.

Vinden hade nu jagat bort sista återstoden af dimman, och full- månens sken upplyste klart hela landskapet. Marsklandet var som ådradt med silfver, där ljuset föll på de tusentals rännilarna och gö- larna. Anblicken var särdeles vacker, men från Jermy framkallade den endast den ena eden efter den andra. Han skulle hafva önskat, att dimman legat så tjock, att en människa icke skulle hafva kunnat se sina egna fötter. Om tio minuter tittade han ut öfver krönet på vallen, och åter såg han tre glödande ögon på afstånd och en svart massa på den långa, hvita vägen. Han skyndade vidare, lutande sig ned litet, så att de icke skulle råka att få se en skymt af honom, när de passerade förbi.

Då han till sist hörde plaskandet af hjulen i landsvägens smuts, kastade han sig raklång ned på marken midt i en rugga af höga träskväxter. Automobilen ilade förbi, och han reste sig åter. Han för- stod mer än väl, huru hans förföljare skulle gå till väga. De skulle fortsätta ända till slutet af marsklandet, där vägen från Röda huset mynnade ut i den gamla romerska chaussén, och sedan skulle de åter-

vända till fots, en på vardera sidan om vägen. I det ljusa månskenet skulle det knappast vara möjligt för honom att undgå deras blickar. Med en nattkikare skulle man på denna flacka mark kunna upptäcka en person på en milsvid omkrets. Han stannade, oviss om han borde gå vidare eller vända om. Fortsatte han vägen framåt, skulle han nödvändigt möta dem. Vände han åter om, kunde han måhända komma undan för tillfället, men då komme han också endast längre in i fällan och längre från sin räddning. Hade han haft vapen, skulle han ha fattat stånd och modigt försvarat sig. Men Jordison hade noga sett till, att det icke fick finnas mer än en revolver i Röda huset.

Till sist beslöt han att vända om. Han kröp så nära intill vallen han kunde, men om några minuter klef han öfver den och höll sig tätt intill den på den andra sidan. Om hans antagande, angående hans förföljares metod vore riktigt, borde han på detta sätt undgå upptäckt.

Under en kvarts timme satte han i väg af all sin förmåga tillbaka mot Röda huset. Då och då vände han sig om och såg slutligen på afstånd det tindrande skenet af lyktor; som det föreföll honom, stod ljuset orörligt på samma ställe. Men när han nästa gång såg sig tillbaka, hade ljusskenet blifvit större och klarare, och litet senare fick han klart för sig, att automobilen kom rusande i full fart emot honom. Han förstod genast, hvad som hade händt: de hade upptäckt honom.

Han klättrade öfver vallen igen. Några sekunder stod han och lutade sig mot denne, medan svetten bröt ut genom alla porer på honom. Ett par tre gånger såg han en gestalt stå på krönet af vallen och hvarje gång närmare honom. De rekognoscerade, under det de skredo fram på vägen. Då gestalten försvunnit för tredje gången, begaf han sig skyndsamt i väg mot ån, ifrigt sökande efter något gömställe. Men vattnet i denna stod ända upp till brädden, så att stränderna

icke erbjödo honom något skydd. Simma kunde han icke och vågade därför icke försöka komma öfver till andra sidan.

Så fick han på några famnars afstånd sikte på en liten göl, som nästan var fullkomligt dold af de höga kärrväxterna rundt omkring den. Utan att betänka sig ett ögonblick hoppade han ned i den. Som den var så liten, hade han antagit, att den endast skulle vara omkring två fot djup, men till sin öfverraskning sjönk han ned allt djupare och djupare, tills hans hufvud var under vatten och han kände, huru de mjuka gyttjekanterna lade sig tryckande på han axlar. Med en oerhörd ansträngning gräfde han ned fötter och händer i gyttjan och lyfte sig upp till ytan, frustande och flämtande efter luft. Med ena handen hade han fått fatt i något hårdt föremål, som han tog upp med sig. När han höll det öfver vattnet, såg han, att det var ett guldur med kedja. Han stoppade det i fickan. Det var en tillökning i hans lilla skattkammare. Han nådde nu nätt och jämnt botten med fötterna, och hans hufvud var doldt af en vassrugge. Då han kände, att han började sjunka ned i gyttjan, flyttade han sig litet närmare vägen i hopp att finna bättre fotfäste. Härvid stötte han med ena foten emot någonting fast, men på samma gång elastiskt, likt en med halm uppstoppad kudde. Han stack foten under det och lyfte upp det.

Men då hände någonting förfärligt. Han kände, huru föremålet flöt upp från gölens botten, och några sekunder senare höjde sig ett likblekt ansikte öfver vattnet. Han förde vassen åt sidan, så att månljuset kunde falla på det. Det var spöklikt, förvridet och höljdt af svart gyttja. En liten krabba hängde fast vid det ena örat. Det var Susansons ansikte.

Jermy glömde all försiktighet och gaf till ett högljudt skrik, och när han i detsamma lyfte blicken, såg han två gestalter på vallen af-

teckna sig mot skyn. Han insåg, att de upptäckt honom, ty de stego ned från vallen och gingo skyndsamt fram till honom. Han kraflade sig upp ur gölen och stod på sina fötter för att taga emot dem, innan de hunnit fram; han var en kraftfull man och tänkte icke dö som en råtta i en kloak. Som han steg upp ur vattnet, sjönk Susansons hvita ansikte åter långsamt ned i dess gyttjiga hvilorum.

De båda männen närmade sig honom på fem fots afstånd; Jordison höll en revolver i handen.

»Hvad gör du där Jermy?» frågade Jordison lugnt.

Mannen svarade icke, men spände hvarenda muskel i sin kropp. Han hade en föreställning, att Jordison icke skulle skjuta, utan att striden och dess utgång skulle göras beroende uteslutande af hans och deras kroppskrafter.

»Nåå?» upprepade Jordison.

»Din förbannade skurk!» röt Lipp; »du trodde att du skulle få lägga klorna på de fem tusen punden, hva?» och han gaf till ett hemskt skrott.

Jordison höjde revolvern, men Lipp lade sin hand på hans arm och mumlade några ord i hans öra. I nästa ögonblick hade de kastat sig öfver sitt offer, och alla tre lågo och rullade på den gungande marken. Striden var kort, men afgörande. Jermy gaf Lipp ett knytnäfs slag i ansiktet med sådan kraft, att hälften af dennes framtänder slogos ut, och i ögonblicket därpå hade han bitit ett stycke ur Jordisons öra. Men han blef öfvermannad, och Lipp satte sitt knä på hans bröst och var nära att klämma lifvet ur honom, medan Jordison höll hans armar och ben. Med en oerhörd ansträngning gjorde Jermy ena handen fri och stack den i fickan i tanke att han hade något vapen där.

Men hastigt som tanken högg Jordison tag om hans handled, och

när han härvid kom med sin hand ned i Jermys ficka, rörde han vid gulduret. Han tog fram det. Nu visste Jordison, att Jermy icke hade något guldur, och han kastade af nyfikenhet en hastig blick på det, innan han slängde det ifrån sig. Men under detta korta ögonblick hade han varsnat ett namn, som var ingraveradt på boettens yttersida, och med ens glömde han allt annat. Han släppte Jermy och sprang upp.

»Släpp honom, Lipp!» ropade han, »jag vill tala vid honom. Om han försöker springa sin väg, kan jag skjuta honom.»

Lipp släppte sitt tag omkring Jermys strupe, men stod ännu öfver honom liksom katten öfver råttan. Jermy rörde sig icke. Han var krithvit i ansiktet och arbetade för att få luft.

»Hvar har du fått tag i detta ur?» frågade Jordison.

Ett svagt hopp vaknade hos Jermy. Han hade lagt märke till uttrycket i Jordisons ansikte, när denne framställde frågan. Här var någonting, som man ville hafva upplysning af honom om, och han visste, att man icke kan få något svar af en död man. Han återfick med ens sin fyndighet — yrkesbrottslingens fyndighet.

»Om ni vill ta mig med er hem», svarade han, flämtande efter luft, »och svära mig, att ni inte gör om det här igen, skall jag tala om det för er.»

»Om du svär, att du inte anger oss och säger mig, hvad jag önskar veta», svarade Jordison, »ger jag dig mitt hedersord som gentleman, att vi inte skola göra dig något ondt.»

Jermy svor en ed i de mest bombastiska ordalag, och Jordison bekräftade sin försäkran. Därpå fattade han och Lipp honom i armarna och ledde honom till automobilen, och inom några få minuter voro de i Röda huset.

Under det han intog en bastant aftonvard berättade sedan Jermy för sina två kamrater, huru han hade funnit gulduret, men han sade ingenting om liket i gyttjan. Jordison såg besviken ut, och hans ögon lofvade icke något godt, när de föllo på Jermy, men han erinrade sig sitt löfte. Han insåg, att han hade låtit narra sig, ty hvad Jermy haft att förtälja var fullkomligt värdelöst för honom.

Men den kvällen satt han inne i sitt sofrum och vände af och an på uret, under det han betraktade det, som om han väntade, att det skulle tala till honom. Men det hade icke något mer att säga, än de fem ord, som voro graverade på dess baksida:

»Arthur Sterious från hans moder».

FEMTONDE KAPITLET.

Kärlekskval.

Arthur Holme hade dinerat på Heatherstone Hall den dagen, då unge lord Overcliffe blef mördad, och att han hade varit närvarande, då den rysliga upptäckten skedde, hade närmat honom och den så hårdt drabbade familjen till hvarandra. Det var han, som bar den döde gossen från trädgården till rökrummet. Han såg lady Agnes blifva blek som ett lik, stappla och falla afdånad till golvet; han hörde huru gossens moder alldeles utom sig ropade på hämnd öfver sin ende sons mördare. Han åtföljde lord Heatherstone, när denne och en hop tjänare ströfvade genom parken på jakt efter mördaren eller mördarne, och under allt virrvarr under denna gräsliga natt var det han och lord Harry Quy, som uppehöll den gamle mannens mod.

Att vara tillsammans med människor i stunder som dessa går upp emot flera dagars vanlig samvaro, och däraf kom det sig, att Arthur Holme hade kommit på en mycket förtroelig fot med familjen Heatherstone och att åtminstone en person af denna familj fick honom mycket kär.

Innan en månad hade förflutit från Overcliffes död, fann Holme, att han måste bekämpa en känsla, som spirat upp inom honom. Med hela sin varelse ropade han på kärlek, och han visste, att lady Agnes

älskade honom. Icke ett enda ord därom hade växlats mellan dem, icke en blick förrådtt hvad de kände, och handtryckningen när de möttes och skildes, sade intet. Men en fin, obestämbbar, instinktar-tad känsla sade dem båda dock sanningen. Detta medvetande, denna kännedom gjorde dem dock utomordentligt försiktiga och tillbaka-dragna, när de befunno sig i hvarandras sällskap. En utomstående, som sett dem tillsammans, skulle hafva sagt, att förhållandet dem emellan var spändt och att endast vanlig artighet förmådde dem att umgås, som om intet varit i olag emellan dem.

Arthur Holme hade att utkämpa en förfärlig strid med sig själf, ur hvilken han dock till sist utgick som segrare. Han var af en viljestark natur, och om han ock icke ägde den bildade mannens förfining, var han dock en man af ära. Han visste, att lady Agnes älskade honom, och han visste, att hon antagligen skulle vara som vax i hans hand och att ingenting skulle kunna skilja henne från honom, om han ville besluta sig för att storma hennes egen familjestolthets och hennes faders missnöjes starka fäste. Men han visste också, att hon genom ett giftermål med honom skulle dragas ned från sin höga ställning i samhället. Och likaledes visste han, att äfven lord Harry Quy älskade henne, en man, som icke blott var hans vän, utan som äfven skulle i hvarje hänseende vara en mer passande make för denna finkänsliga, högättade flicka.

Det har sagts, att kärleken besestrar alla hinder. Men ehuru en kraftfull man icke kan med våld tillkämpa sig kärlek, kan han förkväfva den, tills dess stämman knappast mer kan göra sig förnimbar inom honom. Han kan binda den och undertrycka den och trampa på den, tills dess tillvaro är lika okänd för den yttre världen som en fånges i det gamla Venedigs fängelsehålor.

Arthur Holme beslöt att kurera sitt hjärta på det sätt, som bäst öfverensstämde med hans karaktär och lefnadsvanor. Han kände gränserna för den mänskliga naturens förmåga af själfbehärskning i fall sådana som detta, och han beslöt att afbryta allt umgänge med familjen på Heatherstone Hall. Hans enda hem var den femton tons båt, som låg i en vik på kusten af Essex. Inga band hämmade hans frihet. Han behöfde icke flytta ur det ena huset i det andra, eller byta om möbler, endast hissa segel och bege sig till en annan del af landet. Öfverförfiningen i Heatherstone Hall brydde han sig icke om för ett vittne, om icke lady Agnes varit. Hans vän, lord Harry Quy, var i London, där han kämpade för de konservativa idéerna med vikten af sin röst och gyllene tystnad för öfrigt. Frackdräkt och en betjänt bakom ens stol stämde icke med Arthur Holmes tycken. Endast då kände han sig verkligt lycklig när han hängde öfver rorskulden, stämmande fötterna mot relingen, och det skummande vattnet sköt förbi honom, som om det rusat i en kvarnränna. Att afbryta alla förbindelser med Heatherstones var liktydigt med att för alltid afstå från lady Agnes. Men som detta var till hennes bästa, beslöt den unge mannen att undfly frestelsen. Detta var icke en handling af svaghet, ty en man måste vara mer än en människa för att kunna tiga i längden, när han befinner sig tillsammans med den kvinna, han älskar, utan det var snarare, från en mans synpunkt sedt, en handling af styrka, ett offer för kvinnans välfärd.

Huru ömkligt litet det dock kan behövas för att strö ut för vinden alla en hederlig och modig mans beslut och föresatser.

Arthur Holme meddelade sällskapet på Heatherstone Hall sitt beslut vid middagsbordet en afton. Han längtade, sade han, efter en smula hafsluft. Dessutom hade han också något att uträtta, något,

som lord Heatherstone icke gillade, men som ändå måste göras. Hans hjärta var hos hafvets arbetare, och han hade beslutat att bege sig med 'Fribrytaren' till Yarmouth för att om möjligt slita en tvist mellan smackägarne och besättningarne, en tvist, som hotade tusenden med förlust af deras dagliga bröd.

Lord Heatherstone blef uppriktigt ledsen öfver denna underrättelse, och de närvarande gästerna mumlade några alldagliga fraser. En dam sade, att hon hade stickat yllehalsdukar åt Nordsjöfiskarne. Lady Agnes teg, men hade man noga iakttagit henne, skulle man sett, huru hennes hand darrade, när hon förde ett glas vatten till sina läppar. Arthur Holme vågade icke se på henne. Han var medveten om, att det var grymt att så plötsligt och offentligt tillkännage sin afresa, men han hade föresatt sig, att det icke skulle bli någon afskedsscen mellan dem, och att den flicka, han älskade, skulle både emottaga underrättelsen om hans affärd i närvaro af andra och bli innesluten i det förestående allmänna afskedstagandet.

Men ödets ironi ville, att dessa båda skulle föras tillsammans än en gång, sedan de tagit farväl af hvarandra i närvaro af ett tiotal andra människor. Några minuter före midnatt sutto Arthur Holme och lord Heatherstone ensamma i rökrummet. Gästerna hade aflägsnat sig, och lord och lady Gambridge, som stannat kvar, hade gått till sängs. Den ädle lorden framlade vidt och bredt sina åsikter om arbete och kapital, hvilket ämne kommit å bane genom att Holme ämnade begifva sig till scenen för en stor arbetarekonflikt. Han anförde till stort antal yttranden af längesedan döde män samt ur arbeten af författare, som fallit i välförtjänt glömska. Han hade ett synnerligen godt minne för obetydliga detaljer och citerade flera tiotal arbeten, som Holme aldrig hade hört omtalas. I ett fall svek honom dock hans

minne. Han ville se efter själfva ordalagen i boken i fråga, sade han. Holme försäkrade, att detta var obehöfligt och att han trodde lorden ändå, men denne var envis.

Det vore bäst att låta boken själf tala, sade han. Vål var han icke riktigt säker på, om han hade den i sin ägo, men han trodde dock, att den fanns i biblioteket. Den skulle då stå i afdelningen H på hyllan 7.

Holme reste sig.

»Jag skall gå efter den, mylord», sade han kanske en smula trött. Det var sent, och han brydde sig icke det ringaste om auktoriteten i fråga. Men han önskade göra lorden till viljes, emedan denne hade visat honom mycken vänlighet och de kanske aldrig mer återsågo hvarandra.

Då han kom gående genom hallen, blef han förvånad öfver att se dörren till biblioteket vara öppen, och han märkte i detta ett svagt ljussken, som om en enda gaslåga blifvit tänd i dess ända. Det var ett kolossalt stort rum, nära två hundra fot långt. Bokhyllorna täckte väggarne till en höjd af åtta fot från golvet och gingo äfven ut från väggen till midten af rummet. Han steg in raskt och hans fotsteg gjorde icke något buller på den tjocka mattan.

Han visste, att afdelningen H befann sig halfvägs ned på den sida, som låg midt emot dörren, hvarför han gick omkring en af de utskjutande hyllorna och fortsatte nedefter midtelgången. Som han gick, hörde han ett ljud i bortersta ändan af rummet, ljudet af en bok, som sattes upp på sin plats.

Han gick hastigt förbi afdelningen H, men så stannade han, ty hans öra nåddes nu af ett annat ljud, de låga, kväfda, men i tystnaden omkring honom tydligt förnimbara snyftningarna af en kvinna. Ett uttryck af smärta flög öfver hans ansikte och han stod obeslutsam,

darrande i hvarje lem. Han visste väl, hvem det var som grät. Men så med ens kände han sig med hela sin varelse dragen till den kvinna, som han ämnade öfvergifva, den kvinna, som älskade honom. Klokhet, stolthet, medvetandet om hvad som var bäst för dem båda, allt var i ögonblicket sin kos. Hans kärlek och hans medlidande trängde allt annat åt sidan. Men ändå stod han stilla en stund. Han hade med afsikt undvikit en afskedsscen, och nu tvingade den sig nästan på honom. Så stark han än var, gjorde honom dessa snyftningar till en svag, vek varelse. Han knöt händerna i förtviflan och fortsatte hastigt till andra ändan af rummet.

Innan han kom till sista hyllflygeln, gjorde han med afsikt ett bul-ler, och när han hade kommit förbi den, såg han lady Agnes stå där, farande med ögonen öfver hyllorna, som om hon sökte någonting. Hon vände sig halft om mot honom med ett leende på sitt rodnande ansikte.

»Herr Holme», sade hon öfverraskad. »Hvad i all —»

»Er far har skickat mig hit att söka en bok“, skyndade han sig att afbryta henne. »Jag undrade hvem som hade tändt ljus, och —»

»Då skall ni till afdelningen H», sade hon med ett litet skratt. »Det är den enda afdelningen af biblioteket, som min far frågar efter. Det är hans arsenal för politiska ändamål. Det här är N — idel romaner. Min stjufter moder mår inte bra och ville ha någonting att läsa sig till sömns vid.»

Holme svarade icke, men gick ända fram till henne och kastade en blick på titeln af den bok hon höll i handen. Det var Beatrice Har-radens 'Skepp, som gå oss förbi under natten'. Han undrade, om detta blott var en tillfällighet.

»Skepp, som gå oss förbi under natten», sade han långsamt och

därpå skrattade han bittert. Hon såg upp i hans ansikte, och i nästa ögonblick låg hon och snyftade i hans armar. Det skedde så plötsligt och var så okvinnligt, men det var uttrycket i hans ansikte, som gjorde det. För ögonblicket hade hon varit utan all besinning och endast gjort hvad hennes hjärta befallde henne. Men i nästa stund slet hon sig lös från hans omfamning, gömde ansiktet i händerna och grät som om hennes hjärta ville brista.

»Agnes», sade han mildt, »jag ber er, kära Agnes — o, hvad har jag gjort! Nej, gråt inte, käraste Agnes, gråt inte så!»

Åter tog han henne i sina armar, och nu försökte hon icke befria sig från hans omfamning, men hon såg upp till honom med bedjande ögon. Han böjde sig ned och kysste henne ömt på pannan. Med hela sin själ brann han af begär att få kyssa hennes läppar, men han ägde nog kraft att kufva den passion, som brann inom honom.

Hon blickade honom in i ansiktet igen, och han såg, huru kärlekens fröjd strålade fram genom tårarna i hennes ögon. Ännu hade hon dock icke sagt ett ord.

»Dyraste Agnes», sade han tyst, »jag har någonting att säga dig och jag måste säga det fort, i få ord. Jag hade tänkt lämna dig utan att nämna något om det, men efter hvad som nu har hänt, måste det sägas.»

Hon tog ögonen från hans ansikte, men han drog henne närmare intill sig. Han kände, huru hennes smärta kropp darrade i hans armar.

»Agnes», sade han okonstladt, »jag älskar dig. Det är ju blott ett svagt ord, när jag säger att du är den enda kvinna jag någonsin älskat, en alldaglig fras, och i de flesta fall en lögn, som ingen förståndig kvinna tror på. Men hvad mig beträffar är det verkligen sant. Och ändå måste jag lämna dig nu i natt och aldrig se dig mer igen. Jag

vill inte dra ned dig till min ståndpunkt. Hade icke detta ögonblick af svaghet kommit, hade icke ödet fogat det, att vi skulle råkas här, skulle jag hafva aflägsnat mig utan att säga dig detta. När jag nu har sagt det, måste jag gå.»

»Arthur», andades hon, men så tyst att ljudet knappast nådde hans öron. Det var det första ordet hon hade sagt, och hennes hjärtas hela varma kärlek låg samlad i det mildt framhviskade namnet. En vädjan, ett rop af förtviflan, en bön att han skulle stanna — allt detta hade kärleken lagt in i ett enda ord.

»Ja, jag måste lämna dig, Agnes», fortfor han, »icke blott därför, att du är en högättad dam och jag en fattig man. Vore jag blott son till en arrendator på en af din faders gårdar, kunde jag ärligt se dig in i ansiktet och fråga dig, om du ville bli min hustru. Men då jag är hvad jag är, kan jag icke draga dig ned till mig, och därför är det nu sista gången vi se hvarandra. Nu måste jag gå.»

»Ja, jag tror, att det är tid på, att herr Arthur Holme aflägsnar sig härifrån», sade en kall, barsk stämman bakom dem.

De sprungo ifrån hvarandra och när de vände sig om, stodo de framför earlen af Heatherstone. Hans ansikte rodnade af vrede, men med den skolade diplomatens själfbehärskning lade han band på sig.

»Herr Arthur Holme står just i begrepp att aflägsna sig, lord Heatherstone», sade den förstnämnde. »Huru länge har ni stått här?»

De sista orden slungade han fram så våldsamt, att lord Heatherstone drog sig ett steg tillbaka. Men han återvann sin fattning genast.

»Agnes», sade han lugnt, »gå genast upp till ditt sofrum. Med er, herr Holme, vill jag tala ett par ord innan ni går.»

Lady Agnes gick fram till sin förbittrade fader och kysste honom

ödmjukt på kinden. »God natt», sade hon lågmäldt. Han svarade icke, utan vände henne ryggen. Hon räckte blygt Arthur Holme handen.

»Farväl», hviskade hon.

Holme såg på hennes fader, och det var, som om en ond ande fått makt öfver honom. Han tog ett steg framåt för att sluta henne i sina armar och trycka en lidelsefull kyss på hennes läppar, men hans bättre natur segrade. Han stannade med ens och fattade hennes hand.

»Farväl», sade han med kväfd röst. »Må Gud välsigna dig.»

De höllo hvarandras händer ett kort ögonblick och sågo hvarandra in i ögonen, och så aflägsnade hon sig skyndsamt. Holme vände sig nu mot den höge earlen af Heatherstone.

»Nåå, mylord», sade han, »hvad har ni att säga till ert försvar?»

Det var karaktäristiskt för mannen, att han antog tonen af domare i en stund, då det tillkom honom att taga plats på de anlagades bänk.

»Det är ni, som skall försvara er», genmälde lord Heatherstone. »Men låt oss återvända till rökrummet. Här är kallt.»

De båda männen återvände till rökrummet. Lord Heatherstone kastade sig i en länstol vid kaminen. Holme förblef stående. För en stund talade ingendera af dem.

»Nåå, min herre», sade lord Heatherstone till sist.

»Som ni har stått och lyssnat, mylord, tänker jag att ni vet allt. Kanske ni då begriper, att jag älskar er dotter, men också, om ni uppfattat hvad jag sade, att jag aldrig mer kommer att återse henne.»

»Ni oförskämde lymmel!» utbrast lord Heatherstone, resande sig. »Med hvad rätt talar ni om kärlek till min dotter? Hvem är ni, ni fördömde äfventyrare? Känner ni inte er plats, det fan må ta er. Tror ni, att vi, därför att vi —»

»Det är nog, lord Heatherstone«, afbröt honom den unge mannen; »jag känner mycket väl min plats. Och det är därför, att jag känner den, som jag har beslutat att aldrig mer sätta min fot inom edra dörrar. Och nu farväl, mylord.»

»Nej, stanna, herr Holme; ni får inte gå än. Huru länge har det här pågått?»

»Det började fem minuter innan ni kom in i biblioteket; det slutade, när er dotter lämnade det. Men jag tänker inte svara på några flera frågor. God natt, mylord«, och han vände sig om för att lämna rummet.

Lord Heatherstone brast ut i skratt.

»När jag var vid er ålder«, sade han i förolämpande ton, »hade jag mer ruter i mig. Jag skulle icke ha stört den kvinnas lugn, jag älskade, för alla ståndsskillnader i världen. Puh! Jag trodde, att det var mer ruter i er. Jag tror inte, att Agnes har förlorat mycket.»

Arthur Holme vände sig häftigt om, och trots den friska färg, som han fått af vind och våg, bleknade han ända ut till läpparne.

»Det är mer än nog af ruter i mig, lord Heatherstone«, pressade han fram, »och om ni retar mig, skall ni få se på annat. Men jag är också nog mycket en man för att draga mig undan utan att bringa olycka öfver ert hus. Äfven om jag trodde, att er egen sorg hade gjort er mer eftergifvande mot oss båda, äfven om jag trodde, att ert andra äktenskap med en kvinna, som ni drog upp ur hennes obemärkthet, hade gjort er mindre noggrann i fråga om er familjs förbindelser, skulle jag icke göra något försök att erhålla er dotters hand.»

»Ni är ju alldeles medellös«, sade lord Heatherstone. »En sådan förbindelse är ju naturligtvis icke alls att tänka på. Vi veta icke ens hvem ni är.»

»Jag vet det», svarade Holme allvarsamt, »att jag icke är en passande man åt er dotter. Men märk det, lord Heatherstone, att om ni väcker till lif mina sämre instinkter, kan det hända, att jag kastar alla betänkligheter öfver bord. Jag är en egensinnig man, och jag frågar litet efter edra gods och edra titlar. Om jag gåfve mina känslor fria tyglar, lord Heatherstone, skulle jag göra edert hus öde och tomt.»

Lord Heatherstone sjönk ned i stolen och slog händerna för ansiktet. Arthur Holme hade träffat honom hårdt och träffat djupt. Det var blott en månad efter lord Overcliffes död.

Holme var missnöjd med sig själf, för att han yttrat sig så skarpt. Han gick till lord Heatherstone och lade ena handen på hans axel.

»Förlåt mig, lord Heatherstone», sade han lugnt; »det var icke min mening att såra er. Ni skulle förlåta mig, om ni visste, hvad denna korta glimt af kärlek har varit för mig. God natt och farväl för alltid.»

SEXTONDE KAPITLET.

Fällan.

Holme gick genom trädgården och parken ned till ån, där 'Fribytaren' låg för ankar. Det var en kall natt, och fullmånen kastade sitt sken från den klara himlen. Ett silfverskimmer låg öfver gräset, och trädens grenar tindrade af rimfrost. Nu var han dock icke i stämning att njuta af skönheten i naturen. Han visste, att han hade vikit från det rättas väg i en stund af svaghet, och att han nu för alltid lämnade Heatherstone Hall var icke försoning nog för det kortvariga utbrottet af hans passion, som skulle väcka sorg i mer än en människas hjärta. Till dessa korta minuter af kärleksfröjd skulle han alltid se tillbaka som till ett för honom för alltid tillstängdt paradys. Men den rusande källa, han hade druckit ur, var icke enbart ljuflig, och minnet af huru hans törst blifvit släckt skulle alltid åtföljas af en bitter smak, som drycken hade lämnat efter sig. Nu hade han parken och småskogen bakom sig, klättrade öfver muren och fick i detsamma syn på de mörka konturerna af sin båt liggande midt i en silfverstrimma på vattnet.

Han stod på stranden midt emot båten och ropade an mannen om bord, men han fick ropa väl ett tiotal gånger, innan denne, James Outen vid namn, kom upp på kutterns däck. Nu skyndade sig man-

nen att göra loss jollen och ro i land. Därpå vadade han i land genom gyttjan och lämnade sin herre ett par väldiga sjömansstöflar. Holme drog dem öfver sina svarta benkläder och gick ned till båten genom den fotsdjupa dyn. Det var ebb, och vattnet flödade mot hafvet.

»Låg du och sof, Outen?» frågade han, när de stött från land.

»Ja, jag höll just på att dåsa af. Det kommer att bli skönt att få gå till kojs.»

»Du lär inte få det än på en god stund», sade Holme torrt. »Vi ska begagna oss af ebben för att komma ut härifrån. Inom tio minuter måste vi ha lättat ankar, ty annars kommer vi inte ut öfver East Wick banken. Gif mig ena åran.»

De båda männen höggo i årorna af alla krafter, men Outen hade låtit jollen drifva ned en femtio famnar med strömmen, och hvarje tum af denna sträcka måste de nu kämpa sig till mot det brusande tidvattnet. Mer än hälften af de tio minuterna hade gått, när de klättrade upp på däck. Outen såg på sin klocka.

»Jag tror knappt, att vi kan komma ut», sade han. »Det blef ebb redan för tre timmar sedan.»

»Vi få gå så långt vi kan», svarade Holme.

Han hade föresatt sig, att han skulle vara utom synhåll för Heath-erstone Hall vid dagens in brott.

Inom mindre än två minuter hade de hissats storseglet, som började fladdra för den sydliga brisen. Två minuter till, och rorskulden var på sin plats, hårdt nedlagd och fastsatt, och Outen gjorde fast fockfallet. Focken slog af och an som en slingrande orm. Sedan hjälpte de hvarandra med ankaret, som snart kom upp, svart af dy och drypande af vatten. Outen höll ut focken för att fånga vinden. Holme sprang tillbaka till rorskulden, firade på storskotet, och båten svängde rundt

och anträdde sin färd.

Under de första fyra milen gingo de med både vinden och ebben, och 'Fribytaren' ilade förbi stränderna så snabbt som en ångslup. Holme bytte ut frackdräkten mot en blå tröja och ett par gamla benkläder. Därpå tände han sin pipa och satte sig på rorskulten, uppmärksamt aktgifvande på alla märken på stranden. Han kände hvarenda tum i farvattnet och lofvade af och an för att komma i det djupaste vattnet. Endast en enda gång kastade han en blick bakom sig och såg då Heatherstones hvita murar skymta fram ur en dunge af träd och kullen, på hvilken slottet stod, resande sig mörk mot skyn. I båtens kölvatten hvirflade vattnet kastande kring sig silfverglittrande droppar. Han suckade. Men ändå stod det klart för honom, att den månbelysta vägen bakom honom endast ledde tillbaka till vanära och att det mörka vattnet framför honom var den väg, som plikten ålade honom att beträda.

Inom tjugu minuter hade 'Fribytaren' nått krökningen i ån. Outen skotade an storseglet och hissade klyfvaren och toppseglet. Båten krängde för den tilltagande brisen, och vattnet, som varit tyst, så länge de gingo för akterlig vind, började skumma och brusa framför bogen. Holme kastade en blick upp till väders och gaf några order åt Outen, som genast började hala an skoten.

Vattnet strömmade nu ut med stor hastighet i den smala farleden, som på sina ställen icke var mer än trettio fot bred. På tre mils afstånd reste sig kullen med Röda huset på öfver det flacka landet rundt omkring. Holme såg på klockan.

»Det går inte för oss, Outen», sade han. »Vi togo botten nyss, och ehuru det är djupare längre fram mot Röda huset, grundar det upp betydligt vid East Wick. Gå förut och håll ankaret klart.»

Outen gick fram i fören och höll skarp utkik öfver vattnet framför dem. Då de kommit Röda huset på en mil nära, mojnade vinden af, och gång på gång lefde det i seglen. De drefvo dock utför med strömmen, och det var ännu nog vind, för att båten skulle kunna lyda roder. Plötsligt höjde Outen ett skri af öfverraskning.

»Ner med rodet!» ropade han. »Ner med rodet kvickt!«

Holme skyndade att efterkomma tillsägelsen, men strömmen var så stark, att båten vägrade lyda. Outen kastade ankaret, och kettingen for rasslande genom klyset. Seglen fladdrade slappt, men strömmen svängde båten rundt. Outen tog stopp på kettingen, och båten såg upp med en knyck. I samma ögonblick stötte aktern emot någonting i vattnet, så att hela båten genomilades af en darning. Holme såg ut öfver akterstäfven, men kunde icke upptäcka någonting i skuggan under hvalfvet.

»Hvad är det?» ropade han förargad.

Till svar pekade Outen på stränderna på ömse sidor. Holme varnade nu en lång, smal lina sticka ut från ena stranden, försvinna i vattnet, åter visa sig på andra sidan af ån och fortsätta fram till andra stranden. Det var dock icke, som han först trodde en lina, det var en grof ketting. En kraftig ed undföll Holme, i det han kastade en arg blick på Röda huset, som låg på hundrafemtio famnars afstånd från dem.

»Jag skall lära den lymmeln, att ån icke tillhör honom», mumlade han. »Kan vi inte klara oss för den förbannade kettingen, Outen? Den förstör rodet för oss.»

»Vi kan ta in ett stycke af ankarkettingen, men inte mycket. Det är så lös botten här, att ankaret inte får något fäste, och ebben rusar ut som i en kvarnränna. Vi måste ha ute så mycket ketting som möjligt.»

» Låt oss varpa oss klara för den förbannade kettingen då. Sedan skall jag gå i land och ha ett ord med herr Jordison.»

Holme hade alla skäl att undvika denne man, men det glömde han nu i sin vrede. Han skulle lära denna uppkomling, att man icke har någon rättighet till vattnet, som flyter mellan stränderna, därför att man köper jord på den ena sidan. Att ett sammanträffande mellan dem just var hvad Jordison ville åstadkomma, därom hade Holme icke någon aning.

De togo in en del af ankarkettingen, bärgade seglen och rodde i land i jollen. Klockan var nu två på morgonen, och i Röda huset syntes ingenstädes något ljus. De båda männen gingo upp till porten och sparkade på den med sina tunga stöflar. Bullret gaf eko genom hela huset, men ingen rörde sig inom detsamma. Holme gick tillbaka några steg och såg upp till de spruckna väggarna och tomma fönsterbågarna. Han hade naturligtvis hört talas om explosionen, men han visste, att Jordison icke hade lämnat grannskapet.

De gingo omkring till andra sidan af huset och bankade på bakporten. I hela fem minuter stodo de här och sparkade, tills de slutligen slog in de två nedersta rutorna i porten. Då skar plötsligt ett gult ljus fram bakom dem och kastade deras skuggor på husets vägg. De vände sig om och sågo, att det var från en öppen dörr på stallet, och att den mörka gestalten af en man visade sig i dörren. De lämnade huset och gingo bort till honom.

När de kommo närmare, tog mannen lyktan från bordet bakom honom och höll henne i handen, så att ljusskenet föll öfver deras ansikten, men han själf befann sig i mörkret.

»Hvilka ä' ni», ropade han, »och hvad fan menar ni med att ställa till ett sådant oväsen midt i natten?»

Holme kände igen rösten, men han skulle säkerligen hafva blifvit öfverraskad, om han sett, att den talandes ansikte alls icke förrådde något spår af det missnöje, orden vittnade om, utan snarare lyste af tillfredsställelse.

»Mitt namn är Arthur Holme», var det skarpa svaret; »min båt har hejdats af något förbannadt hinder, som ni lagt tvärs öfver ån. Ni får ta bort det genast.»

»Ån är min. Jorden på båda sidorna om den tillhör mig.»

»Ni känner tydligen inte till seder och bruk i den här delen af landet. Vattenvägarna äro här fria för hvem som helst. Ni måste ta bort det genast. Hvad skall ni ha kettingen till?»

»Jag tänker låta en färja gå från ena stranden till den andra», svarade Jordison, högeligen belåten med sin fyndighet. »Jag vill föra öfver vagnar för att hämta vass från marsklandet.»

»Ni har lagen emot er här, herr Jordison, och kettingen måste bort.»

»Lagen bryr jag mig inte om, men jag vill inte hindra er båt. Jag skall säga till, att kettingen släckes.»

Han gick in och stängde dörren efter sig. Holme och Outen väntade utanför, tills han åter kom ut, åtföljd af Lipp och Jermy.

»Mina två tjänare ska gå med er karl och släcka på kettingen», sade Jordison. »Under tiden vill jag tala ett ord med er, herr Holme. Om ni vill stiga in i selkammaren och ursäktas, att jag inte har det så fint, kan jag bjuda er på ett glas god whisky och en rätt bra cigarr.»

»Jag har inte något otaladt med er», svarade Holme. »Jag önskar hissa ankaret genast.»

»Ni har förlorat ebben nu och kan inte komma öfver grunden vid East Wick, utan måste vänta åtminstone fem timmar. Jag har någon-

ting viktigt att säga er, och om ni vägrar att komma in med mig, begår ni en ohöflighet mot en man, som icke gjort er något ondt.»

Holme ryckte på axlarna. Om han dröjde några minuter, hade ju det ingenting att betyda, då han hade sina skäl för att först i dagbräckningen komma ut i rum sjö.

»Så går jag väl med er in då», svarade han.

När de kommit in, slog Jordison i två glas whisky, bjöd sin gäst en cigarr och tände själv en.

»Nu, herr Holme», sade han, seende den unge mannen rätt in i ansiktet, »tänker jag göra er en fråga. Jag har gjort det en gång förr, men ni aflägsnade er sans façon utan att besvara henne. Säg mig, hvad ni vet om Richard Behags död.»

Holme teg. Han hade väntat sig denna fråga och hade redan beslutat att icke ge något svar. Men hvad som nu kom, det hade han icke väntat sig.

»Säg mig, hvad ni vet om Richard Behags död», upprepade Jordison långsamt, »samt om ni vet något om Arthur Sterious, som säges hafva mördat honom.»

Holme bleknade och halft reste sig upp från stolen, men han hämtade sig genast igen.

»Ni tyckes känna till hela historien, herr Jordison», sade han. »Jag har inte mer att säga er om det, än hvad som allmänt säges i Valparaiso. Hvarför är ni så intresserad för den historien?»

Jordison spände ögonen i honom och svarade:

»Därför att Sterious' far är en god vän till mig. Han har skrivit till mig och bedt mig spana efter hans son i England. Nya fakta hafva kommit i dagen, som bevisat, att unga Sterious är oskyldig. Kan ni säga mig någonting om honom.»

Holme drog på munnen; den historien var en smula svag.

»Hvarför skulle jag veta någonting om honom?»

»Arthur Sterious befinner sig här i grannskapet», svarade Jordison, noga aktgifvande på, hvad verkan detta välriktade skott skulle hafva.

»Såå. Jag känner inte den herrn.»

Jordison svarade icke något, utan tog fram gulduret och lade det på bordet. Holme kastade en blick på det och reste sig genast från stolen. Men han behärskade åter sin sinnesrörelse.

»Får jag fråga, hvar ni har funnit det här?» sade han.

»I en af gölarna här bredvid. Säg mig nu om ni vet någonting om Arthur Sterious.»

Holme teg.

»Vägrar ni att säga något?»

»Det gör jag.»

»Jag måste veta det!»

Holme skrattade.

Huru tror ni er kunna tvinga mig att tala?»

Jordison tog fram revolvern ur fickan, såg först på den, sedan på Holme och drog på munnen.

»Tänker ni skjuta mig?» frågade den unga mannen.

»Nej. Döda människor kan inte tala, och jag vill, att ni skall tala. Ni kommer inte härifrån, förr än ni sagt mig, hvad jag vill veta.»

»Jag kan inte säga er något.»

Jordison gick till dörren, tog upp en hvisselpipa ur fickan och blåste tre gälla signaler på henne. Några sekunder senare hörde Holme höga rop och plaskandet af vatten. Så kom ett genomträngande rop på hjälp, och sedan blef det tyst. Han sprang på Jordison, som

blockerade dörren, och i ögonblicket därefter voro de i handgemäng med hvarandra. Men snart kommo Lipp och Jermy springande, och med deras hjälp var Holme i en hast öfvermannad. De lade en kafle i hans mun, bundo honom till hand och fot och buro honom till Röda huset. Lipp sattes att vakta honom, till dess dagen inbröt.

»Jag tänker, att ni kommer att tala, herr Holme, innan jag är färdig med er», sade Jordison, när han lämnade rummet.

SJUTTONDE KAPITLET. Grefvinnan af Heatherstone.

En vinterafton, några veckor efter de händelser, som omtalades i förra kapitlet, sutto två damer tillsammans i grefvinnans af Heatherstone budoar. Från detta rum, som låg en trappa upp, hade man utsikt öfver marsklandet utåt hafvet. En dörr ledde till ett annat rum, som användes till matsal. Från detta rum kom man in i ett sofrum, detsamma hvori Jordison aflagt sin lärospån som inbrottstjuf.

I två år hade hela världen för grefvinnan af Heatherstone varit inskränkt till dessa tre rum och den del af det omgifvande landskapet, som hon kunde se från sina fönster.

Hon kom aldrig ner från sina rum för att taga del i det brusande sällskapslifvet i de palatsartade rummen under henne, icke heller tog hon emot några besök utom af medlemmarne af hennes egen familj. Främlingar, som kommo till slottet för första gången, visste knappast af att hon fanns till. Hennes godlynte och vänlige man besökte henne tre gånger om dagen. Han kom på ett bestämdt klockslag, stannade inne hos henne en half timme och aflägsnade sig. Däremot gick hennes styfdotter in och ut hos henne hela dagen i ända. Hennes närvaro hade varit en solstråle för den sjuka grefvinnan, om icke den vackra flickan alltid hade påmint henne om, hvad hon själf en gång i tiden

varit. Hennes son, den enda varelse, hon älskat på jorden, var död.

Lady Heatherstone hade jämförelsevis god hälsa, och läkarne ställde en lång lifstid i utsikt för henne. Men två år förut hade hon fallit i en svår sjukdom, som lämnat efter sig så fruktansvärda härjningar i hennes ansikte, att hon icke ens ville låta sin man se det. I hela två år hade ingen enda lefvande varelse blickat under den svarta sidenhufva, som dolde hennes drag ända från hennes hjässa ned till axlarna. Endast när hon var fullkomligt ensam, tog hon af sig denna hufva. Det fanns också endast en spegel i de tre rummen, och den var öfvertäckt med ett stycke svart sammet.

Hon hade beslutat att lefva på detta sätt till dess döden befriade henne. Det var en lefvande död, men hon hade icke styrka att se världen i ansiktet igen. För några år sedan hade hon varit den vackraste kvinnan i hela grefskapet. Nu kunde den värsta kråkskrämman bland kvinnorna tacka Gud för, att hon icke såg så svår ut som den rika och högättade grefvinnan af Heatherstone.

Denna afton hade lady Agnes Cliffe tittat in för att språka några minuter med sin stjufter, innan hon gick till sängs. Grefvinnan satt vid ett stort bord af rosenträ med gula metallinläggningar, ordnande framför sig en mängd små skrin af ryskt läder och marokäng. I handen höll hon en penna, och efter som hon öppnade det ena skrinet efter det andra, antecknade hon deras innehåll på ett papper.

Lady Agnes satt ett stycke ifrån henne och betraktade utan intresse sin stjufter förehafvande. Hon var mycket blek och såg trött ut. Lifvet hade varit tungt på sista tiden för denna flicka, som förut haft så litet att sörja öfver. Det första slaget träffade henne när lord Overcliffe mördades; det andra då Arthur Holme lämnade henne för att aldrig komma åter; det tredje hårdare och förfärligare än

allt annat, när hon fick höra, att hans yacht funnits drifvande utanför Essex' kust och att Outens döda kropp hade fiskats upp nära mynningen af Long Haven.

Hon var fullt öfvertygad om, att Holme var död, ehuru det syntes oförklarligt, huru de båda männen, båda erfarna sjömän, hade kunnat förolyckas i vackert väder. Ännu mera mystisk blef saken genom att 'Fribrytaren' fanns drifvande med alla seglen bärgade och ankaret inom bord.

Lady Agnes hade läst igenom hela det protokoll, som polisen uppsatt vid undersökningen af orsaken till de båda männens försvinnande, och ehuru man icke kommit till någon visshet, syntes det dock icke finnas rum för något hopp. Arthur Holme var utan tvifvel död, och en dag skulle hafvet kasta upp hans lik på stranden.

Grefvinnan af Heatherstone hade kännedom om sin stufdotters hemlighet och var icke missbelåten med, att det blifvit slut på denna hopplösa kärleksförbindelse. Hon brydde sig litet om den unga flickans lycka i lifvet, men hon hade insupit den höga familjen Heatherstones traditioner, och hon hade inga sympatier för en mesallians.

I afton hade hon dock icke tanke för någonting annat än för de blåa, röda och gröna skrinen framför sig. De voro af alla former och storlekar, men alla voro de försedda med Heatherstones vapen och krona.

Hvart och ett af alla dessa skrin — och de voro etthundrafemton — innehöll juveler. Exemplar af snart sagdt hvarenda ädelsten på jorden lågo i dem. Ringar, broscher, armband och tiaror gnistrade fram, den ena efter den andra, när grefvinnan lyfte upp locken och antecknade innehållet på sitt papper. Som earlens af Heatherstone hustru hade hon bländat månget afundsjukt öga med glansen af dessa

juveler. Nu var hon ensam om att betrakta dem. Hon kom ihåg, huru en tidning under hennes glansdagar hade kallat henne »Venus maskerad som drottningen af Saba».

Lady Agnes satt tyst och betraktade sin stjufter. Liksom de flesta kvinnor tyckte hon om juveler, men nu voro hennes tankar långt i fjärran och märkte knappast strålglansen af dessa smaragder, diamanter och rubiner, när skrin efter skrin öppnades och tillslöts. En gång fängslades dock hennes uppmärksamhet af en anmärkning af hennes stjufter angående det ryktbara pärlhalsbandet. Hon ryste, när hon för ett ögonblick ägnade en tanke åt scenen framför henne. Hon såg ingenting af pärlornas lysande skönhet, utan endast det fasaväckande i anblicken af detta maskerade ansikte bredvid denna härliga prydnad, som antagligen skulle komma att ligga i sitt etui, tills dess ägarinna var död.

När grefvinnan gått igenom alla skrinen, vek hon ihop papperet och lade det i en låda i sitt skrifbord.

»Ingenting saknades», sade hon. »I morgon deponeras alltsammans i banken. Din far vill det.»

»Han har antagligen rätt», svarade lady Agnes. »Efter hvad som hänt, skulle det vara otryggt att ha dem här.»

»Det har du nog rätt i; tjuften eller tjuftarna komma säkerligen att göra om försöket.»

»Då är det naturligtvis bäst att deponera dem i banken», sade lady Agnes lugnt. »Ni löper fara till lifvet, om de komma igen.»

Grefvinnan drog fram en låda i skrifbordet och tog upp ur henne ett glänsande föremål. Det var en stor, förnicklad revolver, icke någon leksak blott, utan ett fullt användbart vapen.

»Jag har den här åt dem», sade hon. »Den är laddad och ligger

under min hufvudgård om nätterna. Jag ber till Gud, att de må komma. Jag vill inte, att juvelerna föras till ett säkrare ställe, ty tjufvarna komma icke, om lockbetet tages bort, och Overcliffe är icke hämnad än.»

Ett uttryck af fruktan lade sig öfver lady Agnes' ansikte. Hon kunde icke förstå, att hennes stjufmoder tycktes motse med längtan en strid med en oförvägen man, som sannolikt skulle vara fullt beväpnad.

»Jag är glad öfver, att juvelerna komma bort härifrån», sade hon. »Lagen skall utkräfva hämnd för vår stackars Overcliffe. Det är icke en kvinnas verk. Det öfverstiger hennes förmåga.»

»Om de komma, skall jag döda dem», svarade grefvinnan. »Jag skall gömma mig och skjuta dem från mitt gömställe. Jag kan skjuta, Agnes, och det här är icke bara ett leksaksvapen. Du vet, att jag kan skjuta.»

Lady Agnes nickade. Hon hade några år förut sett sin stjufmoder träffa ett spelkort fem gånger å rad på ett afstånd af tjugu steg.

»Jag skall döda dem, döda dem, döda dem», mumlade grefvinnan. »Jag beder hvarenda kväll, att de må komma. Genom en olycklig slump sof jag, när de voro här, men nästa gång skola de icke finna mig sofvande.»

Lady Agnes reste sig, gick bort till sin stjufmoder och fattade hennes hand.

»God natt», sade hon ömt. »Men var god och låt mig ta revolvern med mig — Jag är så rädd.»

»Tyst, mitt barn», svarade grefvinnan. »Jag kan nog taga vara på mig själf, och om jag skulle bli mördad, är det ingen, som bryr sig om det, och jag frågar sannerligen inte efter det själf heller.»

Lady Agnes böjde sig ned och kysste sin stjuvmoder på handen. Till svar klappade grefvinnan flickan på kinden, tog därpå hennes hufvud mellan händerna och såg med en allvarsam min in i hennes vackra ansikte.

»God natt, Agnes», sade hon. »Vi hafva alla våra bekymmer. Några af oss förtjäna dem, andra icke.»

Lady Agnes brast i gråt och lämnade skyndsamt rummet, och lady Heatherstone var ensam med sina tankar. Hon lade åter ned revolvern i skrifbordslådan och ringde. Till kammarjungfrun, som kom in på kallelsen, sade hon: »Du kan gå och lägga dig. Jag kläder af mig själf i kväll.»

Flickan aflägsnade sig. Klockan var öfver elfva, och hon var glad öfver att blifva ledig.

Lady Heatherstone gick till bordet, som juvelskrinen stodo på. En tjock järndörr stod öppen i väggen, ledande till juvelernas förvaringsrum. Så tog hon det största skrinet, det som innehöll den ryktbara smaragdtiaran, och lade detta i innersta hörnet i skåpet. Men plötsligt tycktes någonting falla henne in. Hon tog ut skrinet igen, gick tillbaka till bordet, tog upp tiaran från hennes bädd af sammet och satte henne på hufvudet. Smycket såg både löjligt och hemskt ut, där det satt uppe på den svarta hufvan.

Därpå öppnade hon det ena efter det andra af skrinen och öfverflyttade deras innehåll på sig själf. Då hon slutat, tindrade hon som en pelare af eld i regnbågens alla färger. Hvertenda finger var fullsatt af ringar, hennes armar omgäfvos nästan ända upp till armbågarna af armringar, hvarenda tillgänglig tum på hennes dräkt var fullsatt af stjärnor och halfmånar och solar af flammande ädelstenar. Omkring halsen, det vill säga omkring hufvans nedre del, lågo ett tiotal hals-

band, som föllo ned öfver hennes barm i gnistrande girlander. Mer än en af tiarorna kunde hon icke bära på hufvudet, men där lyste hon också som solljuset, när det tidigt på våren faller genom det späda löfverket i en stor skog.

Hon gick bort till det stora fyrkantiga sammetsomhöljet på väggen och drog det åt sidan med ett rasslande ljud af de mässingringar, som det hängde på. En mängd ljuslågor brunno öfver hennes hufvud, och hon kunde se sig i sin fulla längd i spegeln. Hon strålade från hufvud till fot som en vintergata af hvita och färgade stjärnor. Vid hvarje rörelse af hennes kropp gingo vågor af eld, af bländande strålgans ut från henne. Endast hufvudet, som skulle hafva varit den härliga kronan på hela denna lysande företeelse, var en svart fläck, svart som natten.

I hela tio minuter stod hon framför spegeln, vändande sig från den ena sidan till den andra, tagande ett par steg än framåt än bakåt, än böjande sig ned ända till golvet, än lutande sig bakåt med händerna öfver hufvudet. Och alltjämt flödade samma ständigt föränderliga böljesvall af eld från henne.

Med ens stod hon stilla, gaf till ett kort, bittert skratt och drog häftigt tillbaka förhänget. Leken var slut.

En efter en lade hon tillbaka juvelerna i deras förvaringsrum och lade därpå in alla skrinen i väggskåpet. Så vred hon om de två nycklarna i deras lås, kastade den ena i en vas på kaminfrisen och stoppade den andra i fickan. Till sist tog hon fram revolvern ur skrifbordslådan, släckte alla ljusen och gick in i sitt sofrum.

ADERTONDE KAPITLET.

Ansikte mot ansikte.

Grefvinnan af Heatherstone hade fast beslutat att icke sofva något denna natt, den sista som familjens juveler skulle finnas kvar i slottet. Mot hennes önskan hade lord Heatherstone låtit underrättelsen om deras förflyttning till banken bli känd öfver hela landet. Han hade icke lust, att hans hus längre skulle vara den lyckliga jaktmarken för inbrottstjufvar. Om dessa tänkte göra ett nytt försök att komma åt juvelerna, var det därför säkert, att de skulle göra det denna natt. Lady Heatherstone önskade vara vaken för att taga emot dem.

Men naturen, som följer sina egna bestämda lagar och litet frågar efter människornas önskningar, hade ordnat det annorlunda, så att lady Heatherstone låg i djup sömn inom mindre än en half timme. Masken hade hon tagit af sig, och med högra handen höll hon i revolvern, som låg under hennes hufvudkudde.

Omkring klockan två spratt hon häftigt upp ur sömnen. Hon hade drömt, att hon sett sin son och sprungit i vild fart genom ett ödsligt, bergigt landskap för att hinna fatt honom. Till sist hade lord Overcliffe kastat sig ned i ett bråddjup; hon hade gripit efter honom, när han försvann, men halkade och föll med svindlande fart nedåt mot

botten, som utgjordes af en sjö af eld med här och hvar uppskjutande klippor. Men hon nådde aldrig botten. Hon vaknade, flämtande efter luft, badande i kallsvett och darrande i hvarenda lem.

Hon tände det elektriska ljuset vid sängkanten och såg sig omkring i rummet, halft väntande att få se lord Overcliffe simma bort ifrån henne genom denna sjö af eld. Hon fick dock snart klart för sig, att det endast varit en dröm och att hon hade somnat på sin post.

Hon satte sig upp i sängen och lyssnade. Till en början hörde hon icke någonting annat än knäppningarna af klockan på kaminfrisen. Men så hörde hon ett ljud, som kom blodet att rinna med raskare fart genom hennes ådror — ett svagt skrapande ljud, som om någon hölle på att skära igenom en metallplåt. Hon steg tyst upp ur sängen, kastade om sig en pälsbrämad sammetsklädning och satte hufvan på hufvudet. Därpå stack hon revolvern i en af fickorna på klädningen, släckte det elektriska ljuset och gick till dörren, som ledde till matsalen. Här stannade hon och lyssnade uppmärksamt; ljudet hade nu kommit henne närmare och hördes tydligare. Hon såg genom nyckelhålet, men märkte icke något tecken till ljus. Då öppnade hon dörren sakta och smög sig ut i matsalen. Ljudet blef nu ännu mer tydligt.

Hon gick öfver rummet på tå och såg genom nyckelhålet på den dörr, som ledde till hennes budoar. Men som hennes synkrets var mycket begränsad, märkte hon ingenting annat, än ett svagt ljussken. Ljudet hade nu upphört. Hon undrade om dörren var låst, vred sakta på dörrhandtaget och drog det åt sig. Dörren gick upp en half tum, och hon lät lika tyst och försiktigt handtaget återtaga sin plats. Hon drog på munnen åt tjufvens oförstånd. En durchdrifven sådan skulle säkerligen hafva låst alla dörrarna, innan han började sitt arbete.

Hon såg genom den smala dörrspringan och upptäckte nu en

man, som låg på knä framför skåpet i väggen. En liten lykta kastade en krets af ljus en fot i diameter på ståldörren. Han höll någonting i handen tätt intill låset. Det såg ut som ett litet pennskaft, från hvilket två smala rör gingo ut i mörkret bakom honom.

Nu såg hon honom stryka eld på en tändsticka och föra henne till spetsen af pennskaftet. En liten hvit låga sköt genast ut därifrån med ett ljud, som liknade väsandet af en retad orm. Den knäböjande gestalten såg nu ut som en skuggbild mot det bländande ljuset.

Plötsligt vände sig mannen om och höll upp lyktan, så att hennes sken föll på dörren. Grefvinnan hade icke genom det minsta ljud förrådt sin närvaro, men en tjuf hör tusen ljud, som finnas blott i hans egen inbillning, och hans skarpa öga upptäcker äfven den obetydligaste förändring i hans omgifning.

Jordison såg, att dörren var öppen. Springan var så smal, att den skulle hafva undgått hvar och en annans uppmärksamhet, men för honom var hon ett gapande svalg. Han visste, att dörren hade varit tillsluten, och han trodde, att han hade låst den. Han släckte vätgaslågan, reste sig och gick hastigt öfver rummet.

Men innan han nått dörren, kastades denna upp på vid gafvel, det elektriska ljuset tändes, och han såg grefvinnan af Heatherstone stå framför sig.

Hade det varit en vanlig kvinna, skulle han hafva rusat på henne och gripit henne om strupen, innan hon hunnit att skrika. Men han tog ett steg bakåt af fasa vid anblicken af den företeelse, som han hade framför sig. Den svarta sammetsklädningen med de två ögonen som blixtrade emot honom under den svarta hufvan gjorde en så hemsk verkan, att han för ett ögonblick trodde sig se ett spöke.

Han hämtade sig dock genast igen. Han hade hört talas om gref-

vinnan af Heatherstone och förstod, att det var hon, som stod framför honom. Men han hade hämtat sig för sent. Han var nu på för långt afstånd från henne för att nå henne, innan hon hann skrika och alarmera husets folk. Och det förestod honom något, som han icke hade väntat sig. Innan han hunnit säga ett ord eller taga ett steg, såg han en revolver riktas emot sig. Af det sätt, hvarpå den handterades, såg han, att den icke var blott någon leksak utan ett farligt vapen i handen på en person, som förstod sig på att begagna den. Snabbt som tanken for hans egen hand ned i flickan, men hans revolver hade trasslat in sig i ett hål på denna. De två ögonen bevakade honom ur sina titthål, och innan han fått lös vapnet, tog grefvinnan till orda.

»Håll handen kvar där den är», sade hon lugnt. »Om ni rör den en enda tum, skjuter jag. För att vara en kvinna är jag en god skytt.»

Jordison rörde icke en lem. Hans ögon brunno som på ett i en snara fångadt vilddjur, och hans tärda drag voro förvridna af raseri och fruktan.

»Tag fram ert vapen, håll det i pipan», sade grefvinnan, »och lägg det på bordet bredvid er. Om jag ser, att ni har handen omkring kolfven, skjuter jag ned er på fläcken.»

Jordison skar tänderna i raseri, men han lydde. För ett ögonblick tänkte han riskera hvad som helst för att själf öfvergå till offensiven, men hans belägenhet var allt för ofördelaktig, och dessutom skulle ju hela huset alarmeras, om ett skott lossades. Han beslöt att se tiden an.

»Gå nu tillbaka till väggen! Fort!»

Han lydde. Grefvinnan gick fram till bordet, tog hans revolver och släppte ned den i sin ficka. Därpå satte hon sig i en hvilstol tio steg från det ställe, där han stod. Jordison sneglade bort till det öppna fönstret. Han satte sitt enda hopp till Lipp, som höll vakt där nere.

Om denne kunde smyga sig tyst uppför stegen och skjuta denna megära till kvinna, kunde allt gå bra. Automobilen stod på vägen vid ån, och kunde de endast nå den, vore allt förföljande fruktlöst.

Men grefvinnan såg hans blick och anade med en kvinnas snarfyndighet, hvad han tänkte. Hon gick bort till fönstret, tillslöt det och fällde ned rullgardinen, dock utan att för ett enda ögonblick taga ögonen från Jordison.

»Seså», sade hon, när detta var gjordt, »vill ni nu säga, hvad ni har att göra här och hvem ni är. Jag tycker mig ha sett ert ansikte förr.»

De två ögonen, som tindrade fram genom hålen på masken syntes granska hvartenda drag i hans ansikte, och han sökte komma undan denna forskande blick.

Han ansåg det vara mycket osannolikt, att de råkat hvarandra någonsin förr och med all säkerhet icke under den tid han varit i Essex. Hon kunde åtminstone icke veta, att han var William Jordison från Röda huset. Men trots det lugnande medvetandet därom kände han sig dock illa till mods. Det var någonting i hennes blick, som kufvade hans vilda mod. Hans belägenhet var också så till vida ofördelaktig, att hon kunde tydligt se honom, medan han icke kunde se hennes ansikte eller läsa däri, hvad som försiggick inom henne. Han hade icke något svar att gifva på hennes frågor, men något måste han ändå säga, om icke för annat, så för att vinna tid.

»Ni vet mer än väl, hvad jag velat göra här», svarade han buttert, »och hvem jag är, gör ingenting till saken.»

»Ja», sade grefvinnan långsamt, »jag bryr mig inte om, hvad ni heter, fastän jag tror, att jag har sett er förut. Det är nog för mig att veta, att ni är en tjuf och en — mördare.»

Det sista ordet slungade hon fram med ett så olycksbådande ef-

tertryck, att blodet isades i Jordisons ådror. Han visste nu mer än väl, hvad han hade att vänta, och att en lejoninna, som beröfvats sina ungar, skulle vara mera barmhärtig än den kvinna, som stod framför honom.

»En mördare», upprepade hon med kall, lugn röst. »Ni har mördat min son, mitt enda barn. Han var allt, hvad jag hade i världen. I två år har jag varit död och begrafven för världen, och åsynen af honom blott var det, som afhållit mig från att döda mig själf. Nu är han död, och det är ni, som har mördat honom.»

Kallsvetten bröt fram i Jordisons panna. Han kunde icke se hennes ansikte, men hennes ögon voro som på en basilisk, förvandlande honom till sten. Det låg grafvens köld i hennes röst, men under den kalla domareton, i hvilken hon talade, låg en hemsk vulkan af glödande hat, så glödhet som afgrundens eld. Han väntade sig att bli skjuten utan barmhärtighet som ett vildt djur.

Han kastade en blick omkring rummet, sökande någon utväg till räddning, men söka huru han ville, fann han intet hopp, och hans ögon gingo ständigt tillbaka igen till den förnicklade revolvern och de skonslösa ögonen, som gåfvo akt på alla uttryck i hans ansikte. Han visste dock, att han måste behålla sin själsnärvaro, och försökande antaga en obesvärad min drog han på munnen och lutade sig vårdslöst mot väggen.

»Ni tar miste, lady Heatherstone», sade han i otvungen ton. »Jag har icke mördat er son.»

»Icke med er egen hand, kanske icke med er egen hand», kom det doft inifrån hufvan, »men ni såg honom dö. Man gör icke så fin åtskillnad med ett band af mördare. Den, som begår dådet, gör det för alla sina medbrottslingar. Min sons död har ni att ansvara för, och jag

tackar Gud för, att han har gifvit er i mitt våld.»

»Hvad ämnar ni göra?» frågade Jordison.

Han behöfde icke något svar på frågan; han önskade endast vinna tid.

»Döda er», svarade hon. »Jag borde öfverlämna er åt bödeln, men jag ville bespara er fasan af den svarta mössan, den öppna grafven, prästens gnäll och läsningen af jordfästningsritualen öfver en lefvande man. Jag vill vara barmhärtig och skjuta er själf. Kanske skall jag få ro, när jag har hämnats min son. Han ropar till mig hvarenda natt ur sin graf.»

Han teg. Blotta tanken på döden var fasa nog för honom. Vål hade icke lifvet några nöjen kvar för honom, men han hade mer än en plikt att uppfylla, innan han dog. Genom en egendomlig ödets ironi skulle nu hämnaren bli offer för en lika svår och obeveklig hämnd som den han ämnat utkräfva. Han tog handen från ryggen, och hans ögon föllo på en ring på hans pekfinger, den ring med en opal i, som han en gång fått som ett kärlekstecken af Maria de la Mothe. Han förde ringen till sina läppar, icke därför att dess anblick väckt till lif några ömmare känslor inom honom, utan som en riddare i forna dagar kysste sitt svärd, innan han begaf sig ut i striden. Det var en kyss, som smakade blod, ty han hade med den vigt sig åt en strid på lif och död för att ännu få hämnas, om han öfverlefde den striden.

Grefvinnan af Heatherstone hade sett, hvad han gjorde, men detta väckte icke hos henne någon känsla af medlidande med hennes offer. Om denne man hade någon, som älskade honom, en hustru, en fästmö, som hade gifvit honom ringen, så mycket bättre. Den kvinnan skulle då få lida, såsom hon själf hade lidit.

Som han tog handen tillbaka från munnen, fick hon syn på ring-

en. Den var icke i något afseende märkvärdig, ty opalen hade med tiden blifvit grumlig och utan glans, men ändå förmåddes hon af sin kvinnliga nyfikenhet att kasta en blick på det tecken, som syntes vara så dyrbart för en man med döden för ögonen.

Hon tog ett steg framåt för att se den tydligare, och så med en gång gaf hon till ett rop, och handen med revolvern föll ned till hennes sida. Jordison begagnade tillfället och ämnade rusa på henne, men hon var honom för snabb, och han studsade tillbaka för mynningen af vapnet, som åter riktades mot honom. Men han märkte icke, huru revolvern nu skakade i hennes hand.

»Den där ringen», sade hon långsamt, försökande att tala lugnt, »hvar har ni fått den? Hvem är ni? Hvar har ni fått ringen — ringen med opalen, menar jag», och hon betraktade honom noga, försökande att ur dessa drag få fram ett ansikte, som oupphörligt dök upp för henne från forna dagar. Men tiden och straffarbete, elände och förtvivlan kunna åstadkomma en betydlig förändring i en människas drag. Jordison teg. Han fann icke skäl att tillfredsställa en kvinnas nyfikenhet i ett ögonblick sådant som detta, och han var dessutom upptagen af tanken, huru han skulle kunna få öfvertaget öfver henne.

»Ni vill icke svara mig», återtog hon. »Då skall jag svara i ert ställe. Ert namn är John Porteous, och den där ringen har ni fått af Marie de la Mothe.»

Orden träffade Jordisons öra som ett åskslag. Han tog ett steg framåt och stirrade på henne, men den svarta masken dolde hvad han önskade se. I öfver en minut stod han där, som om han blifvit förvandlad till sten. Ännu var revolvern riktad mot hans hjärta.

»Är ni icke John Porteous?» fortfor hon: »svara mig. Ni är mycket nära döden. Säg mig sanningen.»

»Jag var en gång John Porteous», svarade han mekaniskt. »Och ni — hvem är ni?»

»Jag är grefvinnan af Heatherstone», svarade hon, »men emedan ni är John Porteous och emedan ni kysste den där ringen på ert finger, kan jag icke döda er. Gå!»

Hon pekade på fönstret, men han rörde sig icke från stället.

»Gå!» ropade hon, »eller jag ångrar mig kanske. Jag hör min sons röst ropa till mig.»

Hon sänkte revolvern, och han närmade sig till fönstret, gående tätt förbi henne. Han visste nu, hvem hon var, och hvarför den unge lord Overcliffes ansikte hade påmint honom om någon från forna dagar.

Plötsligt for en ond ande i honom, och han begick den största nedrigheten i hela sitt lif. Han vände sig med ens om mot henne, grep om hennes båda armar och tryckte dem intill henne, bemäktigade sig de båda revolverarna och stötte henne därpå ifrån sig så att hon stapplade bakåt mot väggen.

För ett ögonblick stod han och såg på henne, men så flög han henne i strupen. Hon höjde ett gällt nödrop.

»Du är Marie de la Mothe», hväste han, »och jag har svurit att döda dig. Jag är icke lika barmhärtig som du.»

»Men detta anfall af vanvett försvann lika hastigt, som det kommit öfver honom. Han släppte taget och gaf henne en föraktfull blick.

»Nej», sade han. »Jag kan inte döda dig nu, då du har skänkt mig mitt lif. Gud har straffat dig. Det gläder mig, att din son är död. Det gläder mig att —»

Han tog fatt i hufvan och slet den från hennes ansikte. Hon försökte dölja sina gräsligt vanställda drag med händerna, men han

ryckte bort händerna och brast ut i ett skallande skratt. Hon jämrade sig som ett till döds såradt djur.

Nu hördes röster och ljud af steg i korridoren. Jordison kastade en blick på dörren, som ledde till det andra rummet, gick så tillbaka till henne och ryckte för andra gången händerna från hennes ansikte.

»Den vackra Marie de la Mothe», sade han, noga betraktande henne. Den olyckliga kvinnan skrek högljudt, utom sig, gång på gång. Så fick hon tag i knappen till det elektriska ljuset, vred om den, och rummet låg försänkt i mörker. I detsamma föll hon också afdånad till golvet.

NITTONDE KAPITLET.

Ett pinsamt förhör.

Jordison hörde brakets af dörrar, som sloges in, när han hastigt skyndade utför stegen ned i trädgården. Han kastade stegen till marken, ropade till Lipp att komma med, och när han vände sig om, under det han sprang öfver gräsplanen, såg han grefvinnans rum bada i ljus och två gestalter luta sig ut genom fönstret, hvarifrån de dock genast åter försvunno.

Han var glad öfver att han tagit bort stegen, ty därigenom hade han fått en minuts försprång. Lyckligtvis var natten mycket mörk och en tät dimma låg öfver landskapet. När de två männen nådde parken, och prasslandet i buskarna samt gnisslandet af gruset under deras fötter icke längre gaf någon ledning åt deras förföljare, kunde de andas mera fritt. De sågo lyktor röra sig hastigt af och an bakom sig och hörde huru ett antal män ropade till hvarandra.

När de slutligen kommo till det ställe, där automobilen stod i skuggan af en stor cypress, sågo de endast ett ljus, och det befann sig flera hundra famnar längre mot norr ända framme vid vägen. De satte maskinen i gång, och automobilen gled tyst i väg mot söder. Det var i motsatt riktning mot deras väg, men Jordison ville söka undvika hvarje risk. Om mannen, som bar den enda lyktan, fått syn på auto-

mobilen, hade han kunnat draga obehagliga, men fullt riktiga slutsatser.

Denna gång behöfde de på grund af omvägen en timme för att nå fram till Röda huset. Jordison hade också kört långsamt, emedan han icke hade tändt lyktorna framtill och måste taga en rad smala bivägar med på sina ställen half fots djup gyttja och fulla af lösa stenar.

Då han fört automobilen in i dess skjul, gick han till stallet, låste upp dörren till selkammaren och tände en lykta. Därpå blandade han till åt sig en stark whiskygrogg samt åt en tjock skifva bröd med en bit kall skinka. Efter att hafva slutat sin tarfliga måltid gick han ut, stängde dörren efter sig, och begaf sig uppför en stentrappa till det loft, som han tagit till sofrum.

Han tände en pipa och började kläda af sig. Bädden såg kall och föga lockande ut i lyktskenet. Det föll honom in, att det knappast var värdt att taga af sig kläderna, då det skulle bli dager om tre timmar. Han satte på sig västen igen, och tagande ned en tjock sjömanströja från en krok i väggen, kastade han henne öfver hufvudet och drog henne på sig. Därpå kastade han sig ned på golvet bredvid bädden och försökte somna.

Han var oerhördt trött både till kropp och själ, men sömnen kommer icke alltid, när den som bäst behöfves. Jordison tände pipa efter pipa, för att lugna nerverna, men kunde icke somna.

Nattens händelser hade väckt till lif ett kaos af tankar inom honom. För de flesta skulle minnet af, huru nära han hade varit döden, och huru han genom en ödets skickelse blifvit räddad, framför allt annat hafva upptagit tanken, men Jordison glömde allt för det enda, att han hade funnit Marie de la Mothe.

Han kom icke ihåg, att hon hade förlorat sin enda son, att hon

drabbats af en förfärlig sjukdom och att hon skonat hans lif; han kom endast ihåg hennes förräderi och de långa kvalfulla åren i fängelset. Och i sin vilda, oförsonliga förbittring beslöt han ännu en gång, att Marie de la Mothe skulle dö, dö för hans hand.

Hans tankar afbrötos genom klirrandet af metall och ett stönande läte i stallet under honom. Han mumlade fram en ed mellan tänderna, tände lyktan och gick ned i stallet.

I en spilta i detta låg en man på en bunt halm. Hans händer voro fängslade med ett par handklofvar, ena benet var fastkedjadt vid en ring i golfvvet, ett tjockt rep var bundet om hans hals och fästadt vid en järnstång, som uppbar krubban, och i hans mun var en kafle lagd.

När Jordison kom in, försökte mannen resa sig, men han sjönk tillbaka igen med ett jämrande läte och pekade på munnen.

Jordison satte lyktan på golfvvet och gjorde loss munkafveln.

»Nå, herr Holme», sade han, »har ni beslutat er för att tala?»

»För Guds skull vatten!»

»Jag sade till, att ni skulle ha vatten nu på morgonen.»

»Jag har druckit ut det — bara ett halft glas — och ni har gifvit mig salt kött.»

»Det skall bli annorlunda i morgon», sade Jordison. »Då skall ni inte få något kött, men så mycket vatten ni vill. Det finns tillräckligt i ån.»

»Det är ju salt!» utbrast Holme. »Om ni har några klagomål mot mig, så släpp mig lös och slåss med mig som en man. Vinner ni, kan ni döda mig sedan.»

»Jag kan lika lätt döda er nu», genmålde Jordison kallt. »Säg mig hvad jag vill veta, och ni är fri.»

»Jag har ingenting att säga er.»

»Ni ljuger, det ser jag på er. Trodde jag, att ni talade sant, skulle jag ge er fri.»

»Nej, det gjorde ni inte; ni skulle inte våga göra det, efter hvad som har händt.»

Jordison insåg, att han hade begått ett misstag. Endast hoppet om att bli fri kunde förmå Holme att tala. Och Holme åter hade klart för sig, att han icke hade något hopp om att bli fri, vare sig han talade eller ej. Han beslöt därför att tiga.

»Det finnes nog medel, att förmå människor att tala», sade Jordison hotande. »Säg mig åtminstone, om ni vet, huruvida Arthur Sterious är i England?»

Holme teg. Jordison framställde fråga på fråga om Sterious och Behag, men icke ett ord fick han till svar.

»Som ni vill då. Jag skall sätta på er munkafveln igen och låta er tänka på saken till i morgon.»

»Gör det, om ni kan», svarade Holme, resande sig på knäna.

I blinken var Jordison öfver honom och kastade omkull honom. Holme gaf honom med knuten näfve ett slag i ansiktet, så att hans hand blef blodig. Båda voro starka män, men striden var ojämn. Inom mindre än en minut hade Jordison halft kväft sin motståndare med repet omkring dennes hals, bände upp hans mun och fäste säkert munkafflen.

Därpå reste han sig och stoppade sin pipa, men när han skulle tända henne, darrade hans händer efter striden, så att han tappade tändsticksasken. Han samlade upp de utfallna tändstickorna, tände pipan, lämnade stallet och låg inom kort försänkt i djup sömn.

Då Holme vaknade till besinning, sträckte han ännu halft oredig ut handen efter vattenkruset, men fann blott en tändsticka. Han vän-

de henne af och an mellan fingrarna, och så brast han ut i skratt, en dåres hemska skratt.

TJUGONDE KAPITLET.

En undsluppen fånge.

Jordison kunde hafva sofvit vid pass en timme, då han vaknade vid att en frän lukt stack honom i näsan. Han sprang upp och tände ljus och såg nu, att rummet var fullt af rök. Samtidigt hörde han också ett halfkväfdt skrik och rasslet af kedjor under sig. Han förstod genast, hvarifrån lukten och röken kom: stallet stod i brand!

Han rusade genast ut och väckte Lipp, men då denne äfven ville väcka Jermy, hejdades han af Jordison.

»Låt honom vara. Om vi icke kan släcka elden, så —»

Lipp förstod den afbrutna meningen: Jermy var ett ständigt hot för dem båda.

När de kommo ned, bolmade röken ut genom fönstren på stallet, och de hörde ett långt utdraget, genomträngande rop och rasslet af kedjor.

»Fort, Lipp», ropade Jordison, räckande honom nyckeln till staldörren. »Han måste räddas till hvad pris som helst.»

Lipp brydde sig icke om nyckeln, utan sprängde upp dörren med en stöt af axeln. De båda männen ryggade tillbaka, ty lågor och gnistor slogo ut emot dem genom dörren. Mannen därinne ropade åter med hes röst på hjälp och ryckte i sina kedjor, så att de skramlade.

»Han är vid lif och har fått af sig munkafveln», sade Jordison brådskande. »Elden har väl icke nått honom än. Spiltan är af järn, som han ligger i. Om han är vid lif, kan vi lefva där också. Fort — genom fönstret!»

Han sprang själf till bortersta fönstret och kröp in genom det, och om ett par minuter visade han sig åter och kastade ut en som det tycktes liflös man. En rännsnara satt ännu omkring det kraftlöst hängande hufvudet, och händerna voro omslutna af bojor.

»Lös handklofvarna på honom och för hans armar af och an, så att han må få luft i lungorna. Jag är själf nästan kväfd», sade Jordison, hostande och flämtande efter luft.

Lipp gjorde, som han befallts, men Holme låg där fortfarande med slutna ögon och utan att gifva ifrån sig ett tecken till lif.

»Gå ned till ån efter vatten», sade Jordison, »ska vi försöka släcka elden. Nej, vänta, han är inte död, ser jag, sätt på honom handbojorna igen, bär honom bort till huset och kedja fast hans ben vid någonting, en stång i källarfönstret duger.»

Dessa ord hade en oväntad verkan. Holme, som endast låtsat vara medvetslös, sprang upp på fötterna, gaf med ena handen Lipp ett knytnäfs slag i ansiktet och med den andra Jordison en puff i maggropen, så att båda störtade till marken, och innan de hunnit hämta sig, var han på språng utför sluttningen ned till ån.

Ankommen dit kastade han sig ned i vattnet för att simma öfver till andra stranden. Som hans fötter åter togo botten, hördes knallen af en pistol och en kula hven förbi honom. Han kastade sig genast ned i gyttjan och väntade. Ytterligare fem skott gingo öfver hans hufvud, af hvilka dock intet träffade. På motsatta stranden stod nu stallet i ljus låga, och han kröp på alla fyra för att komma ut ur det ovälkomna

skenet därifrån. Till sist reste han sig upp och ökade farten, och innan gryningen visade sig i öster, hade han simmat öfver ån igen och var på väg genom parken till Heatherstone Hall. Detta var det enda ställe i grannskapet, dit han kunde taga sin tillflykt.

Men som han gick öfver gräsplanen, öfvergåfvo krafterna honom, han svimmade och föll omkull i gräset. Där funno trädgårdskarlarna honom på morgonen; han yrade, ropade gång på gång på vatten och var för svag för att kunna röra sig från stället.

Efter hand samlade sig kring honom en hel mängd folk från slottet, men ingen kände igen husbondfolkets forne gäst i denne man, så vanställd som han var af sot och gyttja och klädd som en simpel sjöman. Man gissade, att det varit han, som föröfvat inbrottsstölden i grefvinnans rum kvällen förut, och någon föreslog, att man genast borde skicka efter polisen.

I detsamma kom lady Agnes till stället och gick fram till den på marken liggande mannen. Som han låg med ansiktet nedåtvändt, kunde hon endast se hans nacke.

»Hvem är han?» frågade hon.

»Vatten, vatten», jämrade sig mannen i bedjande ton.

»Ge honom genast vatten», befallde hon. »Det syns ju, att han varit nära både att drunkna och att brännas lefvande. Hjälp honom upp några af er och för honom in i slottet, och en af er rider till Gorehaven och ber doktor Dowsett genast komma hit. Denne man är mycket, mycket sjuk.»

Hon gick omkring till andra sidan, lutade sig ned och såg mannen i ansiktet. Men knappast hade hon kastat en blick på honom, förr än hon med ett skri lade sig på knä, tog hans hufvud mellan händerna och granskade alla linjerna i hans drag.

»Store Gud, det är herr Holme«, ropade hon. »Fort, fort, lyft upp honom och bär honom in i slottet. Spring förut en af er och möt oss med ett glas konjak och vatten, och en annan lagar, att ett varmt bad genast göres i ordning.»

En timme senare låg Arthur Holme till sängs och hade återfått sansen, och bredvid honom stod lord Heatherstone och lyssnade till den häpnadsväckande historia, han hade att tala om.

När han hört honom till slut, befalldes han att några genast skulle begifva sig till Gorehaven och tillsäga polisen, att herr Jordison och hans tjänare genast borde arresteras såsom skyldiga till mord på sjömannen William Outen. Därpå gick han in i ett annat rum, öppnade fönstret och riktade en god fältkikare mot Röda huset. Han såg, huru röken ännu steg upp från det nedbrunna stallet.

Plötsligt uppsteg ett moln af rök och damm från kullen, och några sekunder senare nåddes hans öra af ett dunder, likt ljudet af en på afstånd lossad kanon. Då röken skingrat sig, var Röda huset förvandladt till en hög af ruiner, och på vägen mellan de båda åarna såg han en aflång svart tingest röra sig med stor hastighet mot väster.

När polisen kom till Röda huset, fanns där icke en levande själ, och hela stället var förvandladt till en grushög. Endast i askan efter det nedbrunna stallet sågs liket efter en till oigenkännlighet förbränd människa.

TJUGUFÖRSTA KAPITLET.

Ett helt land i uppror.

Resultatet af polisens undersökningar var, att Jordison och hans tjänare voro skyldiga till mordet på lord Overcliffe och William Outen samt att tre af dem — man hade nämligen icke någon kännedom om, att äfven Susanson blifvit mördad — lämnat trakten på en stor, oerhördt snabbgående automobil. Saken väckte så mycket större uppseende i hela England och Skotland, som lord Heatherstone ökade den utlofvade belöningen med fem tusen pund, så att nu den betydande summan af tio tusen pund vänta den lycklige, som kunde gripa mördarne.

Följden här af var bland annat den, att bilister, som voro ute nattetid, utsattes för en hel mängd obehagliga äfventyr, hvaribland det kanske minsta var, att de grepos af polisen och kvarhöllos i häkte, till dess de bevisat sin identitet, samt att hela landet återigen öfversvämmades af amatördetektiver.

En tid bortåt innehöllo tidningarna nästan dagligen »insändare», som sade sig hafva sett den svarta automobilen, men efter två månader var det dock endast polisen och några bland de ihärdigaste af dennes frivilliga medhjälpare eller medtäflare, som i tysthet fortsatte spaningarna.

Det dröjde tre veckor, innan Arthur Holme kunde lämna Heatherstone Hall. Under denna tid hade han fått emottaga många prof på den gamle lordens uppmärksamhet och högaktning, men af lady Agnes hade han endast någon gång då och då sett en skymt genom fönstret, och hennes namn nämndes aldrig under de långa samtal lorden dagligen hade med sin sjuka gäst. Denna hänsynsfullhet från den senares sida höjde honom betydligt i lordens aktning. Att skänka honom sin dotter kunde väl aldrig falla honom in, men så i grunden ädel och god som han var, kände han inom sig, att han genom sin vägran i detta hänseende likasom hade ådragit sig en skuld till Holme, som det var hans plikt att i någon mån söka gälda. När därför parlamentet beslöt, att en kommitté skulle tillsättas för att undersöka en del öfverklagade förhållanden i fråga om ostronfisket på kusten af Essex, blef Holme på grund af sina fackkunskaper och lord Heatherstones kraftiga förord icke blott medlem af kommittén, utan ock dess ordförande.

Med det fasta beslutet att visa sig värdig det honom visade förtroendet samt att med sin höge gynnares hjälp sträfva vidare framåt på den bana i det allmännas tjänst, hvarpå han härigenom kommit in, lämnade då Holme en dag Heatherstone Hall för att under en tre veckors kryssning med 'Fribytaren' fullt återvinna hälsa och krafter.

* * *

Jordisons namn var en skräck för hela landet. Man visste, att han var djärf till ytterlighet, men på samma gång listig och försiktig, man visste, att han hade i sin tjänst skurkar som lika litet som husbonden

drogo i betänkande att taga ett människolif, och man visste till sist, att de i den nu beryktade svarta automobilen, om hvilken de mest sagoliktande berättelser snart voro i omlopp, ägde ett medel att snabbt förflytta sig från scenen för deras senaste brott till andra jaktmarker.

En mängd djärfva inbrottsstölder begingos en tid bortåt, och som om inga andra nattens riddare funnits i hela England, ropade man genast öfver hvarandra, att Jordison hade varit framme igen och det äfven om inbrotten föröfvats samtidigt på ett eller annat hundratal mils afstånd från hvarandra. Den sensation, som väckts af de första tidningsartiklarna om honom och hans illdåd, öfvergick allt efter som hans meritlista sålunda, förtjänt eller icke, ökades, till en känsla af obehaglig oro, och som stegrades snart till panik. Hela landet kom i uppror. Man eftersåg sina lås, barrikaderade dörrar och fönster, skaffade sig ilskna blodhundar, sof med revolvern bredvid sig, och ändå gick man hvarje kväll till sängs med ängslan och steg upp på morgonen med att uppriktigare än på länge sucka ett »Gud vare lof!»

Tre månader efter det Jordison försvunnit från Röda huset skedde så ett inbrott hos en rik fabrikant i Yorkshire, hvarvid juveler till ett värde af icke mindre än tjuvu tusen pund blefvo tjufvarnes rof. Och nu var det icke längre en gissning om, hvilken som begått stölden, utan man kom till full visshet därom, genom att en polisman fann i parken, där inbrottet skett, en skrufnyckel med fabriksmärket 'Jacquart & C:o, Paris'. Det var bekant, att Jordison haft anställning hos denna firma och från den rekvirerat ett och annat tillbehör för sin lokomobil, och man kunde sålunda konstatera, att det var han som bemäktigat sig fabrikantens diamanter.

Men redan innan polismannen hunnit draga denna slutsats, var svarta automobilen med sina passagerare flera tiotal mil därifrån och

under några dagar som försvunnen från jordens yta.

Knappt hade dock en vecka förrunnit, förr än det började på nytt med att inbrott skedde hos hertigen af Baratowe i Somersetshire, hvarvid en betjänt stryptes till döds och en beryktad tiara stals. Veckan därpå sprängdes Welsh National Banks i Bangor kassaskåp med dynamit, och flera hundra pund i guld blefvo brottslingarnas rof. Så plundrades åter en annan bank, och fem betydande juvelstölder begingos i olika delar af England och Skottland.

Nu blef det ett anskri öfver hela landet: men detta är ju en den största skandal! Hvad gör då polisen? Vi aflöna honom med millioner om året, och han kan inte skydda vår egendom för stöld och våra lif mot mördare. Denne Jordison måste göras oskadlig.

Arthur Holme hade icke tagit någon som helst del i de allmänna spaningarna efter Jordison. Men en morgon i mars fick han en underrättelse, som förmådde honom att hals öfver hufvud begifva sig till Heatherstone Hall och som gjorde honom mer än någon annan intresserad i Jordisons gripande.

Den svarta automobilen hade blifvit sedd i Essex för första gången, sedan Röda huset sprängdes i luften, och samma dag hade lady Agnes Cliffe gått ut på aftonen för att taga en promenad i parken, men icke återkommit hem.

TJUGUANDRA KAPITLET.

På jakt.

Då lady Agnes icke kom hem till middagen och ej heller till kvällen, blef hennes fader som naturligt var orolig, och bud skickades åt alla håll för att söka henne, men den ena efter den andra återvände utan att hafva funnit ett spår af henne.

En betjänt visste berätta, att hon hade fått ett bref vid tretiden och därpå genast gått ut i parken, och dagen efter hennes försvinnande kom en halffull sjöman upp till slottet och berättade, att han omkring klockan sex på aftonen föregående dag sett en svart automobil komma körande på vägen utmed parkmuren, men det hade varit så mörkt, att han icke kunnat urskilja de åkande.

Intet tvifvel alltså, att hon bortförts af den ärkeskurken Jordison, som antagligen förledts till detta nya illdåd af hoppet att få en betydande lösen för henne. Men dagen efter lady Agnes försvinnande erhöles både lady Heatherstone och Arthur Holme bref från Jordison själf, hvare han angaf orsaken till sitt jungfrurof. Brefven hade lagts på posten i Up Withing, en liten ort i Yorkshire, och voro hvarandra tämligen lika till innehållet. Det ena lydde så:

»Kära Marie.

Kanske jag kan straffa dig genom att döda en per-

son, som du håller af. En dag hoppas jag kunna tillfoga dig ett hårdare och mer afgörande slag.

W. J.»

Lady Heatherstone brände upp brefvet och förteg dess innehåll. Det andra lydde så:

»Kära herr Holme.

Den kvinnas lif, som ni älskar, är i mitt våld. Ni vet priset för hennes frigifvande.

W. J.»

Vid ankomsten till Heatherstone Hall visade Holme detta bref för earlen. Efter att hafva läst igenom brefvet kastade lorden en forskande blick på den unge mannen och frågade:

»Hvilket pris är det denna man väntar, att ni skall betala?»

»Han önskar veta någonting, som jag icke kan tala om för honom.»

Kort därpå kom lord Harry Quy in i rummet till dem. De båda unge männen skakade hand med hvarandra utan att säga ett ord, men också utan att någondera af dem för stunden kände inom sig något agg mot den andra. Den fara hvori den flicka sväfvade, som de båda älskade, sköt för tillfället allt utom tanken på medel att rädda henne åt sidan. Lord Harry hade nyligen anländt från London med en utomordentligt kraftig och snabbgående automobil, med hvilken han trodde sig fullt kunna upptaga täflingen med Jordison, om han blott en gång komme denne på spåret. Bilen, som hade kostat honom fyra tusen pund, var af ett hundra tjugu indikerade hästkrafter och hade

nyligen vid en täflan uppnått den oerhörda hastigheten af nittiosju mil i timmen. Färgen var matt grå som på ett nutida krigsfartyg.

»Jag skall säga dig, hvad vi ska göra, Harry», sade Holme, när denne redogjort för sin automobils utomordentliga egenskaper. »Vi ge oss om en timme af till Up Withing i Yorkshire och se efter, om vi kan finna något spår efter att Jordison varit där. Sedan fara vi tillbaka och undersöka noggrant hela Essex. Jag är öfvertygad om, att Jordison har sitt gömställe icke långt härifrån. Jag ämnar icke unna mig någon ro, förr än jag sett denna Jordison dingla i galgen.»

»Icke heller jag», sade lord Harry.

Innan kvällen samma dag hade den grå bilen tillryggalagt vägen upp till Up Withing i Yorkshire och stannade utanför värds-
huset.

Lord Harry gick in i skänkrummet och frågade efter värden.

»Jag och min vän önska stanna här i natt», sade han. »Har ni något rum?»

»Nää», sade mannen buttert.

»Kunde inte Jarge ligga i stallet», medlade en man, som satt vid ett af borden med ett ölkrus i handen.

»Sa du de' du!» genmälde värden. »Huru skulle du tycka om att ligga i stallet, William Lipp?»

Quy spratt ofrivilligt till vid namnet. En af Jordisons tjänare het-
te Lipp; kanske kunde de här finna någon ledtråd.

»Kanske herr Lipp har ett rum?» frågade han artigt.

»Ja vars, nog har ja de'. Jag kan ligga i köket, om jag får betalt för'et.»

Holmes ansikte sken upp, när lord Harry kom ut till honom på gården och berättade om sin nya bekantskap.

»Det var en lycklig upptäckt och kan måhända leda till flera», sade han.

När de vaknade morgonen därpå efter att hafva tillbringat natten i William Lipps enkla stuga, förklarade de, att de funnit sig så belåtna med sitt kvarter, att de beslutat sig för att stanna ännu en dag.

På kvällen fann William Lipp, när han kom hem från sitt arbete i skog och mark, elden tänd i spisen, smör och bröd, ett väldigt stycke rostbiff, en burk pickles samt en ansenligt stor form med plumpudding stående på bordet, och på golvet nedanför två trekannskrus med öl. Lord Harry sade, att de icke ville gå ut på kvällen, och han hoppades att deras värd icke hade något emot att delta i deras aftonmåltid.

Lipp tackade och började taga för sig tappert af denna för honom lukulliska måltid, och ölkruset skötte han så samvetsgrant, att han inom en liten stund var halft beskänkt.

Holme och Quy började nu fråga honom om hans släkt, och Lipp, på hvilken ölet löst tungans band, talade om, att han hade en kusin, som bodde i Essex, i Gorehaven, där han var grönsaksmånglare och en mycket välbergad man, som gjort namnet Lipp aktadt och ansedt.

Holme frågade i likgiltig ton, om han hade hört af denna släkting något på den senaste tiden.

»Jo, inte för fullt en vecka sedan skickade han till mig två bref och bad mig lägga dem på posten här, det ena af dem var till en hög dam, han ville skämta litet med sina vänner, en fin, hög dam, ska ni veta, och han sa' — fan anamma.»

Han reste sig med någon svårighet och stod där med vidöppen mun.

»Nåå?» frågade Holme, darrande af otalighet att få veta mer.

»Jo, han sa', jag skulle inte få tala om för någon om brevet, i fall lady — fan anamma.»

Att få veta något mer af den nu fullständigt druckna mannen var omöjligt, hvarför de båda unge männen en stund senare voro på väg söderut.

Komna in i Essex möttes de af en tät dimma, hvarför de voro nödsakade att sakta farten till det minsta möjliga. Plötsligt hörde de bakom sig det svaga, hväsande lätet af hjul, som rörde sig hastigt på den uppblötta vägen. Lord Harry ökade genast farten och ropade till Holme:

»Fort, tag en af sidolyktorna och håll den bakom dig!»

Holme hade knappast hunnit efterkomma tillsägelsen, då ett bländande ljus kom fram ur dimman bakom dem och sken honom in i ögonen, en tingest svart som natten gjorde en tvär vändning åt sidan, ilade förbi dem, visade sig en sekund i skenet från deras egna lyktor och försvann i mörkret framför dem.

Under detta korta ögonblick hade lord Harry sett en gigantisk svart automobil och i den två hopkrupna män, maskerade och klädda i svart skinn från topp till tå.

»Jordison?» utbrast han och ökade farten. »Han måtte vara galen, som kör så där.»

»Om han kan köra med den farten, kan vi det också», sade Holme lugnt. »Jag frågar inte efter faran.»

»Vid Gud, inte jag heller», sade lord Harry. Och han ökade farten efter hand, tills deras lyktor rusade som meteoror genom mörkret.

Nu började en jakt på lif och död, säker död om handen som höll styrhjulet för ett enda ögonblick domnade eller slappnade, eller om ögat, som ansträngde sig att i den täta dimman skönja vägen eller

möjligen mötande hinder, svek sin plikt. Den kalla hvita dimman slog dem i ansiktet som en ström af flytande is, och för hvarje liten sten eller upphöjning på vägen gjorde deras åkdon så våldsamma hopp, att det stundom föreföll dem, som om alla fyra hjulen samtidigt sväfvade i luften, och de måste hålla sig fast med all makt för att icke slungas ur.

De väntade i hvartenda ögonblick att få se ljusen på Jordisons automobil, men ingenting steg fram ur den hvita dimman framför dem.

Vägen började nu sakta stiga uppåt, och när de kommo upp på krönet af den långa sluttningen, låg hela landskapet framför dem fritt från dimman och belyst af fullmånens klara sken. Och på knappt en half mils afstånd tindrade ett ljus fram för en sekund och försvann åter genast.

»Vi äro i hämlarna på honom», sade Holme. »Kan du inte köra fortare?»

»Jo, men med risk för lif och lem.»

»Det få vi inte fråga efter. Kör på bara!»

»Välän då, men håll dig väl fast, Holme.»

Automobilen rusade nu i väg utför backsluttningen som stenen ur en slunga, vaggande från ena sidan till den andra som ett skepp i storm. Sinnena nästan förgingo dem, och de hade båda klart för sig, att deras lif stod på spel i hvilket ögonblick som helst. Men så kom också lönen, ty nu hade de själfva den svarta automobilen i sikte, och efter att ha observerat honom en stund, sågo de tydligt, att de vunno på honom.

»Hvad ska vi göra, när vi hinna upp honom?» frågade Holme.

»Köra opp bredvid honom och tala med honom.»

»Det tror jag inte är rådligt, då vi inte ha några vapen med oss.

Bättre då att hänga i hämlarna på honom, tills det blir dager och då göra alarm. Telefonen är snabbare än han, alla vägar bli stängda, och han kan omöjligt undkomma. »

»Kanske du har rätt, men jag har lust att språka ett ord med honom själf.»

De kommo den svarta automobilen närmare och närmare och kunde nu urskilja en reslig man, som skötte styrhjulet, och bredvid honom en liten undersätsig figur.

Plötsligt vände den senare sig om, det blixtrade till, en knall hördes, och en kula hven förbi lord Harrys öra.

Han skrattade. Så exalterad som han nu var, skulle han ha gått emot en kulspruta utan fruktan.

Åter kommo två skott, som träffade marken framför dem. Lord Harry gaf åter till ett skratt; det föreföll honom löjligt, att hans motståndare slösade bort sin ammunition på en osårbar landsväg.

Vid nästa skott hördes metallklang, då kulan träffade gallret framme på automobilen. Det var nu blott tjugu famnar mellan dem.

»Sakta farten!» ropade Holme. »Vi kan hänga dem i hämlarna ända tills det blir ljust.»

»Nej, så ta mig tusan, om jag saktar farten», svarade lord Harry. »De kunna inte skjuta rätt. Inom två minuter skall jag ha kört öfver deras förbannade automobil.»

Holme såg, huru Lipp åter laddade revolvern och sedan tog noga sikte på dem. Så blixtrade det till fyra gånger efter hvartannat så fort, som man kan räkna, och ett af skotten träffade gummiringen på högra framhjulet, så att luften däri rusade ut med ett hväsande läte.

Automobilen krängde långsamt åt sidan, och styrhjulet rycktes häftigt ur lord Harrys hand. I nästa ögonblick slets gummiringen af

hjulet som om den varit en pappersremsa, bilen svängde åt höger, och ett ton metall slungades med full fart mot ett träd.

Holme kastades som en boll in i en häck och förlorade medvetandet; lord Harry Quay krossades mot trädet som en fluga mot en vägg.

TJUGUTREDJE KAPITLET.

Grafven.

Då Holme vaknade till medvetande, var han omgifven af mörker. Han trodde först, att det var natt, men efter som det klarnade i hans hjärna, gick det upp för honom, att aldrig någon natt varit så mörk som detta.

Den hemiska tanken föll honom då in, att han hade blifvit blind genom olyckshändelsen. Han letade i sina fickor efter en tändsticka, men fann ingen. Marken under honom kändes hård, kall och jämn som sten. Icke kunde detta vara vägen, där olyckan skedde.

Han tog af sig ena stöfveln, som i klacken var försedd med grofva pliggar, och slog med den af all makt mot det stenhårda underlaget. Ett par små gnistor sprungo fram, han såg dem, han var således icke blind, och han ropade högt af glädje.

Ljudet af hans röst gaf ett länge ihållande genljud, tills det efter hand dog bort långt i fjärran; han slöt däraf, att han befann sig i någon underjordisk håla eller gång.

Han reste sig och tog varsamt några steg, tills han möttes af en bergvägg, vände så om, och åter stängdes vägen af en liknande vägg. Trefvande sig fram med handen utefter denna tillryggalade han en lång sträcka, men vid de försök han gång på gång gjorde att gå vinkel-

rätt mot väggen, stötte han alltjämt på den andra väggen. Han drog häraf den slutsatsen, att han befann sig i en lång tunnel.

Efter att hafva gått framåt omkring en timme, steg han med foten i vatten. I tanke att det blott var en pöl, fortsatte han vidare, men vattnet steg alltjämt och nådde honom till sist till midjan. Han förde några droppar till munnen med handen och läppjade på det; det var salt. Nu vände han om och satte sig i sina genomvåta kläder på torra marken för att öfvertänka sin belägenhet.

Att vattnet var salt, tydde på, att tunneln stod i förbindelse med hafvet och att det alltså äfven här skulle råda ebb och flod. Han förvissade sig härom genom att lägga ett mynt vid själfva randen af vattnet; om några minuter fann han, att detta hade dragit sig tillbaka från myntet; det var sålunda nu ebb, och när han med handen kände efter, huru långt upp klippväggen var våt, fann han att ebbens nyss måtte hafva inträdt, hvarför han hade att vänta att vattnet skulle sjunka tolf till femton fot. Om tunneln utmynnade under vatten, kunde det vara möjligt, att mynningen då komme att höja sig öfver vattenytan och att han på den vägen kunde komma ut i det fria.

För att påskynda sin befrielse ur detta underjordiska fängelse beslöt han till sist att söka simmande nå fram till utgången. Han klädde därför af sig och kastade sig beslutsamt i det iskalla vattnet.

Som han anträdde sin vågsamma färd, föll det honom in, att det säkert var Jordison, som fört honom till detta ställe, och att han lämnat honom fri att ströfva omkring efter behag endast därför, att det icke fanns någon möjlighet att komma därifrån.

När han hade summit vid pass tre hundra famnar, såg han framför sig en svag ljusning. Med glädje hälsande denna syn sträckte han ut med kraftiga tag, men hejdades plötsligt af en bastant gallerport af

järn, som på yttersidan var stängd med en kedja och ett hänglås.

Att detta var Jordisons gömställe fick han genast klart för sig, ehuru han icke kunde fatta, huru en automobil kunde komma fram här.

På den lilla fläck af himlen, som han kunde skönja, sågs en ensam stjärna tindra, och ett ljus, som rörde sig på afstånd konstant i samma riktning, antog han härröra från något förbiseglade fartyg. Han beslöt att här afvakta dagens inbrott, och började gymnastisera af alla krafter för att återfå kroppsvärmen, som han hade förlorat i det kalla vattnet.

Som tidvattnet rann ut ur tunneln, lämnande dess botten bar, började synranden framför honom ljusna och antaga en allt varmare färgton, och till sist hade han den obeskrifliga glädjen att se solen i all sin strålgans stiga upp ur det glittrande hafvet framför honom.

I främsta rummet gällde det nu att undersöka, om gallerporten hade någon svag punkt, men han fann snart, att den var lika stark som någonsin porten till ett fäste under medeltiden. Att undkomma på denna väg utan hjälp utifrån var otänkbart.

Därnäst sökte han klargöra för sig, hvar han befann sig, och med den noggranna kännedom han hade om Englands östra kust, på hvilken han ju stod, efter som han sett solen gå upp ur hafvet, slöt han af åtskilliga, blott för ett vant sjömansöga skönjbara tecken, att tunneln måtte vara dragen genom en af Triplets trenne åsar, som från närheten af Röda huset sträckte sig ned till hafvet.

Han förlorade modet, när han kommit till denna slutsats. Aldrig togo några större fartyg vägen genom detta grunda och farliga vatten, aldrig satte några fiskare ut sina nät eller refvar på de nakna sandbankarna, och aldrig satte någon människa sin fot på denna

strand vid ebb, ty den bestod till stor del af kvicksand, som var nog djup och sträckte sig öfver ett nog stort område att kunna uppsluka en hel armékår.

Han genomlades af en rysning och återvände in genom tunneln för att taga på sig kläderna till skydd mot kölden. Men när han kom till det ställe, där han hade lämnat dem, fann han till sin öfverraskning, att de voro sin kos, leta hur mycket han ville. I dess ställe fann han ett stort hvitt skynke, af något tjockt tyg och under detta en lång, svart låda. Han undersökte lådan närmare och utstötte ett skri af fasa, när han fann, att hon var en klumpigt gjord likkista.

Holme svepte det tjocka skynket omkring sig och ref två hål på det, genom hvilka han stack sina bara armar. Som han så länge med bara kroppen varit utsatt för kölden i luften och vattnet, var han glad och tacksam för denna förändring i sin sorgliga belägenhet, när han kände kroppsvärmen återkomma i sina skälfvande lemmar.

Han beslöt nu att undersöka, om den andra ändan af tunneln erbjöd honom större utsikter att återvinna friheten. Redan nu började kroppens kraf på föda och vatten, som han saknat, han visste icke själf huru länge, att göra sig gällande, men han var ung, stark och härdad, och han hade ett hoppfullt sinne, och det var därför med friskt mod han anträdde sin nya forskningsfärd, nu såsom förut låtande ena handen följa utefter bergväggen för att hafva någon ledning i det becksvarta mörker hvaraf han omgafs.

För att hafva något mått på tiden och det afstånd, han tillryggalade, bemödade han sig om att laga jämnt tre fot i steget och omkring fyrtio steg i minuten. Genom att räkna stegen kom han då till det resultatet, att han hade gått i ungefär tre och en half timme och tillryggalagt omkring fem mil, innan någon förändring inträffade. Men då

varsnade han först på långt afstånd ett svagt ljusskimmer, som tilltog i styrka, allt efter som han skred vidare, därefter hörde han ljudet af röster, otydligt i början, men sedan allt mer förnimbart, och till sist beredd den hungrande mannen verkliga Tantali kval genom den angenäma doften af kokt kött, som nådde hans luktorgan.

Han skred försiktigt och tyst allt längre framåt tills hans väg med ens afspärrades af en massiv, järnbeslagen dörr, hvori det i jämnhöjd med hans öga fanns en öppning, omkring nio tum i fyrkant. När han varsamt tittade ut genom denna öppning, såg han framför sig Jordison och Lipp sitta i ett stort, med icke mindre än tolf lampor upplyst rum, och framför dem brann en eld, öfver hvilken hängde en gryta med kokande kött. Han lyssnade och hörde Lipp säga:

»Den här gången ä' han fast med besked, tänker jag. — Kanske man kan få opp käften på honom nu. — Död han! — Inte, han ä' seglifvad som en katt. — Åh, med henne är det ingen nöd. — Han kommer väl snart nu, kan jag tro. Kors i alla dar hvad jag skall skratta åt en.»

Af de cyniska orden kunde Holme sluta sig till, att äfven lady Agnes befann sig som fånge på samma ställe. Hans eget lif blef honom därigenom dubbelt dyrbart, ty det gällde för honom att bevara det för att kunna befria en varelse, som var honom dyrbarare än lifvet.

Medan han ännu stod obeslutsam, om han skulle gifva sig till känna eller vänta, tills de två männen aflägsnat sig och då försöka bryta upp dörren, hörde han Lipp fälla några oanständiga ord om lady Agnes. Alldeles besinningslös af vrede glömde Holme all försiktighet, sträckte armen med knuten hand ut genom öppningen och ropade:

»Du ljuger, skurk!«

Jordison och Lipp sprungo genast upp och gingo fram till dörren. »God morgon, herr Holme. Hoppas ni har haft en angenäm natt», sade Jordison hånfullt.

Holme svarade icke. Han läste sitt öde i de båda ansikten, som grinade emot honom, det ena djuriskt rått, det andra utmärkladt, vildt och med vansinnets eld brinnande i ögonen.

Jordison tog ett steg framåt och slog honom med fingrarna i ansiktet.

»Bort med dig, din hund!» ropade han vildt.

Holme raglade baklänges för slaget, men han beslöt att vara lugn för hennes skull, som var honom så dyrbar.

»Gif mig mat och vatten för Guds barmhärtighets skull», bad han.

»Åhå, sjunger du redan ur den tonen», genmälde Jordison. »Den kommer vi snart att vänja oss vid, eller hur, Lipp? Men vi ska inte vara för hårda emot honom den första dagen. Är middagen färdig?»

Karlen gick till grytan, fiskade upp en bit kött och stack den i munnen.

»Det smakar bra», ropade han.

»Duka bordet här», befalld Jordison, »och säg lady Agnes, att middagen är färdig.»

Lipp dukade bordet, gick sedan tvärs öfver rummet och kom snart tillbaka jämte lady Agnes Cliffe. Hon var blek, och de mörka ringarna under hennes ögon talade om långa timmar af lidande och sömnlösa nätter. Holme kastade en öm, längtansfull blick på henne, men drog sig sedan genast tillbaka från öppningen i dörren.

Jordison och lady Agnes satte sig till bords, och när Holme af slamrandet af knifvarne hörde, att måltiden var i full gång, vågade

han sig fram till öppningen igen. Den angenäma matlukten beredde honom svåra kval. Om en stund höjde Jordison sitt vinglas med orden:

»Skål för herr Arthur Holme.»

Som lady Agnes rodnande förde glaset till sina läppar under en tyst bön för den man, hon älskade, blef hon varse Holmes ansikte i öppningen på dörren. Hon höjde ett skri af fasa och sprang upp från bordet.

»Nej, se där är ju herr Holme», sade Jordison i gäckande ton. »Han ser kry ut för att inte ha haft någonting att äta eller dricka på två dar. Jag skulle gärna ha velat be honom göra oss sällskap, men jag fruktar för, att det är omöjligt.»

Orden hade knappast kommit öfver hans läppar, förr än lady Agnes lutade sig öfver bordet och gaf honom af alla sina krafter ett slag midt i ansiktet, och innan han hunnit hämta sig från sin öfverraskning, hade hon med blotta handen tagit ett stort stycke af det heta köttet och stuckit in det genom öppningen till Holme. Hon ämnade också räcka honom en butelj vin, men Jordison grep henne i armen och kastade ned henne våldsamt på stolen.

»Jag är rädd, lady Agnes, att jag måste be Lipp föra er tillbaka till edra rum. Herr Holme är utsvulten, och så mycket kött är icke hälsosamt för en utsvulten man.»

Lipp ledde ut lady Agnes utan alla ceremonier, och Holme och Jordison voro ensamma.

»Hvar är lord Harry Quy?» frågade den förre oförberedt.

»Ni kommer snart att få träffa honom», svarade Jordison med ett elakt leende, och Holme förstod, att lord Harry var död.

TJUGUFJÄRDE KAPITLET.

Jordison får veta sanningen till sist.

Fyra kvalfulla dagar och nätter föringo med den enda förändringen i Holmes läge, att hungern och törsten ansatte honom allt värre och värre, så att han stundtals fruktade för att bli vansinnig. En gång om dagen stack väl Jordison till honom genom hålet på dörren ett par små skifvor bröd och så pass som ett vinglas vatten, som Holme då förtärde med ett uthungrigt rofdjurs glupskhet, men dessa smakbitar endast ökade hans till vanvett gränsande åtrå efter mer. Han insåg mer än väl, att Jordison med dessa nådesmutor endast ville hålla honom nätt och jämnt vid lif för att förlänga hans dödsqual och om möjligt göra honom så spak, att han läte förmå sig att omtala, hvad han visste om Richard Behag och Arthur Sterious. Han skulle länge sedan hafva gifvit allt förloradt och i lugn lagt sig ned att invänta döden, om han icke uppehållits af tanken på lady Agnes, tanken, att hon kanske led såsom han, måhända till och med hade att vänta sig ett ännu svårare öde af de skurkar, i hvilkas våld hon befann sig. Stundom föregycklade honom också hoppet, att han kanske ändå till sist kunde bli ett medel till hennes befrielse, och han hade nästan beslutat att köpa hennes frihet genom att erbjuda åt Jordison sin hemlighet. Att han själf var dödsdömd, så snart denna hemlighet gått öfver

hans läppar, därom hyste han icke det ringaste tvifvel, då Jordison för sin egen säkerhet aldrig skulle våga försätta honom i frihet och aldrig känna sig lugn, förr än han visste honom vara död.

Sliten mellan outsägliga kval både till kropp och själ släpade Holme så fram sin bedröfliga tillvaro i fyra dagar och fyra nätter, utan att Jordison en enda gång tilltalade honom. Till sist var det endast med uppjudande af hela sin viljestyrka, som han förmådde bjuda kropp och själ att hålla samman och tjäna honom, men slutligen tröt honom också förmågan att befalla öfver viljan, han förlorade medvetandet och sjönk ihop på stengolfvet som en liflös massa.

* * *

Innan Jordison lade sig till hvila den natten, satt han en stund ensam framför glöden efter den utbrunna elden och lät tanken gå tillbaka till sitt förflutna lif. Ungdomens hopp och verksamhetslust, passionens glöd, som ledde honom till brott och vanära, den brännande hämndekänslan, som aldrig lämnat honom ett ögonblicks ro ända från den stund, då han inför domstolen fick höra, att en kvinna förrådt honom och det var honom klart, att denna kvinna var Marie de la Mothe, allt detta passerade revy inför hans själs öga.

Hans hämnd var nästan fullständig. Han hade funnit Marie de la Mothe, och hennes son hade blifvit mördad; han hade funnit Arthur Sterious, den man, som mördat hans son, och denne man led nu dödsqual endast några steg från honom. Hans hämnd fullständig? Nej, nej, ropade det inom honom. Hade han nu en gång kommit in på brottets väg, och var Marie de la Mothe upphofvet till allt, så skulle

hon ock få umgälla det med sitt lif, både hon och de, som stodo henne närmast, hennes man lord Heatherstone och lady Agnes. Först när han sett in i deras brustna ögon, inbillade sig den nu fullt vansinnige mannen, skulle friden återvända till hans själ. Med de rof han bemäktigat sig under de senaste månaderna, skulle han då fara till ett främmande land och där börja ett nytt lif.

Plötsligt afbröts hans tankegång af ett genomträngande skrik af förskräckelse. Han sprang genast upp och stirrade ut i mörkret omkring sig, gripen af fruktan, men så snart han fått klart för sig, hvarifrån det hemska ljudet kommit, drog sig hans mun till ett elakt leende. Det var ju bara Holme, som hade förlorat sansen och nu hördes mumla något i yrseln. Jordison höll örat till öppningen i dörren; kanske kunde han nu få de upplysningar, han önskade.

»Skota an storseglet bättre, vinden har dragit sig ett par streck åt öster», mumlade Holme. »Hvad i Guds namn skall all den där whiskyn vara till? — Australien, sa' du! Nej, det går jag inte in' på — jag vill tillbaka till Valparaiso. Åhå, en revolver! Nå, det är ett skäl, som talar för sig.»

Jordison ansträngde sina hörselnerver till det yttersta för att icke gå miste om ett enda af de stundom tyst och otydligt frammumlade orden.

»Två hundra tusen pund!« ropade nu Holme. »Ah, din skurk. — Nej, din djäfvul, du sköt bom den gången. — Ah, nu du är det jämnt spel emellan oss. Så tag det här då, och det här och det här. Min Gud, jag har dödat honom. För Guds skull, tala Arthur! Sterious, tala då!«

Kallsvetten bröt fram genom alla porer på Jordisons kropp. Den döende mannen där inne hade kallat en annan för Arthur Sterious, men ändå —

»Richard ä' trött», fortfor Holme. »Hvad säger hönsen, pappa? Kluck, kluck, kluck och kuckeliku. O, min Gud, vatten!» och hans röst höjde sig till ett utrop af förtviflan.

Men innan det ännu förklingat, hade Jordison, som om han blivit vansinnig, ryckt undan riglar och bommar, låst upp låset, kastat upp dörren med ett brak på vid gafvel, och burit den döende mannen in i hålan och göt konjak och vatten i hans mun, allt under det han ropade på Lipp och befallde denne att genast tända eld och laga till en soppa.

Ty Jordison hade ändtligen fått veta den rysliga sanningen, och den lydte så, att detta var Richard Behag och att han hållit på att martera sin egen son till döds.

»Hans lif måste räddas, kosta hvad det vill», sade Jordison. »Jag har begått ett förfärligt misstag.»

Och hela natten arbetade de båda männen att åter framkalla lifsgnistan, om hon icke redan lämnat den till synes liflösa kroppen framför dem, Lipp svärjande den ena eden efter den andra, då han inte visste, hvarför hans husbonde nu gjorde sig all denna möda att bevara ett lif, som han nyss förut synts vilja förinta.

Deras bemödanden kröntes till sist med framgång; dragen i Holmes ansikte lifvades allt mer, och på morgonen föll han i en god, af intet störd sömn, sedan de, utan att han varit medveten därom, hållt i honom en betydlig kvantitet god och närande soppa.

Då han vaknade efter tolf timmar, hade hans medvetande återvänt, han kände sig mätt och varm, och en känsla af styrka genomströmmade hans nyss förut kraftlösa lemmar. Han var fångslad till hand och fot med dock blott lätt åtdragna rep, ty Jordison insåg, att han måste fortfara att spela sin roll till slutet, om han någonsin skulle

få veta sanningen utan att behöfva uppenbara sin egen hemlighet.

Jordison gaf honom själf skedvis en tjock, närande soppa, som den unge mannen tog emot utan att yttra ett ord, men då han slutat äta, såg han frågande på sin fångvaktare.

»Ja, ni har gissat rätt», sade denne barskt; »en död människa kan inte tala, därför har ni fått mat, därför har jag räddat er lif. Säg mig nu sanningen, skall jag sedan skjuta er och bespara er mycket lidande och släppa lös lady Agnes.»

Den olycklige mannen längtade efter ett ord, som kunde fria hans son från misstanken att hafva bestulit principalen, som satt sitt fulla förtroende till honom, och sedan mördat sin vän. Om han gafve honom hopp om att få lefva, vore det möjligt att Holme icke sade honom sanningen. Men en man, som har döden för ögonen, ljuger nog icke, när han vet, att inga ord kunna rädda hans lif.

Hade Jordison kunnat uppenbara, hvem han var, är det antagligt, att sonen icke skulle hafva fördolt någonting för honom, men så djupt sjunken, så förhärdad i brott han än nu var, bjöd honom en sista återstod af hederskänsla, att hans son aldrig skulle få veta sin faders förfärliga lefnadshistoria.

»Ni skall få veta allt», sade Holme, »men först måste ni svära mig vid allt, som är eder heligt — om ni håller någonting heligt i himmelen eller på jorden — att lady Agnes Cliffe får återvända oantastad till sitt hem.»

»Det svär jag er», sade Jordison i allvarlig ton.

Holme såg honom i ansiktet och fann, att mannen ämnade hålla, hvad han lofvade.

»Nåväl», började Holme, »efter åtskilliga öden i ungdomen, som ej förtjäna att omnämnas, kom jag till Valparaiso, fick anställning hos

en aktad affärsfirma och umgicks mycket med sonen till en af mina chefer, den olycklige Arthur Sterious. Han förde ett tygellöst lefnads-sätt och var en i allo omoralisk man, hvarför jag med all säkerhet skulle hafva gjort mitt bästa för att undvika honom så mycket som möjligt, om han icke ägt tvenne yachter, 'Pajaro' och 'Pajarito', och jag var passionerad för segling.

En söndags morgon gingo vi ut med 'Pajarito'.»

»Nej, stölden först», ropade Jordison. »Om den vet jag ingenting.»

»Jag hade ingen kännedom om, att en stöld var begången, förr än jag kommit om bord, och ni får höra mera om den sedan.

På båten fanns två små, men bekväma kojor, och ett förråd af vatten, skeppsskorpor och köttkonserver fanns alltid om bord.

Jag nämner detta därför, att mina misstankar först väcktes mot Sterious, när jag tillfälligtvis kom att undersöka, huru det stod till med dessa förråder. Vi hade då kommit omkring tjuugu mil från Valparaiso och höllo kurs ut till hafs för en god bris. Sterious stod vid rodret, och jag gick ned i vår lilla kajuta för att ta mig ett glas vatten.

Ni kan tänka er min öfverraskning, när jag öppnade ett skåp där nere och där såg ett dussin flaskor whisky. Jag öppnade de andra skåpen, och fann dem fullpackade af allahanda slags födoämnen. Äfven anträffade jag flera liggare med vatten i förpiken.

När jag kom upp på däck, frågade jag Sterious på skämt, om vi skulle fara till Australien. Han höll ögonen fästa på flöjeln i masttoppen och svarade, att om jag distraherade honom med dumma frågor, kunde han inte styra.

Jag sade ingenting på några minuter, men jag kastade då och då en blick på honom och varsnade ett mycket egendomligt uttryck i

hans ansikte. Mitt anbud att aflösa honom vid rodret afslog han snäft och fortfor att hålla mot väster.

Om en stund upprepade jag min fråga, och nu fick jag veta sanningen. Han hade tagit nycklarna till kassaskåpet, sade han, den ena från mig och den andra från sin far, och i detta ögonblick fanns det om bord fem tusen pund i kontanter och ett hundra nittiofem tusen punds värde i lätt försäljbara obligationer och andra papper. Han skulle förut ha tagit mig med i förtroendet, sade han, men han hade icke varit säker på, att jag skulle hålla munnen.

Vi hade lifsmedel och vatten för en månad, sade han vidare, och Iquiqui var nu närmaste målet för vår resa. Han slutade med att erbjuda mig hälften af rofvet, om jag ville hjälpa honom att bringa det i säkerhet, och för att gifva större eftertryck åt sina ord tog han upp en revolver, men lät den genast falla ned i fickan igen.

Jag tackade honom ironiskt för, att han hade haft mig i åtanke, men förklarade på det bestämdaste, att jag icke ville hafva någonting alls att göra med saken och att det var min bestämda afsikt att föra båten, honom och pengarna tillbaka till Valparaiso och sålunda rädda honom från följderna af hans dårskap. Jag vädjade också till hans bättre känslor, men det var som att tala till en sten. Med ena handen på rorskulden och revolvern i den andra förklarade han, att hvad han gjort ämnade han aldrig i evighet göra ogjordt, och med mig skulle han nog till sist komma till rätta.

Slutligen ingingo vi en kompromiss. Han gick in på att låta mig vara utanför hela saken. Han skulle sätta mig i land femtio mil norr om Valparaiso vid en liten plats, där det hvarken fanns järnvägar eller telegraf, jag svor honom däremot att icke begagna våld för att afvända honom från hans föresats. Härmed var vårt två timmar långa och

stundom mycket hetsiga samtal slut, och vi ägnade oss båda åt yachtens skötsel, som om ingenting hade hänt.

Efter lunchen kände jag mig dåsig och föll i sömn. Då jag vaknade, låg jag på däck och var bunden till hand och fot. Sterious stod vid rodret, och till min förvåning såg jag, att han hade mina kläder på sig. Min ring satt på hans finger, och ett mexikanskt guldmynt, som jag fått af en sjöman, dinglade från min urkedja på min väst.

Jag kastade en blick på mig själf. Jag var klädd i hans kläder, och hans ringar sutto på mina fingrar. Som jag kände en svår tyngd i hufvudet, var det mig lätt att begripa, att han, medan jag sof, låtit mig inandas någon starkt sprithaltig vätska, kanske till och med ether eller något annat bedöfvande ämne, och bytt kläder med mig, sedan han märkt, att jag blifvit medvetlös. Skälet hvarför han gjort detta byte var obehagligt tydligt för mig.

Så länge jag lefde, var denna omklädnad icke af något värde för honom, men om mitt lik om några veckor kastades upp på stranden, skulle det, så oigenkännligt som det då för öfrigt var, genom kläderna och ringarna tagas som ett ovedersägligt bevis, att Arthur Sterious var död.

Innan jag tilltalade honom granskade jag noga uttrycket i hans ansikte. En betydlig förändring visade sig däri mot för blott några timmar sedan. Allt det onda inom honom trädde fram i dagen. Han hade alltid sett förfallen ut, men nu lyste skurken fram ur hela hans uppsyn.

Sterious gjorde ingen hemlighet af, att han ämnade döda mig, ehuru han varit för feg att taga mitt lif, medan jag var medvetlös. Han föreslog, att jag skulle få kämpa med honom om mitt lif men striden kunde icke få mer än ett slut, sade han, och fullväl insåg jag,

att jag utan vapen som jag var alls icke hade någon utsikt att rå på en man, som var beväpnad med en revolver.

Han löste mina händer och sprang därpå skyndsamt tillbaka till rodet. Jag löste själf upp de andra repen och tog skydd bakom masten. Han lossade ett skott, och träflisorna yrde kring mitt ansikte. Men innan han kunde skjuta igen, slog vinden om, och båten gippade. Han halade på storskotet med ena handen, men det var för sent. Bommen kom flygande med väldig fart, och han hade nätt och jämnt tid att huka sig ned. Den tunga spiran träffade dock hans hand med sådan kraft, att revolvern rycktes ur hans grepp och slungades öfver bord. Nu voro vi jämnspeleta.

Jag föreslog ett vapenstillestånd, men det ville han icke höra talas om, ryckte loss rorskulten, som var af järn, och kom rusande emot mig. Lyckligtvis låg en annan större och tyngre rorskult, som vi beagnade i stormigt väder, mot relingen bredvid mig. Innan han hunnit fram till mig, var jag färdig att taga emot honom.

Striden, som varade i fulla tio minuter, slöt med att jag med min öfverlägsna kroppsstyrka bröt ned hans gard och gaf honom med rorskultens gröfre ända ett förfärligt slag öfver hjässan, så att han utan att gifva ett ljud ifrån sig föll med krossad hufvudskål.

Först beslöt jag att återvända till Valparaiso och tala om hela historien för myndigheterna, men vid närmare eftertanke insåg jag, att ingen skulle tro mina ord. I dess ställe skulle man tro, att vi båda gifvit oss i väg med papperen, men kommit i gräl om delningen af rofvet. Dessutom är rättvisan i Sydamerika och rättvisan i England två skilda saker. Sterious var son till en rik man, och jag betviflade icke att hans faders ställning skulle utöfva inflytande på domaren.

För att göra en lång historia kort seglade jag norröfver, till dess

jag kommit fem mil utanför en öde kust. Där kastade jag liket öfver bord med mina kläder på, då jag ville, att man skulle tro, att Richard Behag var död.

På natten borrhade jag 'Pajarito' i sank på femtio famnars vatten och rodde i land med jollen, tagande med mig alla de kontanter och papper, som Sterious stulit. Jag begaf mig därpå till Iquiqui och därfån med första fartygslägenhet till England.

Vid min ankomst dit sände jag med posten allt det stulna till dess lagliga ägare, behållande kvar för min egen del endast två tusen pund, hvilket var ungefär samma belopp, som jag hade förtjänt på en spekulation i hvete och hade innestående på en bank i Valparaiso och som, enligt hvad jag visste, skulle komma att bli konfiskerad.

Detta är allt, hvad jag har att säga, eller är det någonting mer, ni önskar veta?»

»Nej, ingenting», kom det knappast hörbart från Jordison.

»Tror ni, att jag talat sant?»

»Ja, fullkomligt.»

Jordison slog händerna för ansiktet, och hela hans kropp darrade af sinnesrörelse — af glädje öfver hans sons oskuld, af bitter sorg öfver sitt eget blodbesudlade lif. Och i tysthet lofvade han sig själf ännu en gång att aldrig låta denne son veta hans lifs hemlighet.

TJUGUFEMTE KAPITLET.

»Hämnden är min.»

»Jag begär blott två saker af er», sade Jordison, »och ni återfå er frihet båda två.»

Han stod vid järnporten vid den underjordiska gångens slut, och framför honom stodo Arthur Holme och lady Agnes Cliffe. De hade båda ännu händerna bundna, men deras ansikte strålade af glädje, ty de hade varit mycket nära döden, men nu låg lifvet med alla dess fröjder framför dem. Plötsligt och utan någon för dem fattlig anledning hade mannen, som haft dem i sitt våld, lofvat att försätta dem i frihet igen.

»Jag begär endast två saker af er», upprepade Jordison, »men ni måste svära mig på det heliga korset, att hålla hvad ni lofvar mig.

För det första måste ni båda svära mig att aldrig, vare sig direkt eller indirekt, förråda för någon detta mitt gömställe, eller vare sig direkt eller indirekt lämna något slags bistånd åt dem, som söka gripa mig.»

»Det svär jag på», svarade Holme allvarligt, »ehuru Gud allena vet, huru mycket ondt jag därmed gör mina medmänniskor.»

Då äfven lady Agnes framhviskade ett likadant löfte, tog Jordison fram ett litet kors af ben.

»Detta kors», sade han, »har anträffats i dessa hålor i den köttlösa handen på en man, som kanske dog för sin tro på romarnes tid. Svärjen mig hvar för sig den ed, jag fordrar, vid eder Gud och edert hopp om frälsning, och kyssen sedan symbolen för eder tro till besegling på de ord, I hafven uttalat.»

Holme svor den begärda eden och kysste därpå det lilla korset. Därpå gjorde lady Agnes detsamma, upprepande orden med svag och stapplande stämma och genomlad af en rysning, när hennes läppar berörde den urgamla relikten.

»Nu», fortfor Jordison, »måste ni hvar för sig svärja mig en särskild ed. Ni Arthur Holme måste svära, att ni skall tala om för lady Agnes Cliffe fulla sanningen angående ert lif och att ni skall gifta er med henne inom ett år från denna dag.

Ni lady Agnes Cliffe måste svära, att ni skall gifta er med den man, ni älskar, trots allt motstånd från edra föräldrars sida. Det finnes ingenting vanhedrande i hans förgångna lif. Han är en ärlig, rätt-rådlig och trofast man. Jag har tillfogat honom en stor oförrätt, men jag vill nu godtgöra den. Samtycker ni båda att svära dessa eder?»

De båda unga sågo förvirrade på hvarandra. De kunde knappast tro sina öron. Jordison hade förut hotat att taga bådass lif, och nu uppmanade han dem att svära på att göra, hvad deras hjärta mest af allt tränade efter. De begrepo, att den första eden var nödvändig, men att han fordrade af dem denna andra, öfvergick deras förstånd.

»Men hvarför —?» började Holme stamma fram.

»Inga frågor!» afbröt honom Jordison häftigt; »jag svarar ändå inte på dem. Vill ni svära?»

»Så hjälpe mig Gud, det vill jag», sade Holme varmt, »om lady Agnes —» han tystnade och gaf den älskade en frågande blick.

»Ja, Arthur», sade hon knappast hörbart, och hennes bleka ansikte glödde som en ros.

De svuro nu båda eden och kysste åter korset.

Jordison gaf dem nu noggranna anvisningar, huru de skulle gå för att komma öfver den farliga kvicksanden och sedan in på en väg, som ledde åt Heatherstone Hall till.

Han tog nu fram en knif, skar af deras bojor och båda voro fria. Utan att yttra ett ord vidare öppnade han därpå gallerporten och steg åt sidan för att låta dem gå förbi honom. Icke heller de sade något, när de nu tillsammans trädde ut ur sitt fängelse.

Några timmar senare stod den svarta automobilen färdig att anträda sin sista resa. Jordison hade beslutat att före dagbräckningen köra med den till några mil från Liverpool och från denna hamn taga vägen öfver till Amerika. Han hade rakat af skägg och mustascher, och hans magerlagda ansikte var nu hemskt att skåda, i mycket påminnande om en varg.

Lipp hade packat erforderliga förnödenheter i tvenne koffertar, som han placerat på automobilen, och insyddat här och hvar i deras kläder, så att de skulle undgå äfven den mest vaksamme tulltjänstemans blickar, buro de juveler till femtiotusen pounds värde. Dessa hade tagits ur sina infattningar och upptogo nu ett rum, som var löjligt litet i förhållande till deras värde.

Lipp tände lyktorna, och de båda männen toga plats i automobilen. Så satte Jordison maskineriet i gång, och några sekunder senare gled de ut genom den öppna dörren och fortsatte genom den långa underjordiska gången ned till hafvet. När de kommo ut i det fria, sken månen klart öfver den vidsträckta ytan af sandbankar och vatten.

De kommo öfver kvicksandens område på en väg, som de själfva

med stor möda anlagt genom att ditföra stenar från den kringliggande fasta marken, gingo sedan uppför en sluttning, öfverskredo krönet af den vall, som skyddade det innanför liggande låglandet för tidvattnet, och fortsatte sedan långsamt västerut öfver marsklandet.

Då de kommit fram till stora landsvägen, tog Jordison af åt vänster. Lipp lät honom genast på sitt vanliga språk veta, att den vägen bar åt h—e och inte till Liverpool.

»Jag vet det, Lipp, men jag tänker göra ett litet besök på Heatherstone Hall, innan vi gå vidare», svarade Jordison i olycksbådande ton.

Lipp menade, att det vore farligt och for ut i en mängd eder öfver Jordisons dumdrighet, men denne svarade, att Lipp kunde stiga ur automobilen på fläcken, om han så ville. Lipp såg i hög grad surmulen ut, men teg.

Klockan var något öfver elfva på kvällen, när de körde in i skuggan under de väldiga träden i parken. Jordison steg ur efter att hafva uppmanat Lipp att hålla ögon och öron öppna. Om någon upptäckte automobilen, skulle han genast gifva sig i väg direkt till gömstället under jorden. Han skulle själf sedan följa efter honom dit till fots.

Jordison hade beslutat att döda Marie de la Mothe, innan han lämnade England. Då äntligen skulle hans lifs uppgift vara löst. Han hade funnit sin son och sörjt för dennes framtida lycka. Det återstod nu blott att straffa den kvinna, som hade gjort honom till hvad han var.

Ur stånd att längre skilja mellan rätt och orätt såg han icke något ondt i det, som han ämnade göra. Att med kallt blod mörda en försvarslös kvinna föreföll honom blott vara en handling af den högsta rättvisa.

Jordison jämförde sig själf med en bödel, som verkställer domen. Ingen brottsling, sade han sig själf, var mera värd döden än denna kvinna. Hon hade icke beröfvat någon lifvet, men hon hade ödelagt något, som var mycket dyrbarare än blotta tillvaron — själen hos en man, som hade kunnat göra mycket godt, men som genom hennes förvällande hade sjunkit djupare än de oskäligen djuren.

Han gick långsamt genom parken, smygande sig från träd till träd fram mot den stora, hvita byggnad, som låg framför honom belyst af månen. I fickorna hade han två skarpladdade revolverar samt ett tiotal lösa patroner. Men dessa vapen skulle användas endast för den händelse att han upptäcktes och måste kämpa för sitt lif. Som verktyg för utförandet af sitt uppsåt ämnade han använda sina kraftiga händer, det uråldrigaste af alla vapen.

När han kom fram till slottet, öfverraskades han af att icke se ett enda ljus i de långa raderna af fönster. Man måtte således hafva gått till sängs tidigt, och glad öfver sin goda lycka såg Jordison däri endast ännu ett tecken till, att han var ett den gudomliga rättvisans utvalda redskap.

Krypande varsamt fram mellan buskarna i trädgården begaf han sig till norra sidan af huset, beredde sig inträde genom ett fönster i nedre våningen och trefvade sig härifrån fram till stora trappan. Han gick upp för henne och kom in i en lång korridor, som endast var svagt upplyst af två betydligt nedskrufvade gaslågor. Gående genom denna korridor på tå kom han till en annan, bredare, som var belagd med en tjock matta och ledde till de förnämsta sofrummen i östra flygeln.

Här befann han sig på känd mark och hade ingen svårighet att finna dörren till grefvinnans sängkammare. Den var, såsom han hade

förvissat sig om flera månader förut, den tredje i ordningen från slutet på korridoren.

Han lade handen på dörrvredet, vred om det tyst och sakta och öppnade dörren. Åter igen var lyckan honom bevågen, ty efter de båda inbrotten på Heatherstone Hall, hade han kunnat vänta, att dörrens skulle vara låsta. Rummet låg i fullkomligt mörker. Han trädde in hastigt, slöt till dörren efter sig och vred till nyckeln.

Han stod där en stund och lyssnade. Tyst, fullkomligt tyst öfverallt. Skulle han manne tända det elektriska ljuset, frågade han sig själf. Ehuru han visste, att himlen gillade hvad han hade för hand, hade han dock ingen lust att se, hvad han ämnade göra. Nej, hon skulle dö där i mörkret.

Plötsligt lade han märke till, att det var en besynnerlig, sjuklig lukt i rummet blandad med doften af blommor. Den påminde honom lifligt om den dagen, då han första gången hade kysst Marie de la Mothe. Hon hade då stuckit in en doftande gardenia i hans knapphål.

Han smög sig nu fullkomligt ljudlöst på den tjocka mattan fram till sängen, for med handen öfver täcket och kände, att en person låg under det. Så förde han handen utefter den liggande gestalten, och öfver ett par korslagda armar, tills han kom till hufvudet och fann, att ansiktet var doldt af ett stycke sammet.

Nu förvissad om, att det var grefvinnan af Heatherstone, som han hade framför sig, stack han händerna under kanten på sammetsmasken och grep plötsligt omkring strupen.

Men knappast hade hans fingrar slutit sig omkring halsen, förrän han häftigt ryckte dem därifrån, raglade ett par steg baklänges och undertryckte med möda ett skri af fasa. Halsen var så kall som ett stycke marmor, och kölden spred sig genom hela hans kropp från

hjässan till fotabjället.

Han skyndade i mörkret till dörren och vred på knappen till det elektriska ljuset. Där låg grefvinnan af Heatherstone med armarna i kors öfver bröstet och ett kors af hvita blommor vid hennes fötter.

Han gick fram till sängen igen, tog masken af hennes ansikte och stod länge och betraktade henne. Dödens hand hade skonsamt dolt de härjningar sjukdomen åstadkommit i hennes ansikte, liksom snön skyler förödelsens styggelse i ett sköfladt land.

Så lade han tillbaka masken öfver hennes ansikte och smög sig ut ur rummet med en känsla af blygsel. Gud hade tagit straffet i sin egen hand, och William Jordison fann, att hans skapare hade förkastat honom, såsom man kastar bort ett afbrutet svärd.

* * *

När Jordison blek och flämtande kom fram till utkanten af parken, stannade han och lyssnade. Han hörde ljudet af en röst, som talade i en skarp och pockande ton och Lipps grymtande svar, men orden kunde han icke urskilja. Sedan hörde han äfven två andra röster, som talade i en barsk ton, och därpå ett svar, som ingen kunde miss-taga sig på — knallen af ett skott. Så kommo tre skott, som aflossades nästan samtidigt, därpå ett högljudt skri samt två röster, som talade lågmäldt med hvarandra.

Jordison kröp sakta på händer och fötter genom småskogen fram till muren och tog fram sin revolver.

»Ditt förbannade dumhufvud!» hörde han en röst säga, »nu har du förstört alltihopa. Ja, nog är han död, men det är bara drängen. Den

andra har naturligtvis hört skotten och tagit till schappen. Stackars Saunders! Honom är det slut med.»

»Håll munnen på dig och för i stället vår automobil åt sidan.»

En smal tunga af eld stack fram ur Jordisons revolver, och den ene af de båda männen föll framstupa till marken. Hans kamrat vände sig om och sköt och träffade murkrönet bredvid Jordisons hufvud, men innan han hunnit lossa nästa skott, hade han två kulor i kroppen och störtade omkull på vägen.

Jordison såg sig omkring för att se efter, om han kunde upptäcka några flera män dolda i skuggan under träden, men han urskilde ingenting i mörkret. Hade några flera funnits där, tänkte han, skulle de nog också hafva sprungit fram på vägen efter första skottväxlingen med Lipp, och han klef därför hastigt öfver muren.

En stor automobil stod midt på vägen, och tre män lågo i olika ställningar på marken. Han kastade en hastig blick på dem och vände sedan sin uppmärksamhet till Lipp. Denne hade fallit framåt öfver styrhjulet; hans ansikte var alldeles nedblodadt, och han var död. Jordison lyfte ned den slappa gestalten till marken, och för ett kort ögonblick kändes i hans hjärta ett styng af sorg. Denne man hade, så usel och rå han än var, varit honom en trogen tjänare ända in i det sista.

Men det var nu icke tid att hänge sig åt något känsloutbrott. Ihågkommande de undångömda juvelerna tog Jordison rocken af den döde och kastade in den i automobilen. Därpå steg han upp i den själf, satte maskinen i gång, fattade styrhjulet, som var fuktadt af blod och gled ut ur skuggan, efter hand ökande farten, tills han uppnått en hastighet af nittio mil i timmen. Han visste, att alla vägar voro bevakade och att man nu öfverallt kände beskrifningen både

på honom själf och på automobilen, men han hoppades att i mörkret och med den hastighet, hvarmed han körde, kunna undkomma alla sina förföljare.

Ingenting af betydighet hände, förr än han kom till den backiga trakten vid Royston i Hertfordshire. Här kom plötsligt en hvit automobil rusande fram från en biväg, och de tre kandidaterna från Cambridge, som sutto i den, hunno vid skenet från sina lyktor känna igen Jordison och hans åkdon. Tjugu minuter senare voro de i Cambridge, väckte polisen och telegrafisterna, och ögonblickligen började underrättelsen, att Jordison i skydd af nattens mörker var på väg norrut, att sprida sig med blixstens hastighet öfver hela England.

Jordison brydde sig till en början föga eller intet om det tumult, som han åstadkommit. Han förstod, att de tre männen i den hvita automobilen skulle slå larm, troligen i Cambridge eller i Bedford, men han gissade, att polisen skulle vara alldeles utledsen genom alla de gånger den blifvit narrad genom falskt alarm. Han skulle dock snart bli varse, att han denna gång hade väckt en storm emot sig.

Som han kom körande i närheten af Kettering, dök en polisman på en bicykel upp ur mörkret och befallde honom att stanna, men hann nätt och jämnt sitta af för att rädda lifvet och såg sin bicykel kastas upp i luften.

Om två minuter hade Jordison nått fram till nästa by och såg skenet af en mängd lyktor på vägen framför sig. Ett tiotal kraftiga arbetare beväpnade med yxor, gödselgrepar och högafflar, blockerade vägen. Han körde mot dem med full fart, och de sprungo åt sidan, men en yxa hven förbi hans öra.

Detta var dock endast början. Innan han kommit genom Leicestershire hade han kört öfver två polismän, krossat en gigg i bitar och

fått fyra grofva hagel ur en bössa i sin vänstra arm. Automobilen hade träffats af fyra revolverkulor af hvilka en klippt af ett stycke af styrhjulet.

Han kom nu in i ett tätare befolkadt landskap, där polisen hade haft tid att lägga ut fällor för honom, och hela landet följde genom telegrafan och telefonen hans färd nästan lika noggrant, som om den varit utmärkt med rödt bläck på en karta. Hans lyktor visade honom vägen ett hundratal fot eller mer framåt, och han kunde därigenom undvika de flesta af dessa fällor — högar af timmer, åkdon m. m. — genom att stanna, vända om och köra in på en biväg, men de gjorde honom oerhördt mycket besvär, och genom att ständigt behöfva vända och ändra riktning förlorade han till sist all lokalkännedom och måste gång på gång rådfråga en liten kompass.

Det var dock icke förr än han kommit till gränsen af Shropshire, som han fick att göra med den kapplöpningsautomobil, som var bestämd att spela en så minnesvärd roll under denna natt. Den kom plötsligt i rät vinkel emot honom, just som han passerade en vägknut, där fyra vägar möttes. För att undvika en sammanstötning, nödgades han göra en tvär vändning åt vänster och fortsätta västerut. De båda automobilerna gingo nu sida vid sida omkring femtio famnar. Tre män sutto i den andra, som var grå till färgen; de ropade åt Jordison att stanna.

Jules Simon, föraren på den grå, hade på vägen tillbaka till London från en kapplöpning i Manchester fått höra talas om Jordison. Han beslöt genast att göra jakt på honom och köpte sig för detta ändamål en revolver samt femtio patroner. Då Jordison nu ökade farten och kommit ett stycke framom de andra, hveno två kulor förbi honom. Han kastade till dem ett hånfullt tillrop, men kunde icke ge dem

svar på tal, emedan hans båda händer erfordrades vid styret.

Han beslöt nu att taga första afväg åt höger och bege sig norrut igen. Han betviflade icke, att han skulle lämna den grå så långt efter sig, att han utan risk skulle kunna sakta farten, när han skulle vända in på avvägen, men här hade han gjort upp räkningen utan värden. När han kastade en blick bakom sig, såg han den grås lyktor på ett afstånd af knappast en half mil, hvilket med den hastighet de nu gingo med, representerade en tidsskillnad af endast femton sekunder. Saknade han farten för att taga ett hörn, skulle den grå alltså ofelbart hinna upp honom. Och äfven om han fortfore att köra rätt fram, såg han att hans förföljare voro i stånd att följa honom så tätt i hämlarna, att han sannolikt icke skulle kunna komma ifrån dem. Han skulle då icke kunna lämna automobilen, när han komme i närheten af Liverpool, och stötte han på nya hinder på vägen, vore det sannolikt ute med honom. Äfven hade han att tänka på sin tillgång på fotogen. Han hade nu kört etthundrafemtio mil, och hans förråd på denna nödvändiga artikel skulle vara uttömdt, om han nödgades köra fyrahundra till.

Han beslöt att gå tillbaka till sitt gömställe och pröfva på, om han hade bättre lycka en annan natt. Men köra huru han ville — och han körde, som om han varit vansinnig — var alltjämt den grå synlig bakom honom. Dock hade nu afståndet mellan dem ökats till två mil, och han beräknade, att han skulle hafva nog långt försprång när han komme till Essex, för att slippa undan obemärkt till sitt gömställe.

Med undantag af denna enda automobil, som nu hade hängt efter honom öfver hundra mil, syntes förföljelsen hafva upphört för denna natt. Han stötte icke på några hinder, och han rusade sedd af ingen, genom de i sömn försänkta samhällena. Orsaken till att han nu lämnades så oantastad var den, att han antogs fortfarande styra

kosan mot norr och att han genom att tvenne gånger vända om mot söder hade gjort polisens alla anordningar för hans tillfångatagande gagnlösa.

Den svarta automobilen hade nu gått i ett kör nära fyra hundra mil, och den ursinniga farten i mörkret skulle hafva totalt ruinerat nervsystemet hos hvarje vanlig människa. Men William Jordison var knappast en människa denna natt. En automat af järn och stål skulle icke hafva kunnat vara mindre känslig än han för trötthet och fruktan. Han hade förvandlats till en själlös maskin med två stelnade händer fastvuxna vid styrhjulet och två orörliga ögon fästa på vägen framför honom. Den stora automobilen, som surrade och darrade under honom, var snarare en lefvande varelse än den man, som styrde dess kurs.

Som han passerade norr om Aylesbury, började det regna och blåsa friskt, och regnet slog honom i ansiktet och nästan gjorde honom blind samt förvandlade den nyss torra vägen till en bäck af smuts. Han kunde icke längre se, hvad som stod på vägvisarne, men han hoppades att nå fram till Essex-vägen på något ställe, där hans lokalkännedom kunde blifva honom till gagn. Den grå automobilens lyktor hade nu försvunnit bakom den täta regnslöjan, och han visste, att man icke heller från den kunde se hans egna lyktor. Det var således icke längre någon fara för, att den skulle hinna upp honom, men däremot var det möjligt, att han icke kunde finna den gamla romerska vägen.

Den sydostliga vinden tilltog i våldsamt och öfvergick till storm, och regnet piskade honom i ansiktet, som om det bestått af sand och småsten. Han kunde nu icke se mer än femtio steg framför sig, han visste endast, att han fortfarande körde mot öster och att han

till sist skulle nå fram till hafvet. Det berodde på, om hans öde skulle hafva fört honom norr eller söder om hans mål, när han komme dit.

Plötsligt försämrades vägen och han hörde gnisslandet af grus och småsten under hjulen. Han stannade genast och såg sig omkring, men kunde icke se någonting annat än stenar och sand och en glittrande slöja af vatten, som oupphörligt sänkte sig ned från den mörka himlen öfver honom.

Han steg ur automobilen och lyssnade uppmärksamt, men hörde ingenting annat än dånet af stormen och regnets smattrande. Det var tydligt, att han icke hade långt kvar till hafvet. Som det var nödvändigt för honom att konstatera, huruvida han kommit norr eller söder om sitt mål, tog han med sig en lykta och gick för att undersöka stranden.

Han gick nära en kvarts mil åt hvardera hållet, men han upptäckte ingenting, som angaf för honom hvar han befann sig. Och på alla sidor omkring honom föll regnet stridt och stängde utsikten till de landmärken, som möjligen kunde finnas i närheten. Icke heller till sjöss visade sig skenet från något fyrfartyg.

Han gick tillbaka till automobilen och frågade kompassen till råds. Stranden gick i riktningen från norr till söder, så mycket var åtminstone säkert, men om Triplets låg norrut eller söderut var mer än han kunde afgöra. Han beslöt att vända om och långsamt begifva sig inåt landet, till dess han anträffade någon vägvisare eller annat märke, hvarifrån han kunde leta sig fram till den romerska vägen. Han tog fram ett stycke bröd under sätet och förtärde det lika glupskt, som en hungrig varg slukar ett stycke kött. Därpå tog han sig ett par supar, tände pipan och återtog sin plats på automobilen.

Men han hade knappast hunnit knäppa till läderfotsacken öfver

sina knän, när han uppfångade ett nytt ljud utifrån natten, det svaga dunkandet af en maskin på afstånd, men efter hand tilltagande i styrka och tydlighet. Han vände sig om och såg två ljusa punkter genom regnslöjan, och inför hans ögon växte de till i storlek. Snabbt som tanken satte han sin maskin i gång. Det var ett ögonblick, då frågan om lif och död skulle afgöras inom några få sekunder. Bakom honom låg en blockerad väg, framför honom kvicksanden och hafvet.

Hans första tanke var, att det vore bäst att vända om och köra rakt på den. Droge de sig då åt sidan, kunde han undkomma; stodo de honom åter i vägen, skulle de bli dödade eller lemlästade, men då skulle äfven han antingen dödas på stället eller bli så illa tilltygad, att han icke kunde undkomma. Därnäst tänkte han på att lämna automobilen och i skydd af nattens mörker smyga sig i väg och gömma sig i marsklandet, i hopp att sedan kunna taga sig fram till Triplets. Men båda dessa planer förkastades lika fort som de framställt sig för honom. Det skulle nämligen för det första vara omöjligt att vända automobilen och få någon fart, innan den andra var öfver honom, och om han för det andra lämnade kvar automobilen, skulle han därigenom förlora det enda medlet att nå fram till någon större hamnstad, där han kunde gäckta polisens vaksamhet och rymma landet.

Endast en tredje utväg stod öppen för honom, och den valde han. Han satte maskinen i gång, och det tunga åkdonet skramlade i väg öfver grus och stenar ned mot hafvet. Här åtminstone skulle väl hans förföljare draga i betänkande att följa honom. Få om ens någon ha lust att ta vägen till fots nattetid öfver den förrådiska strandmarken i Essex. Ingen annan än en man, hvilkens lif står på spel, skulle försöka taga sig fram där med en tung automobil.

Innan han kommit ett hundratal steg ned mot stranden, hörde

han öfver stormens tjut höga rop bakom sig, och när han vände sig om, såg han de gula ögonen på den förföljande automobilen glo emot honom från den högre belägna grusvallen. Ögonblicket därefter hveno tre kulor öfver hans hufvud. Han hade icke tid att svara, utan ökade farten, och i detsamma visade sig på hans högra sida en glittrande våt stör och försvann i mörkret igen.

Han vände om och styrde rakt på stören, och ännu innan han kommit fram till den, rullade hjulen upp från den mjuka gyttjan på en hård men gropig mark, och en ny stör visade sig i skenet från hans lyktor. Nu först visste han, hvarest han befann sig.

På Essex' kust går på en sträcka af åtta mil och på ett afstånd af ett par hundra famnar från stranden en fast väg af sand med en underbyggnad af många tusen ton sten. För ungefär hvarje halfmil leder i rät vinkel från den en annan liknande väg inåt land. Alla dessa vägar voro utmärkta genom störar eller spröt, nedstuckna i sanden.

Den södra ändan af den förstnämnda, utmed stranden gående vägen låg omkring två mil från hans gömställe. Kunde han blott komma till vägens slut, vore det lätt att taga af inåt land och sedan på en omväg nå fram till den väg öfver kvicksanden, som han själf hade anlagt, sedan han tagit sitt tillhåll i de underjordiska hålorna och gångarne. Det var mer än sannolikt, att männen i den grå automobilen icke skulle våga följa honom här, då de voro främlingar på stället och icke hade kännedom om vägen. Frukthan för hafvet skulle alltid vara i deras tankar, och den förrådiska sanden på ömse sidor om dem skulle snart låta dem veta, hvilket förfärligt öde här lurade på dem i mörkret. De hade litet att vinna, men mycket att förlora. Jordison å andra sidan hade ingenting att förlora och mycket att vinna. Han styrde sin motor upp på den fasta vägen och körde söderut med en

hastighet af tjugu mil i tummen.

Stormen hade nu vuxit till orkan, och Jordison var på flacka stranden utsatt för hela dess raseri. Det var som om den velat piska lifvet ur honom. På ömse sidor om honom sammansmälte på litet afstånd den mörkbruna sanden med mörkret. Mer än en gång gjorde automobilen en öfverhalning, när ett hjul sjönk ned i den mjuka, grymma bädd, som här lurade på att taga människolif. Men den slet sig lös från fjättrarna, innan de blefvo för starka, och lyfte sig själf upp på fast botten.

Då Jordison om några minuter såg sig tillbaka, var han ensam i mörkret. Antingen hade de i den grå automobilen icke vågat följa honom längre, eller hade de blifvit något efter. Det var äfven möjligt, att de hade kommit af vägen och nu för alltid fasthöllos af kvicksandens fasta grepp.

Han stannade och lyssnade, tyckte sig för ett ögonblick höra rop af människoröster, men fann, att han bedragit sig, att det var endast de växlande ljuden i orkanens tjut, och satte så åter i gång, sedan han beslutat att taga af på första väg inåt land.

Han hade icke kört ett hundratals steg, då det klara ljusskenet framför honom, som hittills ledt honom genom nattens mörker, först började försvagas, så hördes ett svagt hväsande ljud och acetylenlyktorna slocknade. Han stannade automobilen och undersökte dem. Carbiden var förbrukad, så att endast en smula grått stoft återstod, och han hade icke någon mer med sig. En enda oljelampa, som var att likna vid en ömklig talgdank i jämförelse med det strålande klara acetylenljuset, var allt hvad han hade kvar till sin ledning genom farrorna på denna väg öfver kvicksanden.

Endast långsamt, likasom en som famlar sig fram genom mörker,

skred han nu åter vidare, och nu kom fruktan och satte sig bredvid honom. Den kraftfulla ande, som hittills hade hållit hans järnhårda kropp uppe, hade brunnit ned till en fladdrande låga. Efter den öfveransträngning, hans nervsystem så länge varit utsatt för, följde en total afmattning, och faror, som han skulle hafva skrattat åt ett par timmar förut, reste sig nu jättelika framför honom i mörkret.

De vidsträckta sandbankarna, som sträckte sig mot öster, och det ödsliga marsklandet, som begränsade kvicksandsområdet i väster, föreföllo honom vara fulla af deras andar, som hafvet hade vräkt upp på stranden eller som sanden slukat och aldrig skulle gifva ifrån sig förr än på domens dag. Huru de stönade och jämrade sig och skreko till honom, blandande sina röster med orkanens tjut. Se där Marie de la Mothes bleka gestalt midt inne i regnslöjan, spridande kring sig en tydlig doft af blommor. Och se, vid en drypande våt vägvisare till vänster om honom satt hans hustru hopkrupen. Jermy och Susanson sprungo bredvid hjulen, och med en surmulen min satt Lipp bredvid honom, och han kändes så kall, som nordosten från hafvets vidder. Och oräkneliga gestalter flögo omkring med de jagande, svarta molnen, och sällsamma ansikten och armar höjde sig öfver sanden för att håna honom.

I det svaga ljuset och så öfveransträngd Jordison nu var, for han förbi en af bivägarna utan att märka den, och innan han kom till nästa, förnummo hans öron ett nytt ljud bland nattens röster, det sakta plaskandet af vatten, ett svagt ljud jämfördt med orkanens hvinande, men ihärdigt, beständigt återkommande — de första svaga pulsslagen af det mäktiga hafvet, fingerspetsen blott på en arm, som ingen kan motstå.

Några sekunder senare for han öfver en grund vattensamling på

vägen, och hjulen kastade kring sig en liten kaskad af vattendroppar. Han vaknade upp från skräckbilderna i sin öfveransträngda hjärna till medvetande om den verkliga fara, som nu mötte honom. Kastande en hastig blick på klockan fann han, att han hade misräknat sig på floden åtminstone en half timme och att nordvästen, som dref in vattnet mot land, hade gjort, att detta misstag i fråga om tiden blef ännu större och af ännu mer betydighet.

Han ökade farten för att nå fram till nästa avväg, medan det ännu fanns någon utsikt att kunna följa vägen. Det tunna, i och för sig själf ofarliga lager af vatten, som redan här och hvar låg öfver vägen, var dock nog att utplåna gränsen mellan denna och den omgifvande sanden, förvandlande allt till en enda yta af vatten. Nu började redan små vågor att krusa sig öfver vägen, och hjulen piskade dem till hvitt skum och en oafbruten skur af vattendroppar.

Tidvattnet kommer med otrolig hast upp på sandbankarna vid North Ray, och pådrifvet af en ostlig vind rusar det fram som i en kvarnränna. Innan Jordison kört en kvarts mil, nådde det redan upp till hjulaxlarna, och den tunga automobilen skalf, när han plöjde sig fram genom vattnet.

Så okufligt hård och oböjlig han än var till sin natur, kände han sig nu besegrad af elementen. Det hväsande regnet, den tjutande, stötvis kommande vinden, det yrande skummande vattnet, det ogenomträngliga mörkret, allt hade sammansvurit sig mot honom. Han var genomdränkt från hufvudet till fötterna, men med ett järnhårdt tag slöto sig ännu hans händer som ett skrufstäd omkring styrhjulet, och ännu hyste han hopp om, att han ändå till sist skulle vinna seger.

Och dock, huru litet behöfs det icke för att åstadkomma en förändring i en människas öde.

Afvägarna inåt land voro utmärkta genom fyra störar ställda två och två tätt bredvid hvarandra i de båda hörnen. För att utmärka dem från de andra, som stodo utefter hufvudvägen, hade man satt upp gamla bleckkärl på deras spets. Nu hände det, att några dagar före de händelser, som här berättas, en liten pojke från grannskapet hade tagit bort ett af dessa bleckkärl och förvandlat det till förvaringsrum för de vackra snäckor och stenar, som han hade plockat upp på stranden.

Jordison passerade förbi den stören, och när han kom till den andra med dess bleckkärl gjorde han en tvär vändning åt höger i tanke att detta var den första af de båda vägvisarne, medan det i verkligheten var den andra. När det stora åkdonet svängde rundt i vattnet, rörde det upp detta, som när en stor ångare gör en vändning i upp-rörd sjö. Därpå sjönk dess främre del ned, så blef det tvärstopp, och Jordison slungades ut från sin plats i två fots djupt vatten.

Han kraflade sig upp på fötter igen och beslöt genast, i tron att han ännu befann sig på den fasta vägen, att lämna automobilen åt sitt öde och fortsätta inåt land till fots. Oljelyktan spred ännu sitt sken öfver vattnet, och den svarta automobilen sköt upp under henne som ett på en strand uppkastadt vrak.

Jordison lyfte ena foten för att ta ett steg framåt, men fann till sin fasa, att någonting hade tagit ett fast grepp omkring hans fotled. Han försökte då lyfta den andra foten, men här höll detta någonting honom fast ända uppe kring vaden. Han ryckte med uppbjudande af hela sin mycket betydande kroppsstyrka loss den ena foten från de bojor, som höllo den omklamrade, men härigenom sjönk den andra endast så mycket djupare ned i sanden. Denna nådde honom nu nästan till knäet, och vattnet räckte honom upp till midjan. Lyktan på

automobilen var blott två steg ifrån honom; om han kunde nå den, skulle han åtminstone hafva någonting fast under sina fötter.

Han kastade sig framöfver och började simma för att hålla hufvudet ofvan vattnet. Ena benet var nu fritt, och han aktade sig noga att röra vid sanden med den foten. Men det andra benet drogs långsamt men oemotståndligt nedåt. En varg med ena tassan i saxen är icke mer illa därän än Jordison i denna stund.

Han tog bort den största delen af sin kroppstyngd genom att simma, men kvicksanden synes hafva en egendomlig sugningsförmåga oberoende af tyngden hos det föremål, den fått i sitt våld. Hans ansträngningar endast förlängde hans dödsångest. Tum för tum drogs han ned i djupet, till dess sanden nådde honom nära till midjan. Han kastade sig gång på gång framåt och försökte nå fram till automobilen, som själf börjat sjunka ned i samma afgrunds djup. En gång fattades det blott några få tum, att han skulle hafva nått den med handen, men han kom honom aldrig mer så nära. Och hela tiden skvalpade vattnet omkring honom i små vågor.

Han skrek högt och ropade på den Gud, som hade öfvergifvit honom, men det enda svar han fick var vindens tjut och brusandet af många vatten. Med ens sjönk lyktan på automobilen ned under vattnet och det vardt mörkt. Och i det mörkret dog William Jordison.

Viktiga ord och personer

Alfresco.

En typ av målning. Ordet skrivs i dag oftast ”al fresco”. Målningen görs på fuktig kalkputs på väggar. Den här typen av målningar var framför allt vanliga i kyrkor och katedraler.

Aylesbury.

En stad i landskapet Buckinghamshire i centrala England. Staden ligger sex mil nordväst om London och har i dag ca 60 000 invånare. Aylesbury är mest känt för det stora fängelset Aylesbury Goal som ligger här.

Bath-orden.

En brittisk riddarorden som på engelska heter ”Order of the Bath”. Namnet anspelar inte på den brittiska staden utan på ett ceremoniellt bad som riddaren genomgick. Bathorden instiftades av kung Georg år 1725 och är den fjärde högsta i Storbritannien.

Biljett.

Ordet används här i sin ursprungliga betydelse, ”litet pappersark”. Ordet användes framför allt om olika typer av inbjudningskort och brev.

Burland, Harris.

Pseudonym för författaren John Burland Harris-Burland (1870-1926). Flera sjukdomar i barndomen gjorde att han inte kunde följa i faderns spår inom militären. Efter studier vid Oxford jobbade han under flera år i finansvärlden. Han använde senare sina finansiella kunskaper i romanen "The financier". Han är mest känd som en av de första författarna av fantasy.

Cab.

Tvåhjulig hästvagn där kusken sitter bakom hytten. Vagnen kallades ofta för "Hansom cab" efter uppfinnaren Joseph Hansom och användes oftast som en tidig typ av taxi.

Hotel Cecil.

Ett lyxhotell i London som stod klart 1896. Det låg vid den stora gatan The Strand och fick sitt namn efter familjen Cecil som tidigare ägde fastigheten. Hotellet var ett av de största i London med över 800 rum. Byggnaden revs 1930. Hotellet är mest känt som platsen för bildandet av brittiska flygvapnets RAF.

Chaussé.

Franskt låneord som användes under 1800-talet för att beskriva breda och fina vägar.

Famn.

Längdmått. En famn motsvarar 6 fot och är alltså ungefär 178 cm.

Fot.

Längdmått. En fot motsvarar 29,6 cm.

Fris.

Ett äldre ord om en typ av enfärgat ylletyg, oftast rött eller grönt. Ibland fanns det också nöthår inspunnet i fristyger.

Gast.

Titeln för en besättningsman på ett fartyg. En gast utför framför allt enklare arbetsuppgifter.

Gigg.

En typ av öppen hästvagn. En gigg är tvåhjulig, dras av en enda häst och har förutom kusken oftast bara plats för en eller två passagerare. Det här var under 1800-talet den allra vanligaste familjevagnen.

Harraden, Beatrice.

[1864–1936] En brittisk författare och kämpare för kvinnlig rösträtt. Hon är mest berömd för boken ”Skepp som mötas i natten” (1893).

Kanna.

Volymmått. En kanna motsvarar 2,6 liter.

Karbidlampa.

En äldre typ av lampa eller lykta som användes innan elektriciteten slog igenom. I en karbidlampa skapas acetylengas genom att blanda kalciumkarbid med vatten. Det är den här gasen som sedan bildar en låga. Under de första decennierna användes karbidlampor i bland annat bilar och motorcyklar.

Iquique.

En hamnstad i norra Chile vars namn i dag stavas Iquique.

Kensington.

En stor stadsdel i västra delen av centrala London. Här ligger bland annat slottet Kensington Palace och museet Victoria and Albert Museum.

Kettering.

En stad i landskapet Northamptonshire i södra England. Staden ligger två mil nordost om Northampton och har i dag ca 60 000 invånare.

Lavoar.

Äldre ord för tvättställ.

Long Haven.

En by nära Aberdeenshire i Skottland.

Lukullisk.

Äldre ord som betyder "utsökt" eller "läcker" och som användes om mat och måltider.

Marokäng.

En typ av mjukt läder från getter som är ett vanligt material vid inbindning av böcker. Marokäng har fått sitt namn från ursprungslandet Marocko. Materialet kallas ibland även för saffian.

Martera.

Äldre ord som betyder "plåga" eller "tortera".

Megära.

En av flera hämndgudinnor i den grekiska mytologin. Ordet användes tidigare om gnälliga och grälsjuka kvinnor.

Mesallians.

Ett äktenskap som görs med en person i lägre social ställning.

Moore, Thomas.

[1779–1852] Irländsk poet och sångare. Var mycket populär bland irländare framför allt med sina många visor. Han betraktas i dag som Irlands nationalskald. Några av hans mest kända verk är "Lalla Rookh" (1817) och "Irish melodies" (1807–34).

Panamahatt.

En särskild typ av hatt som tillverkas av fibrer från en palm, ursprungligen i Ecuador. Hatten har fedoraform men är så flexibel att den enkelt kan vikas ihop för att till exempel ha i fickan. Den har fått sitt namn från Panama eftersom det var här som hattarna såldes till förbipasserande sjömän och resenärer.

Principal.

Äldre titel på en företagsledare eller chef. Kommer ursprungligen från det latinska ordet "princeps" som betyder "den förnämste".

Pultron.

Nedlåtande benämning på någon som är en skurk eller som är allmänt feg.

Pund.

Brittisk valutaenhet. När den här texten publicerades kunde man köpa 20 kilo ost eller 12 kilo kött för ett pund. En arbetare tjäna-

de ett pund i månadslön.

Royston.

En stad i landskapet Hertfordshire i sydöstra England. Royston ligger ca sju mil norr om London och har i dag ca 17 000 invånare.

Drottningen av Saba.

En drottning som nämns i både bibeln och koranen. Hon ska ha besökt kung Salomo i Jerusalem och medförde en hel karavan med värdefulla gåvor. Man har länge debatterat om drottningen fanns i verkligheten. Många historiker menar att hon var drottning i kungariket Saba som låg i nuvarande Jemen.

Sans façon.

Franskt uttryck som betyder ”inget sätt”.

Shagtobak.

En typ av tobak som användes till piprökning. Shagtobak är mycket fint skuren med strimlor som inte ens är millimeterbreda.

Sherrykobbel.

En klassisk amerikansk drink med sherry, is, socker och citron.

Shilling.

Äldre brittisk valutaenhet. Det gick 20 shilling på ett pund.

Skänkrum.

Äldre ord för serveringsrummet på enklare restauranger.

Smack.

Engelska namnet på en typ av mindre segelfartyg. En smack var oftast tvåmastad, flatbottnad och rätt bred. Båten användes framför allt för fiske. I början av 1900-talet importerades ett stort antal brittiska smackar till Bohuslän där de fick namnet ”kutter”.

Sparlakan.

Gammaldags ord för ”förlåt”, det hänge som finns på en himmelsängs sidor.

Species.

Fackuttryck inom biologin som används om ett exemplar av en art, ”ett species”.

Stjufmoder.

Äldre stavning av ordet styvmor.

Stympare.

Äldre ord som betyder klåpare.

Tantali kval.

Ett svenskt uttryck för personer som tvingas inse att de inte kan uppnå ett mål trots att det ser ut att vara nära. Det anspelar på den grekiske guden Tantalos som slaktade sin egen son Pelops och sedan försökte mata de övriga gudarna med barnets kött. Som straff förvisades han till underjorden där han ständigt var hungrig och törstig, men så fort han försökte dricka eller äta så vek vattnet och maten undan.

Tantième.

Låneord från franskan som betyder bonus. Ordet stavas i dag oftast *tantiem*.

Toalett.

När den här texten skrevs hade ordet "toalett" en helt annan betydelse än i dag. Ordet användes allmänt om elegant klädsel, skönhet och utseende. Toalettrummet var ett särskilt rum där man förvarade sina kläder, en slags stor garderob.

Tonneau.

Fackuttryck för de delar av en bil som är öppna och inte täckta av ett tak. Det kan både vara passagerarsäten och lastutrymmet på en pickup.

Tosti, Paolo.

[1846–1916] Italiensk kompositör och musklärare. Han var känd för sina medryckande sånger som var lätta att sjunga med i, de populäraste var "Serenata", "Marechiaro" och "Farväl". Han tolkade också ett stort antal italienska folksånger.

Varpa.

Ett uttryck inom sjöfarten. Att "varpa" är att förflytta ett fartyg enbart med hjälp av linor och spel.

Yarmouth.

En populär badort i Norfolk på engelska östkusten. Stadens riktiga namn är Great Yarmouth och har i dag ca 40 000 invånare.